

Truyện mừng sinh nhật box tiểu thuyết lần thứ 6

QUẢN
TỬ
TRÚC

Biểu

Tiểu

Thư

Tướng
Phủ

Editor:
Trà Sữa Trà Xanh

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại diendanlequydon.com

BIỂU TIÊU THU' TƯỚNG PHỦ

Tác giả: **Quân Tử Trúc**

Editor: **trà sữa trà xanh**

Converter: **ngocquynh520**

Ebook: **Độc Bá Thiên**

Truyện được đăng duy nhất tại
diendanlequydon.com

Văn án

Phó Nghiên bị hạ được buộc lên kiệu hoa, gả cho Thế tử Tướng quân. Thế tử thiên vị nam sủng, Phó Nghiên tuyệt vọng đâm đầu xuống hồ tự vận.

Trời cảm giác bất công, cho nàng cơ hội sống lại. Đời này quyết không gả cho hắn!

Đời này, dốc lòng kiếm tiền, có quyền, có nhan sắc, muốn loại nam nhân nào mà chả được.

Cả đời làm bạn, một đời vui vẻ!

Hắn ngồi ở trước bàn ăn, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, mặt tà ác nhìn Phó Nghiên: "Nghiên Nghiên, ngồi xuống!"

Phó Nghiên thoáng chốc mặt đỏ như máu. , cái tên xấu xa này, trước mặt mọi người mời ăn cơm kiểu gì thật không biết liêm sỉ.

Lướt nhanh: đây không phải là một bộ truyện Trọng sinh trạch đấu, mà là một Tiểu Điem văn dành các vị độc giả thư giãn trước lúc ngủ.

Thể loại: diêm văn trọng sinh trời đất tác thành

Từ ngữ mấu chốt: vai chính: Phó Nghiên, Bạch Dự | vai phụ: rất nhiều | cái khác: diêm văn, sảng văn, trọng sinh

Mục Lục

 [Chương 1](#) [Chương 2](#) [Chương 3](#)

 [Chương 4](#) [Chương 5](#) [Chương 6](#) [Chương 7](#)

 [Chương 8](#) [Chương 9](#) [Chương 10](#)

 [Chương 11](#) [Chương 12](#) [Chương 13](#) [Chương](#)
[14](#)

 [Chương 15](#) [Chương 16](#) [Chương 17](#)

✿Chương 18 ✿ Chương 19 ✿ Chương 20 ✿ Chương
21 ✿

✿Chương 22 ✿ Chương 23 ✿ Chương 24 ✿

✿Chương 25 ✿ Chương 26 ✿ Chương 27 ✿ Chương
28 ✿

✿Chương 29 ✿ Chương 30 ✿ Chương 31 ✿

✿Chương 32 ✿ Chương 33 ✿ Chương 34 ✿ Chương
35 ✿

✿Chương 36 ✿ Chương 37 ✿ Chương 38 ✿

Chương 1: Trọng sinh

Càng về khuya, đêm tối mù mịt, đèn cây chập chờn.

"Biểu. Tiểu thư., nên đi ngủ thôi." Lâm Nhi cẩn thận sửa lại chăn mền cho Phó Nghiên.

Sắc mặt của Phó Nghiên trắng bệch, từ khi vào đông nàng liên nhiễm bệnh không dậy nổi, đại phu nói bệnh này của nàng sợ là không tốt lên được. Không tốt lên thì thôi, sớm qua đời có thể sớm thoát khỏi nơi này.

Phó Nghiên gả vào phủ tướng quân được một năm, phu quân là Trương Dương, cả ngày quây quần cùng nam sủng. Bà bà (mẹ chồng) cũng vì vậy mà cả ngày nói lời ác độc với nàng, tiểu cô tử (em chồng) cũng không có sắc mặt tốt, ngay cả bọn hạ nhân cũng chó cậy thế chủ, không coi nàng trong mắt. Điều kiện sống của nàng so với quân gia Tướng phủ còn kém hơn.

Phó Nghiên nhìn Lâm Nhi, lạnh nhạt nói: "Khụ khụ. Khụ khụ. Làm liên lụy đến người. Nghỉ ngơi đi."

"Tiểu thư, Lâm Nhi không mệt." Con người Lâm Nhi nhìn nàng, lộ ra chút ý cười.

Sao lại không mệt, cả ngày hầu hạ người bệnh Phó Nghiên này, còn bị những người khác nhục mạ. Nếu là ở Tướng phủ ai dám đối xử với nàng như vậy, Lộ Lộ chắc chắn sẽ đánh chết hẳn. Lâm Nhi vốn là nha hoàn bên người biểu tỷ Mặc Lộ của Phó Nghiên, Lộ Lộ

lo lắng nàng ở bên này không ai chăm sóc, liền cho Lâm Nhi theo Phó Nghiên. Phó Nghiên đến nơi này, Lâm Nhi vẫn luôn chăm sóc nàng, có thể nói, nàng là người thân duy nhất ở nơi này của Phó Nghiên. Nhìn Lâm Nhi bị khi dễ, nàng lại không thể làm gì.

"Lâm Nhi. Người nói coi phải làm sao mới có thể cho người. Trở về." Phó Nghiên nhìn Lâm Nhi, giọng nói sâu xa.

"Biểu tiêu thư, người muốn nô tì trở về sao! ?" Lâm Nhi cả kinh, lớn tiếng hỏi.

"Ta mệt mỏi rồi, người trở về nghỉ ngơi đi. Khụ khụ." Phó Nghiên không trả lời nàng.

Lâm Nhi đành phải rời đi, lúc đi vươn tay định tắt đèn.

Phó Nghiên mở miệng ngăn cản nàng: "Đề cho nó cháy hết đi."

Sau khi Lâm Nhi đi, Phó Nghiên gian nan xuống giường, vịn tường đi tới trước bàn đọc sách viết thư.

Tín vân: Cảm tạ Lộ Lộ đã quan tâm, Lâm Nhi chăm sóc chu toàn. Nàng ấy là người duy nhất bên cạnh Nghiên Nghiên, không muốn thấy nàng ở nơi này chịu khổ, thời gian một năm, hiểu thấu tất cả, không còn lưu luyến, vọng sông Nhữ nhớ về ngày trước! Kiếp này không còn gặp nhau nữa, muội cầu tử mạnh khỏe, cầu tử an nhàn, không oán thiên mệnh làm khó. Chỉ mong kiếp sau, bắt đầu lại.

Dừng bút.

Chỗ của Phó Nghiên, gặp nước, như vậy rất tốt!

Nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền. Nước đổ thuyền, trôi theo nước chảy.

Nước hồ giống như kim nhọn bao phủ lấy nàng, thấu xương, lạnh lẽo, khiến nàng không cách nào nhúc nhích. Mặc cho mình ngâm ở trong nước, bởi vì lạnh lẽo, càng khiến nàng tỉnh táo hơn, cũng càng làm nàng không thể hô hấp, cứ như vậy, không có giây giũa, im thinh thít, rời khỏi cái thế giới này.

Nếu như có thể làm lại từ đầu, nàng muốn tùy tâm tự do.

Chương 2: Chuẩn bị đào hôn

Cuối xuân tháng ba, khung cảnh ấm áp, ánh mặt trời xuyên qua khe hở Đằng Tử La, điểm một vòng sáng chiếu xuống sàn nhà làm bằng đá cẩm thạch bóng loáng, cũng chiếu vào trên người của Phó Nghiên.

Xuân về hoa nở, ánh nắng mặt trời rực rỡ, rất thích hợp để ngủ, vô luận xảy ra đại sự gì, hoặc là sắp sửa xảy ra chuyện lớn gì, chỉ cần cho nàng xích đu, nàng đều có thể không quan tâm mọi chuyện chìm vào mộng đẹp xuân thu của mình.

Một gian phòng màu đỏ sậm, Phó Nghiên đi ngang qua nó, sau khi quan sát nhiều phương diện nàng bèn rút ra kết luận, đây là một hỉ phòng. Còn chưa đợi nàng phản ứng kịp, chỉ nghe "Phanh" một tiếng, một hồng y nam tử phá cửa xông vào, một thân mùi rượu. Đợi Phó Nghiên phản ứng lại, phát hiện bên người nam tử còn có một nam tử khác. Nàng đang chán ghét nhìn hấn, thế nhưng hấn lại không nhìn nàng, một tay ôm lấy nam tử nhu nhược bên cạnh, lên giường.

"Nghiên Nghiên!" Mơ màng loáng thoáng nghe có người gọi nàng.

Mở cặp mắt buồn ngủ ra, thấy biểu tử Mạc Lộ ra đời sớm hơn Phó Nghiên nửa canh giờ đang đứng trước mặt nàng. Nghĩ cũng không cần nghĩ cũng biết rõ nhất định là nàng ấy đã đánh thức Phó Nghiên.

Bây giờ là Nguyên Tán mùa xuân thứ năm, mà Phó Nghiên tự sát vào mùa đông Nguyên Tán năm thứ sáu. Cho nên nàng trọng sinh vào một năm trước, bây giờ cách thời điểm nàng tự sát còn có một năm, cũng là ngày nàng sắp sửa phải gả đến Lâm Châu. Lúc ấy sau khi phát hiện mình sống lại, Phó Nghiên vui mừng ba ngày, sau đó thề không gả cho Trương Dương.

Nghĩ tới giấc mộng vừa rồi, chính là tình cảnh động phòng hoa chúc kiếp trước của nàng, nhất thời nàng còn chưa hoàn hồn: "Tỷ gọi muội dậy thật đúng lúc."

Lộ Lộ thấy sắc mặt nàng bị dọa đến trắng bệch: "Mộng cái gì?"

"Con ác mộng! Tuyệt đối là con ác mộng! Muội mơ thấy muội gả cho Trương Dương, đời này hấn đoạn tỵ, hảo Long Dương!" Phó Nghiên nói một hơi yêu thích của hấn ở kiếp trước.

Phụ thân Phó Nghiên qua đời vì bệnh, mẫu thân ôm nàng nương nhờ người cữu cữu (cậu) làm Thừa Tướng, mẫu thân nàng lại vì khó sinh mà mất. Từ đó về sau, nàng liền trở thành biểu tiểu thư Tướng phủ. Biểu tỷ của nàng là Mạc Lộ ra đời cùng một ngày với Phó Nghiên nhưng sớm hơn nửa canh giờ, mẹ tròn con vuông. Từ nhỏ cữu cữu và mợ đối đãi với Nghiên Nghiên như thân nữ nhi, Mạc Lăng, Mạc Lộ cũng coi nàng như thân muội muội mà đối đãi, mặc dù bảy năm trước mợ bệnh nặng rồi mất, nói tóm lại tuổi thơ của nàng vẫn rất hạnh phúc.

Đến năm Nghiên Nghiên mười tuổi, cữu cữu định chuyện chung thân cả đời cho nàng, vị hôn phu là trưởng tử của Trương tướng quân Lâm châu, Trương Dương. Cùng năm đó, bởi vì Mạc Lộ vẫn thâm mến công tử nhà Ngự Sử đại phu Vương Nham, Vương

Nham lại bị đưa lên Nam Sơn đi theo Huệ Phẩm tiên sinh học võ, hàng năm chỉ trở về hai chuyến. Lộ Lộ vì muốn theo đuổi người ta, ở trước mặt cha nàng quần quít làm phiền, cứu cứu thấy nàng không có thuốc chữa, không thể làm gì khác hơn là đưa nàng lên Nam Sơn đi theo Huệ Phẩm tiên sinh học võ. Lộ Lộ ở trên núi học hành sáu năm, bản lãnh cũng chỉ là công phu mèo quào, trong bọn sư huynh đệ nàng là người hoạt bát nhất, cũng là người làm người ta đau đầu nhất, Huệ Phẩm tiên sinh từng cảm thán như sau: "Có đồ nhi thể này, giảm thọ mười năm!" Có thể thấy nàng có uy lực vô biên như thế nào.

"Hắn trông như thế nào muội mặc kệ, hắn là nhi tử của ai muội mặc kệ, trọng điểm là hắn không có hứng thú với nữ nhân. Là không có hứng thú đó. Tháng trước Trương tướng quân sai người tới cửa cầu hôn, tỷ thấy muội sẽ gả cho nhi tử của ngài ấy sao?" Nghiên Nghiên bất đắc dĩ hỏi.

"Làm sao như thế được? Nghe nói người ta lớn lên ngọc thụ lâm phong, cô nương ở Lâm châu đều muốn gả cho hắn đấy, muội có thể trở thành vị hôn thê của hắn là có bao nhiêu phúc phận nha? Sao muội biết hắn không có hứng thú với nữ nhân?" Lộ Lộ cười xấu xa, Nghiên Nghiên bỗng nhiên muốn đập chết sự xúc động của nàng.

Phó Nghiên sao lại không biết, ở đời trước nàng sống không bằng chết một năm ở nhà đó. Suốt cả một năm.

"Làm trò! Nói xong thật nhẹ nhõm, thật đúng là không phải chuyện của tỷ, muốn gả thì tỷ gả đi, dù sao Vương Nham xuống núi cũng không trở về, tỷ cũng sẽ không trở về, coi như tỷ muốn trở về cứu cứu cũng không cho phép. Tỷ nói tốt như vậy, nếu

không thì tử giả đi?" Nghiên Nghiên nói một hơi, thật ra thì, nàng hiểu tâm ý của tử tử, tính tình hai nàng không sai biệt lắm, là cá mè một lứa, ngu ngu ngu để hình dung tuyệt không quá đáng.

Lộ Lộ không hề nói gì nữa, xoay chuyển chủ đề: "Có phải muội còn băn khoăn về Mạc. . hay không."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe một hồi giọng nói sang sảng từ cạnh cửa truyền đến: "Nghiên Nghiên, ngồi dậy ăn chậm nên. . ." Đúng, người này chính là biểu ca của Phó Nghiên, Mạc Lăng.

Nghiên Nghiên quay đầu, nhìn Mạc Lăng cười phóng đãng đúng hơn là bỉ ổi gian xảo, lại nói đến người này, chỉ được vẻ ngoài, còn nhân phẩm thì thay đổi như khí trời, cũng không phải là người tốt gì! Nàng thuận tay cầm lên một tách trà ném tới chỗ hắn đang đứng: "Cút!"

Thân thể của hắn phản ứng cực nhanh, xoay người một cái liền né được, mặt méo mó nói: "Nghiên Nghiên, muội nhìn mặt trời cũng đã xuống dốc rồi, nên đi ăn cơm tối nha."

"Cắt ~." Nghiên Nghiên bất thành linh liếc hắn một cái.

"Được rồi, dù sao tử cũng đói bụng, đi thôi, đi ăn." Nói xong Lộ Lộ đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài.

Mạc Lăng cười gian: "Cũng sắp làm dâu nhà người ta, vẫn tùy hứng như thế. Cần thận nhà chồng muội không cần muội. Không ăn được thì kéo xuống, chết đói đáng đời."

Nghe lời này của hắn, Nghiên Nghiên giận đến phổi cũng sắp nổ. Kêu nàng lập gia đình sao? Muốn gả thì hắn gả đi. Nguyên ngày hôm qua hắn đều gọi nàng là Trương phu nhân, bây giờ lại nói tới cái này. Phó Nghiên bắt đầu hoài nghi, rốt cuộc hắn có phải là biểu ca của nàng hay không?

Nghiên Nghiên nhảy lên, trừng mắt liếc hắn một cái: "Muội không ngại nhường cho huynh gả nha! Ai nói không ăn cơm, lỗi tai nào của huynh nghe muội nói không ăn cơm? Tức chết là nhỏ, đói chết là lớn, không cần huynh nói muội cũng biết." Nói xong, đi tới phòng ăn, một đoạn đường này, nàng một mực nghĩ, nếu Mạc Lăng cùng Trương Dương ở cùng một chỗ, sẽ như thế nào? Trương Dương không tồi, Mạc Lăng tuyệt đối là cực phẩm tiểu thụ, thật ra thì, nàng thật không biết nàng đang nghĩ gì, suy nghĩ một chút nên chờ lại hơi sức cho mình thôi.

Một bàn thức ăn lớn, khẩu vị của Nghiên Nghiên đặc biệt tốt, không phải do thức ăn ngon đẹp gì, mà do ngày hôm nay nàng buồn bực một ngày, chưa ăn được gì. Đói bụng gần chết, nếu như không ăn nhiều một chút, không phù hợp quy luật sinh lý rồi.

"Lăng nhi, ta cùng với Trương tướng quân đã thương lượng xong, ngày 20 cuối tháng này là một ngày tốt lành, sẽ làm hôn sự cho Nghiên Nghiên. Việc chuẩn bị hôn sự giao cho con đi làm." Cữu cữu bất thành lình lên tiếng, Nghiên Nghiên nhất thời không phản ứng kịp, nàng đang uống canh kinh hãi suýt nữa bị sặc chết.

Nàng ho vài một tiếng, Mạc Lăng đáp dạ với cữu cữu, liền chuyển chuyện này đến trên người Nghiên Nghiên: "Nhìn muội kìa, nghe nói muốn làm hôn sự cho muội, muội liền vui mừng đến như vậy."

"Ai u ~" Đột nhiên Mạc Lăng chột kêu lên, không sai, là Nghiên Nghiên đạp chân hấn. Cái gì gọi là nàng vui mừng đến như vậy? Thấy người ta lọt vào hố, hấn còn bỏ đá xuống giếng như vậy! Đạp hấn là nhẹ đấy, nàng còn muốn đầu độc vào trong chén cho hấn ăn, như vậy cũng không tệ.

Cửu cửu thấy hấn đột nhiên kêu lên, hung hăng nhìn hấn chăm chăm, lại nhìn Nghiên Nghiên một cái: "Lúc nào thì các con mới có thể để cho ta yên tâm đây. Nghiên Nghiên, có thể bày ra dáng vẻ tiểu thư khuê tú được không?"

Tiểu thư khuê tú? Cũng bởi vì đời trước làm tiểu thư khuê tú quá tốt mới có thể bị cửu cửu bỏ thuốc trời đến Lâm châu, nếu đời này làm tiểu thư khuê tú nữa sợ rằng mặc người chém giết, nàng không thềm làm tiểu thư khuê các, không làm khuê các đấy.

"Phụ thân, sao người lại bắt Nghiên Nghiên phải gả đi vậy?" Lộ Lộ trượng nghĩa mở miệng, giọng nói của nàng cũng hết sức trịnh trọng. Nghiên Nghiên vẫn cảm thấy biểu tỷ là tốt nhất.

"Lệnh của cha mẹ, lời của mối mai, từ xưa tới nay luôn là môn đăng hộ đối, Trương tướng quân cũng là công thần triều đình, Trương Dương cũng là nhân tài văn võ song toàn, để Nghiên Nghiên gả cho hấn cũng không quá đáng. Gia thế tốt như vậy cũng không phụ lòng mẫu thân của nàng ở trên trời có linh thiêng rồi." Lời nói của cửu cửu khiến Phó Nghiên không phản bác được. Dù sao nàng chết cũng không lấy.

"Mẫu thân con năm đó gả cho ta cũng không muốn vậy, kết quả không phải vẫn có các con thôi." Lời của ông đến mức này, người ngồi nghe cũng đều hiểu ông đã cố chấp như thế nào. Đúng vậy, lệnh của cha mẹ, lời của mối mai, trăm ngàn cái không muốn cũng không được, phủ khăn voan lên, ngồi vào kiệu hoa, lạy thiên địa, vào động phòng cũng chỉ biết chấp nhận. Nếu không làm sao Nghiên Nghiên sẽ từ trong hồ phủ tướng quân Lâm châu bơi về Tướng phủ!

Đêm này Nghiên Nghiên khó khăn đi vào giấc ngủ, không biết là do ban ngày ngủ nhiều, hay bởi vì hôn sự của nàng. Sau khi nàng trần trọc ở trên giường một hồi lâu, mới quyết định ôm chăn đến phòng của Lộ Lộ.

Lộ Lộ hỏi thăm mấy câu mới mở cửa. Tối nay nàng cũng đừng mơ tưởng được ngủ tốt. Hai nàng ngồi ở trên giường, như lúc nhỏ dựa vào đầu giường giải bày tâm sự của mình.

"Nghiên Nghiên, lời tỷ muốn nói trước khi ăn cơm còn chưa nói hết, đại ca đã tiến vào. Hiện tại tỷ hỏi muội, muội còn băn khoăn về đại ca phải không?" Lộ Lộ nghiêm túc nhìn nàng, Nghiên Nghiên cũng không dám nói bậy. Nàng trầm mặc suy tư thật lâu, đáp án trong lòng vẫn là: "Muội không biết."

"Không biết? Cái này thì có cái gì không biết, thích là thích, không thích chính là không thích. Dù có thế nào, tỷ cũng muốn nhắc nhở muội, tâm của hấn đã sớm bị nàng ta vét sạch, muội cảm thấy đời này hấn còn có thể yêu sao?" Lời nói của Lộ Lộ, không biết thế nào lại làm lòng nàng ần ần đau đớn.

Không thể không thừa nhận Nghiên Nghiên từng thích biểu ca, kiếp trước vào ngày hấn thành thân, khi hấn đứng trên đỉnh núi Ngọc Phong ngoài thành tê tâm liệt phế kêu tên một nữ tử khác, nàng đã cảm thấy nàng không còn thích hấn, nàng cũng không dám thích nữa.

Kiếp trước Nghiên Nghiên thích hấn, kết quả bị buộc gả cho Trương Dương. Nếu kiếp này Nghiên Nghiên vẫn thích hấn, kết quả như thế nào nàng không biết, chỉ là không dám thử, dù sao kết quả cũng tốt hơn không thử.

"Muội không cần trả lời, đau lòng thì khóc đi, khóc lên là tốt. Chỗ nào trong chân trời không có cỏ thơm, cần gì đơn phương yêu mến một bụi cây." Lộ Lộ vỗ lưng Nghiên Nghiên an ủi, "Tỷ biết muội sẽ không cứ như vậy gả cho một người chưa từng gặp, tìm người mình yêu đi, nơi phồn hoa bên ngoài, sẽ tìm được người muội yêu." Nghiên Nghiên không không chế được nước mắt trong suốt chảy ra.

"Nếu như, muội muốn đào hôn, tỷ ủng hộ muội." Lộ Lộ lại bồi thêm một câu, nghe được lời này, tâm của Nghiên Nghiên dâng trào.

"Vậy cứ quyết định như thế." Hai nàng ăn nhip với nhau, vì vậy quyết định!

Trải qua cả đêm Nghiên Nghiên cùng Lộ Lộ thương thảo dẫn đến quyết định, chờ trời sáng liền đi tìm Mạc Lăng phối hợp.

Kết quả là, khi hấn ăn xong điểm tâm, đang trên đường đến thư phòng liền bị chặn lại. Sau khi Lộ Lộ nói ra quyết định đào hôn của Nghiên Nghiên, Mạc đại công tử kinh hãi: "Lời nói này vui đùa còn được, không được làm bậy!"

Chương 3: Trăng sáng sao thưa

Chuyện này sao có thể nói giỡn được? Nàng cũng không đùa kiểu này.

Nghiên Nghiên liền vội vàng tiến lên, lôi kéo cánh tay biểu ca làm nũng, như một đứa bé: "Biểu ca tốt bụng, muội van cầu huynh, giúp một tay đi mà. Huynh muốn nhìn muội treo cổ tự sát sao!"

"Muội treo cổ đi, ngược lại huynh còn được thanh tĩnh. Bây giờ huynh biết được rồi? Coi như hết." Biểu ca bày ra bộ dáng hoa hoa công tử cười gian, Phó Nghiên ghét nhất sắc mặt này của hắn.

"Muội chết thành quỷ phiên chết huynh." Nếu như không phải bây giờ nàng đang cầu hắn, Phó Nghiên khẳng định sẽ cắn răng nghiền lợi đập chết hắn.

"Muốn huynh giúp muội cũng có thể, hôn huynh một cái huynh liền giúp." Ai, lão nhân gia hắn được một bước lại muốn tiến thêm một bước phải không?

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, Phó Nghiên đập hắn một cái, căm tức nhìn hắn: "Đồng ý hay không?"

Lộ Lộ ở một bên cười đến lung lay thân thể, "Ca, huynh nên thức thời đi."

"Chuyện phụ thân giao phó còn chưa xử lý xong, buổi trưa các muội hãy đến thư phòng của huynh nói chuyện." Cuối cùng vẻ mặt

của Mạc Lãng cũng bình thường lại, trầm ồ nói.

Sau khi hội nghị xong, kế hoạch được an bài xong xuôi. Lộ Lộ ở nhà canh chừng, Mạc Lãng mang theo Phó Nghiên đến Giang Nam Hạnh Hoa Yên Vũ, đợi tất cả sóng gió qua đi nàng mới trở về.

Ngày thứ năm đào hôn, Nghiên Nghiên cùng Mạc Lãng ở trấn Thất Tinh nghỉ ngơi cả đêm, ngày mai tiếp tục lên đường. Lúc ăn cơm tối, Phó Nghiên đột nhiên phát hiện một vấn đề vô cùng nghiêm trọng: "Mạc Lãng, huynh còn thích cô nương đó hay không?"

Mạc Lãng nghe nàng nói vậy thiếu chút nữa bị sặc chết: "Huynh còn thích cô nương đó hay không thì có liên quan gì tới muội? Còn hai mắt, một lỗ mũi có thể không?"

"." Trong nháy mắt im lặng.

Phó Nghiên cầm ly trà lên hợp một ngụm, Mạc Lãng thật không phải người bình thường, sự thật chứng minh hẳn thật không phải người bình thường: "Sẽ không để ý huynh rồi chứ?"

Mạc Lãng vừa dứt lời, Nghiên Nghiên liền phun đầy nước vào mặt hắn: "Muội biết huynh thích muội, huynh cũng đừng tự sướng đến mức vậy đi." Đúng vậy, nàng xem trọng hắn, thế nhưng như thế nào. Tim của hắn đã trống không, vô ích.

"Muội nằm mơ đi, người nào lấy muội người đó xui xẻo." Hắn cũng nửa cười.

"Chán sống đúng không?" Nghiên Nghiên trừng mắt liếc hắt hắt một cái, đợi nàng phản ứng kịp, khách đang ăn trong quán đều rớt rít đưa mắt nhìn Phó Nghiên. Nàng nhất thời lúng túng, không biết như thế nào cho phải, lần này thể diện ném đến nhà bà ngoại rồi. Không đúng, nhà bà ngoại Nghiên Nghiên ở nơi nào nhỉ?

Đang suy nghĩ sâu xa như đi vào cõi tiên, phát hiện ở trong đám người có một nam tử mặc áo trắng lớn lên rất là ngọc thụ lâm phong, tác phong nhanh nhẹn, người ta thường gọi là soái ca nha, người này nhất định là tiên hạ phàm. Nàng cảm thấy dáng dấp của Mạc Lăng đã rất đẹp rồi, nhưng hắt so với Mạc Lăng còn hoàn hảo hơn.

"Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy mỹ nữ sao?" Thật ra thì nói mỹ nữ cũng không quá đáng, mặc dù Nghiên Nghiên không có bộ dạng xinh xắn như Lộ Lộ, nhưng tướng mạo so với những nữ tử ở đây cũng được coi là xuất chúng. Nhất định không thể so với Lộ Lộ được nha, vì Phó Nghiên đã phong cho tỷ ấy là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Mạc Lăng nhìn nàng, tiện tay gấp sùi cỏ trong suốt nhét vào trong miệng Nghiên Nghiên: "Ăn cơm cũng không ngăn được miệng của muội."

Đêm, yên tĩnh cỡ nào cũng có âm thanh. Con dế mèn xột xoạt kêu gào, thỉnh thoảng gió thổi lá cây xào xạt, minh nguyệt nổi bật trên bầu trời không nói chuyện, chỉ biết nháy mắt điểm một vài ngôi sao.

Nàng tản bộ trong vườn hoa của khách điểm, nhìn thấy Mạc Lăng đang ngồi trên băng đá uống rượu, ngắm sao. Trong lòng

Nghiên Nghiên cảm thán một hồi, bình thường biểu ca như con khi, ít khi thấy hấn nghiêm túc thưởng thức như vậy. Không đúng, thay vì nói là đang thật lòng thưởng thức không bằng nói nghiêm túc thưởng thức nhớ lại chuyện cũ.

"Rất hăng hái nha." Nàng tiến lên khẽ nói, ngay sau đó ngồi xuống.

"Tinh la mặt bố, đã thật lâu chưa ngắm cảnh đêm đẹp như vậy." Mạc Lăng cảm thán, Nghiên Nghiên cũng cảm thán theo. Bình thường ở nhà, không có tâm trí thanh thản đi thưởng thức nó, mà hấn lại không dám, hôm nay lại được nghiêm túc thưởng thức như vậy. Có lẽ nàng không nên hỏi những vấn đề kia, làm hấn nhớ tới những chuyện đau lòng.

"Huynh không nên cứ như vậy, luôn trốn tránh cũng không phải là biện pháp. Nó luôn tồn tại trong đầu huynh." Nàng thản thức, cũng chỉ là thản thức, việc Phó Nghiên có thể làm duy nhất là đi an ủi hấn, đã lỡ mất thì làm được gì, "Không quên được, thì không quên được, chìm ở đáy lòng là tốt rồi, bây giờ hối hận, thì có ích lợi gì? Bỏ lỡ vẫn là bỏ lỡ, hữu duyên vô phận, đây là tình kiếp! Bốn năm trước gặp vận đào hoa, đáng đời huynh khi đó tuổi trẻ nông cuồng. Người đã đi rồi, chẳng lẽ còn có thể trở lại sao! Bởi vì huynh phong lưu, mà còn ngại biện cho lương tâm của mình. Người đi nhà trống huynh mới biết rõ mình yêu ai. Bởi vì Tinh Nguyệt, dũng khí ngắm trăng huynh cũng không có. Xa cách Âm Dương, huynh cho rằng nàng thấy huynh như vậy trong lòng sẽ tốt hơn sao? Thay vì lỡ mất tình duyên, vì nàng thủ thân như ngọc không bằng sớm gả mình đi."

Mạc Lãng cười lạnh hai tiếng, quay đầu, đôi mắt rét lạnh, hung hăng nhìn chằm chằm Nghiên Nghiên: "Lần đầu tiên nghe muội nói như vậy nha, cái người này là đang an ủi sao?"

Đúng vậy nha, nàng đang an ủi sao, giống thêm dầu vào lửa hơn? Được rồi, nàng thừa nhận, nàng không am hiểu an ủi người khác, nhưng Nghiên Nghiên xác thực muốn an ủi hắn, làm sao hắn biết được ý tốt của nàng đây: "Ai nói muội tới an ủi huynh, biết tâm tình huynh không được tốt, muốn uống rượu đúng không, muội uống cùng huynh." Nói xong Nghiên Nghiên liền cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Mạc Lãng lớn hơn Phó Nghiên bốn tuổi, vậy mà bốn năm trước, hắn vẫn còn ở trong kỹ viện kinh thành, trong sông bạc sống mơ mơ màng màng. Khi đó nàng còn nhỏ, luôn nghĩ công tử nhà quyền quý đều như vậy.

Đột nhiên có một ngày, nàng ngồi ở trong vườn hoa vui vẻ phơi nắng, vô ý nghe hai nha đầu trò chuyện bát quái, lại nói bát quái là thiên tính của của nữ tử, mặc dù khi đó Nghiên Nghiên chỉ là một thiếu nữ mười ba tuổi, nhưng về phương diện này đã sớm có hứng thú.

Nàng rón rén đi tới phía sau các nàng, núp ở phía sau đại thụ nghiêm túc cẩn thận nghe lén. Bởi vì Nghiên Nghiên cách gần đó, nên nàng thấy rõ bọn họ, đều là nô tì trong phòng Mạc Lãng.

Giáp không khỏi cảm thán: "Thiếu gia tuổi trẻ nông cuồng, hái hoa mê đẹp khắp nơi, vậy mà vẫn có người ngưỡng mộ hắn."

Ất xem thường: "Đây là bình thường thôi, bộ dạng thiếu gia chúng ta xinh xắn, những người kia ái tài yêu mạo tất nhiên nguyện ý gả cho hắn làm phu nhân." Hô ~ nàng không thể không thừa nhận Mạc Lăng đẹp mắt, chẳng lẽ chỉ có người ái tài yêu mạo mới thích hắn? Vậy nàng cũng là người ái tài yêu mạo rồi sao?

Giáp: "Ta nghe nói Ninh Nguyệt Quận chúa khuynh tâm với thiếu gia." Tiểu Giáp vừa dứt lời nàng liền kinh hãi, Quận chúa cũng thích biểu ca? Người quận chúa kia có phải chính là phu nhân của biểu ca hay không? Đột nhiên nàng rất muốn khóc, trong lòng đau lòng vì vậy quay người đi. diendanlequydon.com

Phó Nghiên một đường suy nghĩ sâu xa, chuyện này là thật hay giả, cuối cùng nàng cũng chỉ có thể cảm thán nếu như Lộ Lộ ở đây thì hay biết mấy.

Đợi cho chân tướng rõ ràng trước mắt, chuyện quả thật như thế, trong lòng Phó Nghiên lạnh lẽo một hồi.

Quận chúa đã tới phủ một lần, Phó Nghiên còn khuyên nàng ta, Mạc Lăng trêu hoa gheo nguyệt, cả ngày sống mơ mơ màng màng. . . Nói rất nhiều, cuối cùng nhận lại một câu: "Muội còn nhỏ, rất nhiều chuyện không hiểu."

Đúng vậy, nàng không hiểu, nhưng nàng hiểu được nàng thích biểu ca, nàng thích người biểu ca tràn đầy sức sống đó!

Trong đêm thu, Phó Nghiên một thân một mình leo lên nóc nhà, nhìn Thu Nguyệt (trăng mùa thu), nhìn trăng rơi lệ.

Sau đó nàng phát hiện, Mạc Lăng đối với nàng vẫn lãnh băng, còn không bằng Phó Nghiên đối với hần. Mạc Lăng làm trái tim nàng băng giá, nhưng nàng vẫn thích hần, có lẽ là do Phó Nghiên không hiểu đi! Nhưng cuối cùng, Hoàng đế lại hạ chỉ gả vị Quận chúa này cho Mạc Lăng, Phó Nghiên cảm thấy nàng sống không bằng chết.

Đêm hôm trước ngày hành lễ, bông tuyết trắng xóa kinh đô, gió lạnh thấu xương, trong trận tuyết lớn này, Quận chúa một thân tuyết y, đứng trước cửa Di Hồng Lâu đèn đuốc sáng trưng, Mạc Lăng và bằng hữu xấu của hần cùng nhau cười đùa đi ra ngoài, Mạc Lăng vừa thấy Quận chúa, sắc mặt liền trầm xuống, "Tại sao ngươi ở chỗ này?"

Nàng không nói, im lặng đứng trước mặt hần.

"Cô nãi nãi, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Mạc Lăng bắt đặc dĩ nhìn nàng.

Nàng lại hỏi một đằng, trả lời một nẻo: "Huynh chán ghét ta? !"

Mạc Lăng không nói.

Nàng cười nói: "Không cầu cái gì, chỉ mong huynh có thể nhìn ta múa một lần."

Mạc Lăng nhú nhú mày, gật đầu một cái, trên đường cái rộng rãi lạnh lẽo chỉ còn lại hai người.

Trong khung cảnh tuyết rơi dày đặc xuống đường, kỹ thuật múa uyển chuyển, múa ra ngàn vạn nỗi đau khổ, nàng chỉ múa cho hắn xem, nàng chỉ nguyện hắn có thể nhớ đã từng có một thiếu nữ yêu hắn, cả đời nguyện múa vì hắn. Cùng tuyết trắng làm bạn, giống như tiên nữ trong tuyết, giống như biến mất cùng tuyết. Không biết tại sao, trong mắt Mạc Lăng chợt rơi lệ, nhưng trong nháy mắt ngưng tụ thành băng châu thấu xương.

Múa xong, Mạc Lăng bước một bước dài tiến lên lôi kéo tay của nàng: "Đi theo ta."

Cũng không ai biết bọn họ đi nơi nào, dù sao cả đêm Mạc Lăng không về là rất bình thường. Phó Nghiên ở trên nóc nhà dựa vào người Mạc Lộ, nước mắt rơi như mưa.

Ngày kế, hắn cưới đại mã cao to, mang theo đội ngũ rước dâu đi tới Ninh Vương phủ, nhưng lại nhận được tin Ninh Nguyệt Quận chúa mất tích, Mạc Lăng lập tức quay đầu, gươm rơi giục ngựa đi.

Trên đỉnh núi Ngọc Phong, vẫn là bông tuyết trắng xóa, một thân hồng y đứng trước dốc núi, gió thổi rất mạnh, chỉ thấy hồng y nhẹ nhàng phấp phới, nàng nhìn về phía trước, nghe tiếng vó ngựa. Khi Mạc Lăng xuất hiện trước mắt nàng thì Quận chúa dụng hết toàn lực nói to: "Mạc Lăng, ta sinh vào ngày Tinh Nguyệt xuất hiện, bây giờ ta hóa thành Tinh Nguyệt vĩnh viễn ở bên huynh!" Không đợi Mạc Lăng phản ứng kịp, một thân hồng y đã nhảy xuống đáy vực.

Không biết sao, trăng sáng sao thừa.

Mạc Lãng kêu một tiếng "Tinh Nguyệt" vang dội sơn cốc, đáng tiếc không có ai đáp lại. Phó Nghiên và Lộ Lộ đi theo cữ cữ cùng nhau nhìn lên đỉnh núi thấy hấn khóc không thành tiếng đứng yên tại chỗ, Phó Nghiên và Lộ Lộ cũng không dám tin vào chuyện trước mắt, Mạc Lãng xoay người lại, nhìn gia đình phía sau các nàng: "Còn không xuống tìm?"

Mạc Lãng mang theo người ở đáy vực tìm ba ngày ba đêm, cũng không tìm thấy thi thể. Cuối cùng trở về phủ uống rượu say mèm nhìn bầu trời đầy sao nói: "Đi lập cái bài vị, ái thiê Mạc Phàn Thị chi linh."

Từ đó về sau, Mạc Lãng như gặp kỳ tích sửa đổi thói quen ngày xưa.

Tất cả đều bởi vì nữ tử Phàn Tinh Nguyệt, bởi vì Tinh Nguyệt, bầu trời đầy sao, trắng sáng thành một vòng.

Nói là bồi hấn uống rượu, thật ra thì Phó Nghiên chỉ uống mấy chén rồi chăm chăm nhìn hấn uống..., trong cơn say hấn cất lời: "Tinh Nguyệt, là lỗi của ta." Phó Nghiên nhìn hấn không nói gì, nghĩ thâm lỗi không chỉ một mình hấn, Tinh Nguyệt cũng có lỗi, là do nàng ta quá yêu.

"Tinh Nguyệt, ta biết ngươi không chết, ngươi trở lại đi!" Nói xong, hấn chớp lấy tay Phó Nghiên.

Ai là Tinh Nguyệt, mắt mù sao? Phó Nghiên bắt đắc dĩ vịn tay của hấn ra, thế nhưng hấn lại cầm chặt hơn, Phó Nghiên ảo não mở miệng: "Tinh cái đầu huynh. Muội không phải là Tinh Nguyệt,

muội là Nghiên Nghiên." Đang lúc ấy, nam tử mặc áo trắng trước kia đột nhiên đi ngang qua, thấy Mạc Lăng nắm tay của nàng, liền chuẩn bị xoay người đi đường vòng rồi đi, không cần phải nói cũng biết, hấn khẳng định lại muốn lịch đến nhà bà ngoại rồi.

"Này, người đừng đi nha." Phó Nghiên nhìn bóng lưng anh tuấn rồi đi, kêu hấn dừng bước.

"." Hấn kinh ngạc nhìn nàng, chẳng lẽ kêu hấn đến làm "Người thứ ba" sao, chẳng lẽ Phó Nghiên xin hấn đảm đương vị trí "Người thứ ba" hay sao?

Phó Nghiên hiểu ý cười một tiếng: "Làm phiên công tử giúp một tay đỡ hấn vào." Ngay sau đó nàng chỉ vào Mạc Lăng say như chết.

Mạc Lăng nặng như vậy, như tảng đá. Thế nhưng áo trắng kia có thể dùng một tư thái thoải mái khiêng biểu ca về phòng nha. Thật ra thì nàng biết bình thường soái ca đều rất chú ý đến hình tượng.

"Uống nhiều rượu như vậy, say rồi thì được cái gì." Khuôn mặt Phó Nghiên ghét bỏ.

"Nhân tình của người xác thực có chút. Say." Giọng nói của hấn bình thản, bình thản làm cho người ta cảm thấy là lạ.

Đột nhiên Phó Nghiên mắc cỡ mặt ửng hồng: "Ai là nhân tình hả?"

Nàng lúng túng, "Hắn không phải là nhân tình của ta, hắn là biểu ca của ta, biểu ca ngươi hiểu không?"

Áo trắng mặt không đổi, như khối băng, "Nha" một tiếng liền bước đi, trực tiếp đi ra cửa, Phó Nghiên vội vàng đuổi theo giải thích: "Ngươi đừng suy nghĩ nhiều."

"Ừ." Về mặt áo trắng vẫn như cũ, thôi đi, hắn tin thì tin, không tin thì thôi. Thanh giả tự thanh, không cần thiết giải thích, nói nhiều chính là che giấu, che giấu chính là có chuyện.

Chương 4: Trúng gió nào?

Đêm.

Thì ra, lại dài như vậy.

Phó Nghiên nằm trên giường, trần trọc khó ngủ.

Ánh trăng chui qua cửa sổ, chiếu xuống đất, trên bàn, mờ ảo như nước như sương như băng như tuyết, gió đêm lạnh lẽo thổi vào lòng bàn tay.

Đột nhiên trong đầu nàng vang lên lời nói của Lộ Lộ: "Tim của hấn sớm bị nàng ta vét sạch, muội cảm thấy đời này hấn còn có thể yêu sao?" Còn có thể yêu sao? Mong người lòng chỉ một, bạc đầu cũng không xa nhau chẳng lẽ lại khó khăn như vậy sao? Có lẽ nàng còn chưa gặp đúng ý trung nhân của mình?

Nàng nhớ khi còn bé, hấn cười nói với nàng, hấn mang nàng đến vườn chim quỳên ngắm chim quỳên, hai người bọn họ ngồi trên cây quýt vụng trộm uống rượu. . . Phó Nghiên không thể quên hết những thứ này, có thuốc nào có thể giúp nàng quên không?

Trời sáng, sau khi Phó Nghiên rửa mặt xong đang chuẩn bị đi dạo trong khách điếm, lại thấy một con chim bồ câu trắng đập cánh, dừng trước người nàng. Trên đuôi chim bồ câu trắng cột thư tín, mở ra nhìn, thì ra là thư của Lộ Lộ, thì ra đây là chim bồ câu truyền tin của Mạc Lộ. Đại khái nội dung bức thư là kêu nàng trở về, cứu cứu nói chỉ cần nàng trở về, chuyện gì cũng đáp ứng nàng.

Nhận được tin, đầu tiên Phó Nghiên đến gian phòng Mạc Lăng tìm hấn thương lượng, vào phòng hấn nửa người cũng không có, nàng buồn bực suy nghĩ coi người này lại chết ở nơi nào rồi. Ngắm nhìn bốn phía thì thấy trên bàn có một lá thư, huynh đi rồi, hấn thế nhưng để lại thư mà rời đi nha.

Giấy trắng mực đen viết rất rõ ràng, hấn lại đi tìm Phàn Tinh Nguyệt rồi, hấn điên thật rồi, thật không biết hấn trúng gió gì mà lên cơn điên rồi? Bị kinh phong, Long Quyển Phong (gió lốc), hay là "Truy thê phong"? Chờ Phó Nghiên tìm được hấn, nàng nhất định dẫn hấn đến tháp người điên, mới nguôi mối hận này.

Chỉ uống rượu với hấn mà phải nhận lấy tình cảnh này, nàng thật muốn đung đầu vào chậu hũ mà chết, nhưng mà bây giờ nàng nên nhanh chóng xử lý mọi chuyện mới được.

Phó Nghiên thu thập đồ đạc xong, đang chuẩn bị đi khỏi khách điểm, lại bị tiểu nhị ngăn lại, nàng khẽ mỉm cười, mặt tràn đầy nghi ngờ hỏi: "Tiểu nhị ca có chuyện gì sao?"

Tiểu nhị thật thà mở miệng: "Cô nương chưa trả tiền phòng ngày hôm qua." Tiền phòng sao? Phó Nghiên kinh hãi, Mạc Lăng đáng chết, thậm chí ngay cả tiền phòng cũng không trả mà lại đi tìm lão bà chết tám trăm năm trước của hấn, thật quá đáng.

Phó Nghiên liếc tiểu nhị một cái: "Được rồi." Sau đó sờ sờ túi, "Cái này. . . Chỉ còn chút. . ." Nàng chưa từng gặp xui xẻo đến như vậy, trong túi chỉ còn chút bạc vụn, bạc đều do Mạc Lăng giữ.

"Chỉ nhiều đây, còn dám ở trọ! Ta xem ngươi là muốn ăn quỵch đây mà." Sắc mặt tiểu nhị trắng nhợt, Phó Nghiên bắt đắc dĩ vội vàng giải thích, trong lòng đã sớm mắng Mạc Lăng trăm ngàn lần rồi.

"Tiểu nhị ca, tiền của ta ở chỗ bằng hữu của ta rồi, đợi ta tìm được hẳn nhất định sẽ trả cho ngươi."

Tiểu nhị hung hăng nhìn chằm chằm Phó Nghiên: "Ngươi tưởng bốn đại gia ngươi ngu sao, ngươi đi rồi còn trở lại sao?"

Lúc này, lão bản của khách điểm đi ra thấy nàng đang ăn quỵch, vì vậy đề cao giọng nói: "Hoặc là đưa tiền, hoặc là đưa ngươi đến quan phủ."

Cái gì? Quan phủ? Như vậy rất mất thể diện nha, nếu quả thật bị đưa đi, Mạc Lăng, Lộ Lộ nhất định sẽ cười nàng cả đời. Rất khó tưởng tượng, khi nàng con cháu đầy đàn, Lộ Lộ run run rẩy rẩy đi tới trước mặt con cháu nàng, nghiêm trang giảng dạy chuyện mất mặt như vậy. Đây là chuyện bắt đắc dĩ nha, cũng đủ khiến nàng lão lệ tung hoành.

"Không...không nên."

Phó Nghiên vội vàng cắt đứt lời của lão bản, sau đó lấy từ trong túi áo ra một chiếc nhẫn bạch ngọc, đặt mạnh lên bàn, còn đề cao giọng nói: "Không có tiền, nhưng cái này cũng đủ trả tiền phòng rồi."

Hai mắt lão bản dăm dăm, cầm chiếc nhẫn lên cẩn thận nhìn: "Đây chính là Dương Chi Ngọc thượng hạng, trị giá ít nhất ngoài 100 lượng bạc."

"Người có thể đi được rồi." Lão bản vuốt vuốt nó, thu miệng nhỏ lại nói một câu liền đuổi Phó Nghiên đi.

Trên thực tế, nhẫn này là của Mạc Lăng, hôm đó đến thư phòng của hắn mượn gió bẻ măng sờ soạng lung tung, đây là đồ hắn thích nhất, vốn tính khi nàng trở về sẽ trả lại cho hắn, ai biết hắn lại bỏ rơi Phó Nghiên ở nơi này, còn không trả tiền phòng! Không cầm lấy đồ của hắn trả nợ mới lạ!

Cuối cùng thoát khốn, nàng thở phào nhẹ nhõm đang định xoay người đến chuồng ngựa dắt ngựa, lại thấy áo trắng tung bay đêm qua đang ngồi dựa cửa sổ đón gió, hai ngón tay đang kẹp tách trà bằng sứ trắng, trên mặt không biểu cảm.

Phó Nghiên không có ý định vẫy tay chào hắn, hắn lại ngẩng đầu nhìn nàng: "Trên người cô nương có đủ lộ phí đi đường không?"

"." Cúi đầu không nói.

"Tình lang hôm qua của ngươi, không đúng, biểu ca của ngươi đi đâu rồi?" Áo trắng không chút để ý, chậm rãi uống trà hỏi thăm.

"Tìm quý rồi." Nghiên Nghiên không muốn nói nhiều, chỉ cảm thấy Mạc Lăng ném nàng ở chỗ này quả thật không đủ trọng nghĩa, hơn nữa, biểu tẩu đã sớm là người chết.

"Chẳng phải là thứ lệnh huynh ngươi đặc biệt yêu thích sao, đúng là người tu tiên?" Áo trắng cố ý đề cao giọng điệu, giọng nói vẫn là ôn hòa, nhưng lại mang theo một tia cổ quái làm cho người nghe không thoải mái.

Phó Nghiên cũng không thềm đề ý, bất đắc dĩ mở miệng: "Không thể như vậy sao, đây là tình cảm thiên thượng nhân gian rất hiếm có đó, người đã chết, vẫn tương tư không dứt, cái này, là đi tìm nữ quý, mặc dù âm dương cách biệt cũng không hối tiếc."

"Lệnh huynh ngươi thật si tình nha." Áo trắng bình thản đồng ý, sau đó đi tới trước mặt chương quý.

Nàng cũng không chú ý lắm, vốn cho là hắn đi trả tiền trà. Phó Nghiên liền chuẩn bị lên đường, vừa muốn đi ra cửa, lại bị áo trắng gọi lại. Nàng quay đầu lại, thấy hắn dịu dàng cười một tiếng nhìn nàng.

Phó Nghiên cũng thoải mái cười một tiếng với hắn.

"Sao cô nương lại đi nhanh như vậy, lộ phí đi đường đủ sao?"

"."

"Đã như vậy, cô nương có thể ngồi xuống nói chuyện một chút với ta không?" Áo trắng nói thành khẩn, nói chuyện gì đây? Chẳng lẽ nói vòng vo tam quốc? Được rồi, nàng ngồi xuống nói chuyện.

Áo trắng chậm rãi lấy ra một chiếc nhẫn bạch ngọc từ trong túi áo, không sai, đây chính là chiếc nhẫn nàng mới vừa đưa cho chương quỹ.

Thì ra vừa rồi hấn đi chuộc cái này, thật là người tốt nha. Nhìn hấn đi chuộc cái này chắc chắn phải là một người có tiền, người có tiền chính là không giống nhau nha.

"Cô nương muốn tới kinh thành sao?" Áo trắng ngẩng đầu nhìn nàng.

"Ừ" Sao hấn lại biết nàng muốn đến kinh thành?

"Đã như vậy, cô nương có nguyện ý kết bạn đi cùng không?" Hấn vừa dứt lời, Phó Nghiên liền hiểu ra, thì ra hấn có chủ ý này.

Tiểu tử này thật thâm sâu nha.

"Lộ phí người ra sao?" Nàng sáng khoái đồng ý.

Áo trắng cũng không lỡ mắng nói: "Cũng không phải, cũng không phải."

"Vậy người muốn như thế nào?" Phó Nghiên bày ra vẻ mặt không hiểu.

"Cho ta chiếc nhẫn này, ta sẽ xuất ra lộ phí." Thiệt là, không phải chỉ là một chiếc nhẫn hay sao, lại làm thần kinh của hấn biến thành như vậy, trên người nàng có một đống lớn ưu điểm, sáng khoái chính là một trong số đó.

"Dù sao đây cũng không phải là đồ của ta, người cầm đi!" Không phải là đồ của mình nên cho người khác đương nhiên sáng khoái.

"Đây không phải là của người?" Mặt áo trắng lộ vẻ kinh hãi.

"Là của biểu ca ta, người thích thì cầm đi, lần này hấn trêu chọc ta như vậy, ta mang đồ của hấn đi cho không được sao!"

"." Áo trắng không nói thêm gì nữa, tiếp tục uống trà.

Hai người cưỡi ngựa ở trên đường, thật không có gì vui, dọc theo đường chỉ nghe tiếng vó ngựa lộc cộc cùng gió táp gào thét bên tai, giục ngựa giờ roi, gió táp như kiếm.

"Này, áo trắng, người có thể nói chuyện được không?" Nàng nhăn nhin không được nha, suốt cả một ngày không nói lời nào làm Phó Nghiên buồn bực muốn chết.

"Người đang gọi ta sao?" Áo trắng mờ mịt nhìn nàng.

"Ta nói đại ca này, ta không gọi người thì gọi ai nha, chẳng lẽ là đang nói chuyện với quỷ sao?" Nàng không thể không cảm thán, việc nói chuyện với người trước mặt này thật mệt chết!

"Được rồi." Áo trắng im lặng đồng ý.

"."

"Đúng rồi, ta không gọi là áo trắng." Đôi mắt hắc sáng ngời nhìn Phó Nghiên, khóe miệng khẽ nâng lên.

"Ừ." Nàng cũng học bộ dáng của hắn đáp lại, "Ta cũng không gọi là cô nương!"

"Nô ~" Áo trắng đột nhiên dừng ngựa lại, "Xuống nghỉ ngơi một lát đi, sắc trời không còn sớm, hôm nay qua đêm ở nơi này thôi."

Phó Nghiên im lặng: "Này, cái người này sao lại lạnh như thế nha!"

Áo trắng nhú mày, cười nói: "Ta phải ấm vì cái gì đây?"

Được rồi, hắn toàn thắng.

"Này, cái người này, ngươi sao vậy? Không phải ngươi nói người không tên là áo trắng sao, vậy kêu là cái gì?" Phó Nghiên ngồi xuống đất tựa vào một gốc cây.

Áo trắng lấy túi nước từ trong bọc quần áo ra đưa cho nàng: "Nhớ rõ, ta tên là Bạch Dự!"

"À, khó trách có tiền như vậy, thì ra là do trong nhà bán ngọc, ngay cả tên cũng gọi là Bạch Ngọc."

Bạch Dự bất đắc dĩ lắc đầu: "Có lẽ là vậy. Ngươi thì sao?"

"Ta. . ." Nói tên thật sao? Phó Nghiên thuận miệng nói, "Ta tên là Mạc Lộ."

"À, khó trách." Bạch Dự nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu, Phó Nghiên không nghe rõ, hỏi hắn nói gì nhưng hắn lại trả lời không có gì.

Phó Nghiên tựa dưới tàng cây, lẳng lặng nhìn Bạch Dự cúi đầu lau kiếm của hắn. Nàng vẫn cảm thấy kỳ quái, sao hắn biết nàng muốn đến Kinh Thành. Nàng lẳng lặng nhìn hắn, dung mạo người này rất đẹp mắt, mày thẳng mũi cao, đôi môi tuyệt mỹ, một đôi mắt xéch hết sức lóe sáng, hơn nữa trên người hắn còn tỏa mát ra một loại khí chất cực kỳ đặc biệt.

"Lúc này người nói phải ở chỗ này nghỉ ngơi cả đêm là thật sao?" Nàng vừa hỏi xong, hắn liền dừng động tác trong tay, dùng con ngươi mê người nhìn Phó Nghiên, nàng thật hoài nghi hắn là đang dẫn dụ nàng sao!

Hắn mở miệng, môi mỏng cong lên tạo thành một đường cong xinh đẹp: "Nếu vậy thì sao?"

Có lẽ là hắn nhìn thấu vẻ mừng rỡ của nàng: "Người thích nhìn ta cười sao?"

Phó Nghiên gật đầu một cái, không chút nào giấu giếm suy nghĩ của mình.

"Người thích nhìn ta cười sao?" Hắn mang theo giọng nói kinh ngạc hỏi lại lần nữa.

Nàng vẫn gật đầu, đúng vậy, cười lên thân thiết hơn nha, lại càng đẹp mắt.

Bạch Dự cầm bánh màn thầu đưa đến trước mặt nàng, nàng ưu sầu nhìn hấn, lại nhìn bánh màn thầu.

Hấn phát hiện Phó Nghiên có cái gì không đúng, vì vậy liền hỏi: "Thế nào?"

Nghe hấn hỏi như vậy, mặt càng khổ hơn, cố làm bộ không chịu được: "Có những thứ khác không? Tỷ như. Thịt?"

Chính nàng cũng biết đi ra khỏi nhà không nên kén cá chọn canh, người ta tốt bụng cho mình theo hấn trở về kinh thành, nàng còn ghét bỏ. Nhưng, Phó Nghiên đã ăn bánh màn thầu bốn ngày rồi. Bây giờ nhìn bánh màn thầu, liền bắt đầu đau bao tử.

Vốn tưởng rằng Bạch Dự sẽ không để ý tới nàng, nàng sẽ tiếp tục gặm bánh màn thầu. Kết quả hấn lại động thủ chặt nhánh cây khô, vừa nói: "Chặt chút nhánh cây nổi lửa, thứ nhất để sưởi ấm, thứ hai để đuổi thú. Ta đi phụ cận xem có thỏ hoang hay không, đợi ở đây đi, đừng có chạy lung tung."

Ánh lửa lập lòe, gió đêm phơ phất, tiếng chim minh minh, trời chiều như lửa đỏ cả bầu trời, lóe ra từng đạo kim quang, dù thế nào đi nữa thì trời chiều vô cùng tốt lành, đáng tiếc đã gần hoàng hôn.

Nghiên Nghiên dựa vào cây khô ngồi xuống, nhìn bóng dáng Bạch Dự dần dần đi xa.

Chương 5: Chỉ cần có thịt

Màn đêm phủ xuống, sắc trời càng mờ mờ.

Phó Nghiên ngồi trước đồng lửa nghĩ tới chuyện của kiếp trước, cứu cứu bỏ thuốc nàng, buộc nàng đến Lâm châu. Nói là muốn tốt cho nàng, nhưng mấy năm đó nàng luôn không hiểu.

Hôm nay mặc dù thiên hạ thái bình, bách tính sôi nổi rít rít tương truyền: Hoàng thượng trị quốc, Dự vương tề gia, Lăng Vương bình thiên hạ. Tam vương đồng tâm, Nam Tấn hưng thịnh. Nhưng, có người nào chân chính cam tâm nhiều lần lập chiến công vì quốc gia, cúi đầu xưng thần với vua, lòng son dạ sắt với vua. Dân gian truyền xướng chẳng qua chỉ là bức bình phong, trên triều đình người lừa ta gạt, đả kích ngấm ngầm hay công khai chỉ có người trong cuộc mới thật sự hiểu.

Mặc dù vẫn không biết cứu cứu thâm thần phục ai, nhưng việc Tướng phủ cùng Trương tướng quân kết thân chắc hẳn do cứu cứu muốn nhiều lợi thế hơn về mặt chính sự. Cho nên hôn sự của Phó Nghiên là do lòng riêng của cứu cứu, chẳng bằng nói thẳng ra là đã tâm chính trị của bọn họ.

Bình thường Phó Nghiên tỏ vẻ không quan tâm chánh sự, bí mật khắp nơi nàng đều để ý. Dù sao, nếu giống như kiếp trước hai lỗ tai không nghe thấy chuyện thiên hạ, một lòng chỉ ở trong khuê các, nói không chừng đời này so với đời trước còn thâm hơn!

Đang mê mang suy nghĩ, một đám người áo đen từ trên trời giáng xuống, bọn họ tay cầm đại đao, mang theo sát khí, bước tới phía Phó Nghiên.

Chợt thấy lạnh lẽo trên cổ, khí lạnh bức người hóa thành mũi đao gác trên cổ của nàng.

Một hồi khủng hoảng cực độ đi qua, cưỡng chế chính bản thân nàng trấn tĩnh lại.

Phó Nghiên hít một hơi thật sâu nói với chủ nhân của đại đao trên cổ nàng: "Sơn tặc đại ca tha mạng! Ta biết núi này là người mở, những cây này là người trồng. Nhưng mà ta lại không có tiền, muốn sắc cũng không có sắc, người hãy tha cho ta đi!"

Xem cách ăn mặc của bọn người này cũng không giống như sơn tặc, người ngu sẽ mệnh tốt, làm cho đối phương bỏ xuống lòng phòng bị, thuận tiện kéo dài thời gian chờ Bạch Dục trở lại cứu mạng.

"Ít nói nhảm! Bạch Dục ở nơi nào?" Người áo đen ép đao càng gần, toàn thân Phó Nghiên đỏ mồ hôi lạnh! Nàng phải trấn định!

Hít sâu một hơi: "Người nói cái tảng đá màu trắng kia sao, ta không biết hẩn ở đâu."

Lời còn chưa nói hết, chỉ cảm thấy có người sau lưng ngã xuống, mũi đao không biết tung tích, thay vào đó là rơi vào một lồng ngực ấm áp.

"Không có sao chứ?" Bạch Dự hỏi.

Phó Nghiên lắc đầu một cái, làm sao không có chuyện gì được chứ, nàng bị dọa chết rồi. Bạch Dự là một thương nhân, tại sao đắc tội với những người này!

Bạch Dự một tay lôi kéo nàng, một tay dùng để đánh nhau.

Người áo đen rồi rút ra tay, khí lạnh của đao kiếm bức người, dưới ánh trăng, càng kinh người hơn, đao quang kiếm ảnh, đánh cho trời đen kịt. Trường kiếm của Bạch Dự bay múa, nhanh như tia chớp, trong nháy mắt, người áo đen ầm ầm ngã xuống.

Trường kiếm bị máu nhuộm đỏ, mà thân áo trắng này của hắn vẫn không nhiễm một vệt máu, trắng noãn như ngọc.

Tay của Phó Nghiên vẫn bị hắn lôi kéo, không nói gì.

"Bị dọa sao?" Hắn nhẹ giọng hỏi.

Nếu nàng nói không bị hù dọa, vậy khẳng định là giả, nàng lớn như vậy lần đầu tiên nhìn thấy tình cảnh máu tanh như thế, thiếu chút nữa nàng đã mất cái mạng này, nàng có thể trấn định như thế đã rất tốt rồi.

Còn chưa đợi Phó Nghiên trả lời, không biết từ nơi nào nhô ra một người áo đen nằm dưới kiếm Bạch Dự, vẫn còn sống.

"Nói! Người nào phái người tới?" Bạch Dự vừa nói xong, người áo đen liền cắt cổ tự sát.

Phó Nghiên quay đầu, đứng bên cạnh nhìn Bạch Dự: "Thịt đây sao?"

Phó Nghiên nháy nháy con mắt, nhìn hắn, chờ đợi thịt đến, kết quả thứ xuất hiện trước mặt vẫn là bánh màn thầu.

Phó Nghiên lại tiếp tục nháy nháy con mắt, nhìn hắn, chờ đợi giải thích của hắn.

Rất tốt, Bạch Dự mở miệng: "Vừa rồi người bị tổn thương tới mắt à, sao vẫn nháy mắt không ngừng?"

"....."

"Tại sao là bánh màn thầu?" Thật ra thì nàng muốn hỏi, thịt của nàng đâu?

"Vốn dĩ đã bắt được con chim trĩ rồi, vội vàng cứu người, nên để nó chạy thoát rồi."

Phó Nghiên khóc không ra nước mắt, nàng không muốn sống nữa! Nàng chỉ muốn thịt!

Ôm nhiệt tình yêu thương cùng chờ đợi với thịt, hai người ra sức thúc ngựa trở về kinh đô.

Dưới cửa thành có một cửa hàng bán bánh nướng mùi vị cực ngon, cũng rất có danh tiếng, tuy là một quán nhỏ tầm thường, nhưng vì mua nó mà phải xếp hàng đợi hơn nửa ngày.

Mà bọn họ đang đứng trước cửa hàng bánh nướng chia tay.

Sau khi nói lời từ biệt mấy lần, Phó Nghiêⁿ xoay người muốn rời đi, lại bị hắⁿ gọi lại.

Nàng xoay người nhìn hắⁿ, hắⁿ khẽ mím cười từ bên hông cúi xuống một miếng bạch ngọc nói: "Kính xin cô nương nhận lấy thứ này."

Phó Nghiêⁿ không hiểu nhìn hắⁿ, hắⁿ vẫn cười.

"Nghiêⁿ Nghiêⁿ, muội đã về rồi sao! Thật tốt quá, muội nghĩ thông rồi sao?" Chẳng biết lúc nào Lộ Lộ chui ra từ trong đám người, lôi kéo nàng bắt đầu thao thao bất tuyệt, bỗng dưng phát hiện Bạch Dự bên cạnh, mới ngừng lại.

"Vị này là?" Lộ Lộ nhìn Phó Nghiêⁿ lại nhìn Bạch Dự, con người đảo một vòng, hỏi.

"Tại hạ là Bạch Dự." Bạch Dự đáp.

Thấy hắⁿ đã trả lời, Phó Nghiêⁿ liền nói theo: "Đúng vậy, hắⁿ là Bạch Dự, là thương nhân Ngọc Thạch, trên đường muội đã làm phiền hắⁿ, muội mới có thể trở về."

"Hả?" Lộ Lộ cố ý tăng âm điệu, "Ca ca đâu?"

"Đừng nhắc đến hắⁿ!" Phó Nghiêⁿ lườm nàng một cái, Lộ Lộ cũng không hỏi nhiều nữa.

Tiếp theo nàng xoay người nói với Bạch Dự: "Đa tạ Bạch công tử đã chăm sóc xá muội."

Bạch Dự cười nói: "Đừng khách sáo, chỉ là thuận đường thôi."

Bạch Dự cười, Lộ Lộ cũng cười, Lộ Lộ cười xong liền nói: "Vậy chúng ta đi về trước, gia phụ đang chờ ở nhà."

Lộ Lộ lôi kéo Phó Nghiên rời đi.

"Kính xin cô nương thu nó." Bạch Dự đưa ngọc bội lên phía trước.

Lộ Lộ cười xấu xa, nhìn Phó Nghiên, Phó Nghiên cúi đầu không nói, lại bị nàng coi như đang đỏ mặt. Nàng nhất định là cảm thấy Phó Nghiên và Bạch Dự có cái gì.

"Đỏ mặt gì nha, nhận lấy đi, muội xem chất lượng ngọc này thật tốt nha, không cần phí phạm, cầm đi bán, có thể chống đỡ tiền tiêu vặt hai tháng đó." Lộ Lộ nhỏ giọng lẩm bẩm bên tai nàng, nàng nghe cũng cảm thấy không phải không có lý.

"Vậy thì ta cung kính không bằng tuân mệnh, xin nhận nó." Phó Nghiên nhìn Bạch Dự, mặt mày tươi cười chậm rãi nhận lấy.

Hắn tiến lên một bước, nhỏ giọng nói bên tai Nghiên Nghiên: "Có nó một ngày, liền có người một ngày, ngày sau nếu có chuyện, nhất định có thể bảo vệ một mạng."

Âm điệu cực thấp, hơi thở ấm áp đều đặn quanh quần bên tai nàng, không khỏi làm mặt của Phó Nghiên đỏ hơn.

Đợi nàng tỉnh lại, hai tay của hắn đã ôm quyền: "Sau này còn gặp lại."

"Sau này còn gặp lại."

Nhìn bóng lưng Bạch Dự dần dần biến mất trong đám người, cho đến khi không nhìn thấy nữa, nàng mới xoay người chuẩn bị rời đi.

"Sao tử lại ở đây vậy?" Phó Nghiên thuận miệng hỏi Lộ Lộ.

Nàng cũng thuận miệng đáp: "Tỷ tới mua bánh nướng, xếp hàng nửa ngày, thấy muội cùng Bạch Dự ở chung một chỗ mới tới đây coi sao."

Phó Nghiên khinh thường nhìn nàng, nghĩ tới quán bánh nướng đối diện, nuốt một ngụm nước bọt hỏi nàng: "Không mua được sao?"

"Tiểu thư, tiểu thư." Không đợi Lộ Lộ trả lời, đã thấy Lâm Nhi cầm ba bánh nướng chạy chậm tới đây.

Một hàng ba người, mỗi người một cái bánh, thỏa mãn trở về phủ. Trên đường nàng nhìn thấy sư phụ của Bách Nhân Đường làm người ta gào thét, Tiểu Tứ bận rộn bốc thuốc, tiên sinh kể chuyện số một thiên hạ miệng lưỡi lưu loát kể chuyện, tiểu nhị chu đáo

chiêu đãi khách. Rời khỏi kinh thành gần nửa tháng, kinh thành vẫn náo nhiệt như vậy.

Ba người lộng lẫy đi vào cửa chính Tướng phủ, quản gia Vương Bà Tử thấy biểu tiêu thư trở lại, liền lớn tiếng thông báo: "Biểu tiêu thư trở về! Biểu tiêu thư trở về!"

Trong lòng Phó Nghiên hoang mang, trở về có thể được như ý nguyện sao? Nhưng trực giác nói cho nàng biết tất cả không đơn giản như vậy.

Đại sảnh Tướng phủ, không khí khác thường.

Hít sâu, thở ra, cố gắng bình tĩnh!

Thừa Tướng đại nhân giá lâm ~

Cửu cửu ngồi nghiêm chỉnh trên ghế thái sư trong đại sảnh, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, diện mạo cực kỳ dữ tợn, giọng nói.
Còn chưa lên tiếng.

Vào giờ phút này trên bàn chỉ thiếu một khối gỗ thẳng đường, chờ đợi đại nhân vỗ, mở màn: "Tiểu dân lớn mật, người nào đánh trống kêu oan dưới đường!" Lúc này bọn nha dịch sẽ kêu "uy vũ".

"Quý xuống, con còn biết trở về sao?" Cuối cùng Thừa Tướng đại nhân đã mở miệng.

".. . . ." Phó Nghiên không nói gì, lập tức quỳ xuống đất.

Làm sao không trở về, hết gạo cạn lương, chẳng lẽ bắt nàng bỏ mạng nơi hoang du sao?

"Mạc Lãng đâu?" Giọng nói mãnh liệt của Thừa Tướng đại nhân vang lên.

"Không biết." Nói đúng ra là không biết, nếu nàng nói hẳn đi tìm Phan Tinh Nguyệt, lão nhân gia ông ta sẽ tin sao!

"Không biết sao?" Thừa Tướng mang theo tức giận hỏi ngược lại.

Phó Nghiên bày ra khuôn mặt vô tội nhìn ông: "Rời giường đã không thấy tấm hơi của biểu ca, con còn muốn biết bây giờ biểu ca đang ở đâu."

"."

Trong đại sảnh nhất thời yên tĩnh lại, yên lặng như tờ.

Qua một hồi lâu, cữu cữu mới hớp trà nói: "Con gả hay không gả?"

Nàng ngược đầu lên nhìn Thừa Tướng đại nhân, hít một hơi thật sâu như định chém sấm nói: "Không gả."

Vừa dứt lời, Thừa Tướng đại nhân liền cực kỳ tức giận, thuận tay cầm tách trà trên bàn ném tới trước nàng, nàng phản ứng nhanh tránh ra, vẫn bất hạnh bị nước trà nóng làm đau.

Cửu cửu thấy vậy không nói thêm lời, câu nói vừa dứt liền phát tay áo rời đi: "Ngoan ngoan ở trong phòng mình đóng cửa tĩnh tâm suy nghĩ, trong vòng ba ngày không cho phép ăn cơm!"

Nghe lời này, một cảm giác tuyệt vọng muốn sống không được, muốn chết không xong sinh ra, thịt, nàng muốn ăn thịt!

Nhìn lại mọi chuyện, Phó Nghiên liền rõ ràng, con bô câu đưa tin kia khẳng định là một bước cờ. diendanlequydon.com

Lộ Lộ nói, tỷ ấy vẫn còn buồn bực tại sao Phó Nghiên lại trở về, tỷ ấy chưa bao giờ viết thư cho Nghiên Nghiên. Không hổ là Thừa Tướng đại nhân, thủ đoạn quả nhiên là cao siêu.

Lộ Lộ lấy lý do bồi thuốc, xin tới thăm, còn mang theo mâm lớn thịt.

"Muội tính làm gì bây giờ?" Phó Nghiên đang gặm đùi gà say mê, Lộ Lộ thành linh thốt ra một câu, thiếu chút nữa làm nàng nghẹn chết.

Phó Nghiên nhìn nàng cười ngây ngô mấy tiếng: "Chạy trốn tiếp chứ sao."

"Muội còn cười được!" Lộ Lộ bắt đắc dĩ nhìn nàng.

Tại sao Phó Nghiên lại cười không nổi, nàng đã gần nửa tháng chưa ăn cơm, đối mặt với thịt, làm sao nàng có thể cười không nổi?

"Ngược lại tỷ có một biện pháp." Lộ Lộ nhìn nàng cười nói.

Phó Nghiên nhìn nàng nháy nháy con mắt: "Cái gì?"

"Tỷ giúp muội gả."

"Rất tốt! Đến lúc đó tỷ trốn khỏi Lâm châu, đêm hôm đó Trương Dương sẽ mang theo nam sủng của hắn cùng đào hôn"
Lời vừa nói ra khỏi miệng, liền phát hiện không đúng, lập tức ngậm miệng.

Nhưng vẫn không có tránh được Lộ Lộ hỏi tới: "Làm sao muội biết hắn sẽ đào hôn?"

"." Không biết nên đáp lại như thế nào, "Muội là bán tiên bấm ngón tay tính."

"Dừng" Lộ Lộ liếc Phó Nghiên một cái.

Nói sang chuyện khác: "Lộ Lộ, đùi gà của tỷ ăn thật ngon."

Đề tài này hấp dẫn cỡ nào nha!

"Muội quen biết thế nào với Bạch Dự?" Không thể không bội phục suy nghĩ của biểu muội.

"Cái này. Nói rất dài dòng. " Phó Nghiên không có để ý thái độ của biểu tỷ, tiếp tục gặm đùi gà.

"Nói rất dài dòng vậy thì từ từ nói tỉ mỉ, không cần gấp." Nàng cười nhìn Phó Nghiêñ, trong mắt tràn đầy mong đợi.

Phó Nghiêñ nhìn biểu tở cười một tiếng: "Cám ơn đùi gà của tở, lần sau mang tới nữa nha!"

Chương 6: Chuẩn bị chạy trốn lần hai

Ở trong phòng đóng cửa ba ngày, thịt chỉ có mỗi bàn đùi gà mà Lộ Lộ đưa tới, cơm cũng chỉ bàn cơm đùi gà mà Lộ Lộ đưa tới.

Tiếp đó, cứu cứu sai người mang thuốc trị bỏng tới, ngoài ra không cho bất luận kẻ nào tới thăm.

Kết quả là, Phó Nghiên rơi vào tình trạng chết đói hai ngày. Chỉ có thể uống nước sống qua ngày khiến nàng lệ rơi đầy mặt.

Như đã thương lượng với Lộ Lộ, mọi chuyện phải được chuẩn bị kĩ càng. Nếu trên đường đào hôn, phải thành hôn trước khiến cứu cứu không có phòng bị. Cho nên, Phó Nghiên phải tìm cứu cứu nói chuyện một chút.

Sau khi nói chuyện xong, nàng vẫn phải chờ làm tân nương.

Vì vậy, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Sáng sớm hôm sau, đang lúc nửa tỉnh nửa mê bị Lộ Lộ kéo dậy từ trên giường, Phó Nghiên còn mê ngủ chưa tỉnh, mắt nhắm mắt mở muốn ngủ tiếp.

"Nghiên Nghiên, muội xem được không?" Lộ Lộ vội vàng hỏi.

Phó Nghiên mặc kệ nàng, kéo chăn, che đầu ngủ tiếp.

"Phó Nghiên." Lộ Lộ lớn tiếng kêu.

"Ừ." Phó Nghiên lười biếng đáp một tiếng, "Đừng làm rộn, muội ngủ một lát đã."

Rất tốt, trong phòng đột nhiên an tĩnh, Phó Nghiên đang ngủ say, thế nhưng Lộ Lộ lại bùng một chậu nước, quát lên: "Có dậy hay không, không dậy nổi thì tẩy tạt nước đó."

Tuy nói đã vào đầu mùa hè, nhưng chưa tới mùa bơi lội, sáng sớm đã bị một chậu nước lạnh xối lên, không bị thương phong mới kỳ quái đấy.

"Được rồi, muội dậy, muội dậy." Phó Nghiên bất đắc dĩ phải thỏa hiệp.

Ngồi dậy, nàng xem nhìn Lộ Lộ. Một thân y phục màu đỏ tím tơ vàng, rất là xinh đẹp.

"Ăn mặc trang điểm xinh đẹp như vậy là muốn đi đâu à?" Phó Nghiên nhìn chằm chằm nàng, "Đi gặp hấn sao?"

Lộ Lộ mặt mày tươi cười: "Hấn sai người tới gọi muội đến quý phủ lấy sách."

"Lấy sách gì?" Tỷ có nghiêm túc bao giờ, sao lại lấy cái gì sách chứ.

Lộ Lộ cố làm bộ ngu ngốc: "Lần trước không phải muội nhờ hấn mang 《dược lý chú thích》 tự soạn của sư thúc hạ sơn sao,

hắn.Muội qua lấy."

Nói đến chữ hắn thì không nói nữa, Phó Nghiên cũng cố làm bộ ngu ngốc: "Đúng vậy, gọi muội đi lấy chứ không phải tử đi, sao tử lại hung phấn như vậy nha?"

"Tử nói với hắn, muội đói bị bệnh, tử thay muội đi."
Giọng nói của Lộ Lộ dần dần mất âm.

Rất tốt. Rất tốt, đây được coi là nguyên rửa không? Vì gặp nam nhân, thế nhưng nói Phó Nghiên như vậy, phải để cho tử trả giá một chút mới được.

"Mạc Lộ! Lương tâm của tử bị chó ăn rồi sao?" Phó Nghiên làm bộ hỗn hên lớn tiếng quát.

Phó Nghiên vừa quát xong, Mạc Lộ liền cúi đầu xin lỗi, nói nhỏ: "Thật xin lỗi."

"Xin lỗi thì có ích không? Không thay đổi được thì đừng nói." Phó Nghiên vẫn hung tợn nhìn nàng chăm chăm.

"Muội nói đi, muội muốn tử làm gì?" Lộ Lộ mãnh liệt ngẩng đầu nhìn nàng chăm chăm, khiến nàng giật mình.

"Cũng không có gì, hôm nay trước khi trời tối mua cho muội nháo dương hoa, hoa lài, hoa sơn gia, hoa mạn đà la."

Còn chưa đợi nàng nói xong Lộ Lộ liền tiếp lời nói "đại ma hoa".

Phó Nghiên cười cười vỗ vỗ vai nàng cố làm vẻ thâm trầm: "Thật thông minh, trẻ con dễ dạy, đại ma hoa. Nhớ trừ mạn đà la là bốn lượng, còn lại tất cả hai lượng."

Nàng quả quyết nhìn Phó Nghiên một cái: "Mua nhiều hoa như vậy làm gì? Mở cửa hàng bán hoa sao?"

Phó Nghiên nhúc đầu nâng trán: "Tỷ đến tiệm bán hoa mua là có thể mở cửa hàng bán hoa rồi, chỉ là tỷ phải đến tiệm thuốc mua."

"Vậy tỷ có thể đi lấy sách giúp muội phải không?" Lộ Lộ cẩn thận hỏi.

Phó Nghiên gật đầu một cái: "Đi đi."

Thành công có thêm dược đồng! Tán hoa!

Mua thuốc xong nhất định phải nhanh chóng chế dược, để Lộ Lộ có thể thành công chạy trốn. Nàng cảm thấy, kế hoạch đào hôn của mình rất ổn.

Chỉ là, vừa trở về không bao lâu, lại muốn chạy trốn. Nàng nghĩ mình nên đến Bách Nhân Đường gặp sư phụ kính yêu thôi.

【 Bách Nhân Đường 】

Lại nói Bách Nhân Đường là y quán nổi danh nhất kinh thành, lúc Phó Nghiên còn chưa ra đời y quán đã tọa lạc tại nơi này. Mà cửa tiệm chính là do sư phụ của Phó Nghiên mở, sư phụ của nàng

là sư đệ của Huệ Phẩm tiên sinh Huệ Nhật, ha ha, nhìn tên là biết được, ít đi cái miệng.

Y thuật của sư phụ không địch thủ, Phó Nghiên có thể trở thành là nữ đệ tử sau cùng của ngài rất không dễ dàng.

Thật ra thì, không phải là nàng khoác lác, y thuật của Phó Nghiên cũng không kém, mặc dù chỉ học được bảy thành công lực của lão nhân gia, nhưng đã là rất giỏi rồi, sư phụ nói ở trên đời này Phó Nghiên nói thứ ba không ai có thể xưng đứng thứ hai.

Chỉ là, y thuật của Đại Sư Huynh cao hơn nàng nhiều, nhưng mà, lúc hắn dạo chơi bên ngoài bị kẻ thù sát hại, về phần lý do cụ thể là sao, Phó Nghiên cũng không rõ ràng lắm, hướng chi, nàng chưa từng thấy hắn.

Phó Nghiên hớp ngụm trà, ngồi ngay ngắn.

Một tách trà đã uống xong, buồn chán cực điểm, nàng liền đứng dậy đi tới nội viện.

Trong lòng đang lẩm bẩm tại sao sư phụ không trở lại, lại thấy nương tử của Tiểu Tứ đang bung chậu nước đi tới.

Phó Nghiên thuận miệng gọi nàng lại: "Người đang muốn đi đâu vậy?"

Tứ Nương Tử cười ngọt ngào: "Mang cho Mạnh phu nhân lau người đây."

Thấy nàng trả lời như vậy, Phó Nghiênn liền đi theo Tiểu Tứ nương tử đến gặp Mạnh phu nhân trong miệng nàng, bởi vì sư nương là một Hoạ Tử Nhân*.

*: xác sống

Bận rộn cả ngày, sau khi đã oán trách mấy câu, sư phụ thoải mái nhàn tản đi vào trong cửa tiệm.

"Sư phụ, người đã trở về. Đồ nhi còn tưởng rằng người bị người bắt cóc trên đường đấy." Nhìn sư phụ, Phó Nghiênn bất đắc dĩ kể khổ.

Sư phụ thấy nàng ở chỗ này, liền buông bầu rượu trong tay xuống: "Thế nào, sao nói bỏ trốn mà về sớm vậy?"

Phó Nghiênn không phải bỏ trốn, có ai bỏ trốn mà trở về nhà sao? Sau khi nghe nàng giải thích một hồi, sư phụ mới tạm thời tin tưởng nàng không phải bỏ trốn.

Phó Nghiênn cười títt mắt nhìn hắnn hỏi: "Thuốc gì có độc tính mạnh nhất vậy sư phụ?"

Sư phụ học bộ dáng của nàng cười títt mắt nhìn nàng: "Mới đi ra ngoài một chuyến mà đã quên sạch đúng không? Đương nhiên là Mạn Đà La."

Phó Nghiênn liếc sư phụ một cái: "Đồ nhi nói là được gì phối với Mạn Đà La mới độc nhất? Có thể khiến người ta mất tỉnh táo, tứ chi vô lực, tay chân bủn rủn...."

"Phối chung sao? Người muốn làm gì? Mưu sát phu quân không cần ác như vậy chứ." Sư phụ trừng mắt thật to.

Hô, không thể không cảm thán sư phụ đã già rồi, hơn nữa càng già trí tưởng tượng càng tốt: "Đồ nhi từng nói muốn mưu sát phu quân sao? Đồ nhi chỉ thuận miệng hỏi một chút sao người lại khoa trương như vậy?"

"Người làm ta bất ngờ nha, người chỉ thuận miệng hỏi, cuối cùng bị người dẫn đến những dược vật khác."

Tại sao sư phụ cứ như vậy, làm sư phụ, thế nhưng không dạy nàng: "Sư phụ người là tốt nhất, người nói cho đồ nhi biết đi mà."

"Không có cửa đâu."

Phó Nghiên sinh hỏa khí: "Không nói thì thôi, dù sao tâm huyết cả đời của người ở trên tay đồ nhi. Tự đồ nhi lật."

Sư phụ kể miệng vào bầu rượu nói: "Lật thì lật đi, dù sao ta vẫn không nói cho người biết."

Hô, bây giờ sư phụ biến thành lão ngoan đồng rồi.

Sư phụ không nói, Phó Nghiên cũng chỉ có thể bất thành linh ở một bên giúp đỡ Tiểu Tứ hốt thuốc, thỉnh thoảng giúp sư phụ xem bệnh.

Hành động thỉnh thoảng cùng thỉnh linh này, khiến nàng cảm thấy cả bầu không khí cũng thay đổi.

Đợi một buổi sáng, Lộ Lộ mới thở dốc thở phì phò lấy đồ ra.

Nàng ngồi một bên vội vàng uống trà giải khát, Phó Nghiên ngồi ở bên kia liếc nhìn.

Hai mắt sư phụ đăm đăm, đi tới trước mặt Phó Nghiên: "Người cướp bảo bối của ta thật sao?"

Nàng hào hứng nói: "Đã nói với người, người còn không tin."

Sư phụ nói ra lời không ngờ: "Không tệ, không tệ."

". . ."

"Về độc dược, sư phụ chỉ làm thành công thức, chính mình tự đi cải tạo đi." Cải tạo? Sao nói kỳ cục vậy.

"Ừ." Phó Nghiên thuận miệng đồng ý.

Sư phụ tốt vô lại nói: "Người không cảm ơn ta sao?"

Tại sao nàng phải cảm ơn sư phụ, vật này cũng không phải do người làm ra, bất quá ngấm lại cũng do sư phụ viết, được rồi: "Tạ ơn sư phụ."

Tháng chạp, Phó Nghiên ngủ thẳng giấc, nhìn Vương Bà Tử dẫn người trong phủ treo lụa đỏ khắp nơi trong phủ.

Nàng nhất thời không kịp phản ứng mở miệng hỏi: "Các người làm cái gì vậy?"

Vương Bà Tử trả lời rất nhanh: "Mấy ngày nữa là đến ngày thành thân của người rồi đó. Ta đang bố trí đây."

Phó Nghiên cả kinh: "Nay là ngày mấy rồi?"

"12 rồi."

Không đợi Vương Bà Tử nói dứt lời, Phó Nghiên liền chạy nhanh đến phòng của Lộ Lộ, rất tốt, tử ấy ngủ say rồi.

Phó Nghiên vừa kéo Lộ Lộ vừa nói: "Lộ Lộ mau dậy đi. Còn có ba ngày nữa muội sẽ thành thân rồi, tử giúp một tay đi, giúp muội đi lấy được liệu ra."

Lộ Lộ hỗn loạn: "Lấy thuốc thì kêu nô tì làm là được rồi, tại sao phải nhờ tử tự mình động thủ?"

Thấy biểu tử như vậy Phó Nghiên không thể làm gì khác hơn là lấy ra một cây ngân châm, đâm vào tay Lộ Lộ, nàng lập tức đứng dậy kêu to: "Muội làm gì thế? Muốn mưu sát tử sao? Thành thân thì thành thân, xin chúc mừng! Chúc mừng!"

Thấy Lộ Lộ như vậy, Phó Nghiên không nhịn được cười một tiếng: "Tử từng thấy qua ai chế độc được mà còn giống trông kìa

chiêng sao sao?"

"Độc gì?"Mạc Lộ tò mò hỏi.

"Đến lúc đó tỷ sẽ biết, tỷ tỷ tốt giúp muội đi lấy đi."

Mạc Lộ thấy Phó Nghiên làm nũng, toàn thân nổi da gà: "Được rồi, tỷ ghét nhất muội làm nũng. Ghê tởm chết đi được, nói đi thuốc gì?"

"Không phải là thuốc lần trước muội kêu tỷ mua về sao? Tỷ đặt ở chỗ nào rồi?" Nói hồi lâu, Mạc Lộ thậm chí vẫn không biết Nghiên Nghiên đang nói cái gì?

Nàng gãi gãi đầu: "A, ngăn kéo thứ hai của bàn trang điểm bên cạnh tủ quần áo."

Lộ Lộ vốn tưởng rằng Nghiên Nghiên sẽ tự mình đi lấy, nhưng tưởng tượng cùng thực tế chênh lệch rất lớn, Phó Nghiên nói vừa dứt liền đi: "Vậy tỷ nhớ mang tới phòng bếp nha. Muội ở phòng bếp chờ tỷ."

Lộ Lộ thở hồng hộc ôm bao lớn bao nhỏ đi vào, Phó Nghiên cũng không để cho nàng nhàn rỗi, hai nàng cùng nhau lấy mấy loại thuốc ra, giã toàn bộ thành bụi phấn, công trình vĩ đại này làm họ tốn thời gian một ngày, toàn thân mệt mỏi bủn rủn.

Ngày hôm sau tiếp tục làm việc.

"Hôm nay phải làm gì?"Lộ Lộ chán ghét hỏi.

Phó Nghiên chỉ vào nồi sất trên bếp lò lớn: "Bỏ hết những thứ này vào trong nồi."

"....."

Bịt lại miệng và mũi ở trong phòng bếp chịu đựng một ngày, khí trời đã vào mùa hạ, đã rất nóng, còn phải ở phòng bếp đóng cửa chính, cửa sổ, sưởi ấm nấu thuốc.

Tiếp theo lên men thuốc đã nấu với rượu, ngày hôm sau là dùng được.

Đêm 15, Phó Nghiên nhảy vào cửa sổ phòng của Lộ Lộ, từ trong túi tiền lấy ra một chai dược thủy đưa cho Lộ Lộ.

"Đây là cái gì?" Lộ Lộ kinh ngạc hỏi.

Phó Nghiên rất bình tĩnh trả lời: "Mê Hồn nhuyển cốt, tử phun nó trên người, người khác ngủi thấy toàn thân sẽ mềm nhũn vô lực, cuối cùng hôn mê, dùng như thế nào chắc tử hiểu."

"Ừ." Lộ Lộ gật đầu một cái.

"Đây là thuốc giải, nhớ ăn nó trước khi phun lên người, độc tính của người trúng độc sau hai canh giờ sẽ từ từ biến mất." Phó Nghiên cho nàng một lọ thuốc viên.

"Tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa, chúng ta chuẩn bị trời sáng liền thực hiện kế hoạch thôi." Mặt Lộ Lộ lộ vẻ vui mừng.

Cái gọi là kế hoạch, chính là khi Phó Nghiê^un đắp khăn voan lên sau đó đi nhà xí, Lộ Lộ ở bên trong chờ nà^ung, họ đánh tráo ra ngoài. Chờ Lộ Lộ lên kiệ^uu hoa thì Phó Nghiê^un liền thừa dịp rối loạn bên ngoài lén chạy đi.

Sau đó nà^ung sẽ đi tìm Vương Nham, tránh nạn trong phủ hã^un.

Nói xong, nà^ung trở lại trong phòng cũng không ngủ được, lăn qua lộn lại nhiều lần.

Chắc là do nà^ung quá hưng phẩ^un, vì vậy Phó Nghiê^un liền dọn dẹp bọc quần áo, chuẩn bị tốt để ngày mai đào hôn.

Tất cả xong xuôi, nà^ung dựa vào cửa sổ ngồ^ui nhìn trăng tròn trên bầu trời, ngủ thiếp đi.

Ngày mai thật có thể như ý nguyện sao?

Chương 7: Bạch Dực không phải bán ngọc

Có thể là do tối hôm qua ngủ quá muộn, nên khi nàng định ngủ đủ giấc, kết quả lại bị Vương Bà Tử đánh thức.

Ngẩng đầu nhìn lên, trời mới tờ mờ sáng thôi mà. Sao lại hành hạ sớm vậy nha!

Nàng mè nheo ngủ tiếp lại bị Vương Bà Tử kéo rời giường. Được rồi, Phó Nghiên nàng đành chấp nhận vậy.

Dưới sự giúp đỡ của Vương Bà Tử, Phó Nghiên mặc hỷ phục vào, tiếp theo một đám nha hoàn phục dịch nàng rửa mặt, trang điểm. Phó Nghiên nhìn họ một cây, hai cây, ba cây, bốn cây trâm. Vẫn chen vào trên đầu nàng, cuối cùng kết thúc với 12 cây.

Vào lúc giữa trưa, thời tiết nóng gắt.

Lúc đắp khăn voan lên chờ kiệu hoa tới cửa, Phó Nghiên đột nhiên muốn đi nhà xí: "Vương Bà Tử, ta muốn đi nhà xí."

Mặt của Vương Bà Tử bất đắc dĩ: "Đi đi." Tiếp đó lại gọi Lâm Nhi: "Biểu tiêu thư đang đắp khăn voan, người theo nàng đi." Kêu người nào không tốt lại gọi Lâm Nhi, trong lòng Phó Nghiên cực kỳ vui vẻ.

Đến nhà xí, Phó Nghiên thay quần áo gia đình, Lộ Lộ thay hỷ phục, đắp khăn voan lên.

Cái gọi là treo đầu dê bán thịt chó chính là như vậy!

Nhìn Lộ Lộ lão đảo phải nhờ Lâm Nhi dìu dắt dần dần đi xa, Phó Nghiên cũng nhanh chóng chạy đến cửa sau.

Người làm trong phủ đều bị điều đến Tiền viện, cho nên nơi này không có người nào canh giữ, nàng chạy trốn không cần tốn nhiều sức.

Ra khỏi cửa sau theo hẻm nhỏ, Phó Nghiên lặng lẽ ở phụ cận cửa chính nhìn Lộ Lộ đang được Lâm Nhi đỡ lên kiệu hoa, mặc dù kèn đang tấu hỉ nhạc, nhưng làm người nghe không khỏi phiền lòng, cũng làm cho Phó Nghiên hồi tưởng lại kiếp trước của mình.

Bởi vì có đời trước, nên có đời này. Tứ đại hỷ sự trong đời diễn ra trong một đêm động phòng hoa chúc, từ tâm cảnh, từ ý nguyện, buồn vui luôn không giống nhau, hoặc bi hoặc hỉ chỉ ở vì một người.

Đội ngũ rước dâu chậm rãi rời đi, cứu cứu mời tam cô lục bà vào nhà chiêu đãi, Phó Nghiên mới buông xuống hòn đá treo lơ lửng trong lòng mấy ngày nay, đi tới phủ đệ của Vương Nham.

Đúng lúc Ngự Sử đại phu đã đi dự hỷ sự của nàng, chỉ còn lại Vương Nham ở trong phủ.

Trước đại môn một gã sai vặt mở cửa, thấy Phó Nghiên đang mặc quần áo gia đình, vẻ mặt khinh thường nói: "Người là nô tài nhà nào? Đến tìm ai?"

Phó Nghiên cũng không tức giận, vẻ mặt hòa khí: "Vị tiểu ca này xin giúp ta chuyển lời tới Đại công tử nhà ngươi, nói hắn đã xảy ra chuyện lớn, Lộ Lộ đột nhiên bệnh nặng."

Gã sai vật kia đánh giá nàng một vòng: "Ngươi chờ đó."

Nói qua liền đóng cửa đi vào.

Phó Nghiên ở cửa ra vào đợi một lát lâu người kia mới đi ra: "Công tử nhà ta gọi ngươi vào."

Nàng dưới sự hướng dẫn của gã sai vật đến thư phòng của Vương Nham.

Phó Nghiên vùi đầu đi vào, giọng nói Vương Nham hết sức nghiêm trọng: "Ngươi nói là thật sao?"

Chiêu này của Lộ Lộ thật có tác dụng. Chỉ là, cảm giác là lạ, bọn họ nhất định có chuyện gì gạt nàng!

Hắn thấy nàng cười, giọng nói nghiêm nghị mang theo gấp gáp: "Ngươi trả lời mau!"

Phó Nghiên ngẩng đầu nhìn hắn: "Là giả!"

Lúc này hắn mới thấy rõ là Phó Nghiên, vẻ mặt kinh ngạc nhìn nàng: "Không phải hôm nay ngươi phải thành hôn sao? Tại sao ăn mặc như vậy?"

Phó Nghiên xoay người chuẩn bị ngồi xuống, "Tại sao là ngươi? Tại sao ngươi ở chỗ này?"

Từ lúc tạm biệt Bạch Dự ở cửa thành, nàng cảm thấy bọn họ sẽ rất khó khăn gặp lại nhau, không ngờ, hần lại ngồi ở chỗ này, uống trà, nghe Phó Nghiên nói chuyện với Vương Nham, dáng vẻ giống như đang chờ xem kịch vui.

Bạch Dự không nói lời nào, cười yếu ớt khẽ gật đầu với nàng.

Quả thật còn gặp lại nhau! Nên nói thế nào đây? Là quá trùng hợp sao?

"Các ngươi biết nhau sao?" Vương Nham kinh ngạc.

"Đương nhiên là biết." Phó Nghiên cảm thấy có chút xấu hổ, liền thuận miệng đáp lời.

"Các ngươi quen biết thế nào?" Vương Nham tiếp tục hỏi.

"Phó."

Bạch Dự vốn muốn trả lời, lại bị nàng đoạt trước: "Nói rất dài dòng, không phải ngươi hỏi Lộ Lộ? Ngươi mới vừa hỏi cái gì?"

"Ta hỏi, không phải hôm nay ngươi phải thành thân sao? Tại sao ăn mặc như vậy? Lộ Lộ đâu?" Vương Nham vào vấn đề chính, Phó Nghiên liền nhanh chóng trả lời.

"Nàng gả đi rồi." Phó Nghiên bình tĩnh trả lời khiến hấn kinh ngạc không thôi, "Người lại gặt người phải không?"

"Ta lừa người cái đại đầu quỷ nha! Nếu như không phải là Lộ Lộ giúp ta, ta làm sao có thể trốn ra được, còn ăn mặc như vậy."

Phó Nghiên nói xong lời này, hấn không nói hỏi nữa.

"Người nói rõ đầu đuôi sự tình cho ta nghe đi, ta phải đi tìm nàng ấy." Vương Nham đột nhiên thốt lời làm Phó Nghiên giật mình, tiện tay bung một tách trà lên tỉ mỉ kể chuyện.

Dứt lời.

"Nàng đến Lâm Châu rồi hả?"

Phó Nghiên gặt đầu một cái.

"Vương An, chuẩn bị ngựa." Hấn xoay người mở cửa kêu lên.

"Người muốn đuổi theo sao?" Phó Nghiên thuận miệng hỏi, trong lòng khó tránh khỏi có chút bận tâm, vốn định ở lại nhà hấn. Nhưng hấn lại đi, nàng biết trốn ở đâu đây.

"Người đi rồi vậy ta phải làm thế nào?" Phó Nghiên bất lực nhìn hấn, "Lộ Lộ bảo người chứa chấp ta mà."

"Nếu như ta không đi cứu Lộ Lộ, nàng ấy rất có thể trở thành thiêu tử của người khác."

Nàng kinh ngạc nhìn hấn: "Tỷ ấy trở thành thê tử của người khác có liên quan gì tới người? Người không thích tỷ ấy mà."

". " Vương Nham không nói gì.

Phó Nghiên trợn mắt nhìn hấn: "A, thì ra người thích Lộ Lộ."

Hấn cũng không nói chuyện.

Phó Nghiên trầm tư hồi lâu, không thể làm gì khác.

"Nếu cô nương không ngại thì đến phủ của Bôn vương đi, dầu gì cũng có chỗ an thân. Lại nói, bọn họ cũng không dám tìm đến Dự vương phủ của ta." Lời này của Bạch Dự khiến Phó Nghiên bị dọa sợ đổ mồ hôi lạnh toàn thân, tách trà trong tay, cũng bị nàng quăng xuống đất.

"Vương. Vương. Vương Gia? Dự. Dự vương gia? Bạch. Bạch Dự?" Hấn lại là Dự vương.

"Ừ." Bạch Dự gật đầu đáp lời.

Bạch Ngọc? Bạch Dự! Thì ra hấn không phải bán ngọc, là Phó Nghiên nghe lầm.

Vốn định quỳ xuống hành lễ, Vương Nham lại mở miệng: "Đúng, đúng, đúng, vương phủ so với nơi này của ta an toàn hơn nhiều."

Phó Nghiên hung hăng nhìn chằm chằm Vương Nham, sau đó nhìn Bạch Dục cự tuyệt: "Như vậy không tốt lắm đâu."

"Có cái gì không tốt lắm, như vậy mới phải tốt nha! Vương phủ so với nhà ta an toàn hơn nhiều. Ngộ nhớ người bị phụ thân ta phát hiện, không chừng còn bị bên ngoài biết. Người còn muốn vác tội danh bỏ trốn nữa sao?"

Mặc dù Vương Nham đang nóng nảy, nhưng hắn nói không sai.

"Vậy làm phiền Vương Gia rồi." Nói xong nàng liền hành lễ.

Phó Nghiên khẽ ngắc đầu, thấy Vương Nham nói năng tùy tiện cười: "Ta nói đại tể người cũng đã mệt rồi, bây giờ ta có thể đi được chưa?"

Vương Nham vội vã đi ra ngoài, còn để lại một câu: "Vương Gia, quý phiến toái này giao cho người vậy."

Vương Nham nói thành linh, một câu "Đại tể" của hắn chọc tức Phó Nghiên.

Hắn mới là đại tể, tổ tông mười tám đời cộng thêm đời sau của hắn cũng là đại tể!

Chỉ là nàng cũng hơi mệt, tính tình Phó Nghiên thế nào Bạch Dục đã biết, bây giờ bày ra bộ dáng tiểu thư khuê các, cũng là dư thừa. Nhưng lễ nghĩa vẫn không thể thiếu.

Bạch Dục đứng dậy lạnh nhạt nói: "Phó cô nương, xin mời."

Hắn đã biết nàng tên Phó Nghiên?

Phó Nghiên cẩn thận đi theo sau lưng Bạch Dự ra khỏi phủ, ngồi trong xe ngựa trầm mặc không nói gì. diendanlequydon.com

Cho đến khi hắn mở miệng hỏi nàng: "Tại sao chạy trốn trong ngày thành hôn?"

Hắn hỏi như vậy, ngược lại Phó Nghiên cũng không cần thận trọng cái gì: "Tại sao người biết tên thật của ta?" Bạch Dự cười yếu ớt nhìn nàng: "Người chưa trả lời câu hỏi của Bồn vương."

Phó Nghiên cúi thấp đầu: "Không dám."

"Tiểu thư Tướng phủ có cái gì không dám."

Nàng không đáp lại.

"Từ ngày tạm biệt ở cửa thành nghe người nói tên mình là Mạc tiểu thư Lộ Lộ, ta đã biết người nói dối rồi. Ta có nghe nói dung mạo của Đại tiểu thư Tướng phủ khuynh thành, mặc dù người cũng coi là xinh đẹp, đẹp hơn người ta đây cũng đã thấy nhiều, vốn tưởng rằng chỉ là hư danh nói chơi, thấy chân nhân liền biết liễu chân nguy (hàng giả). Ta hỏi Vương Nham, thì ra là biểu tiểu thư."

Thì ra, không chỉ có một mình Phó Nghiên cảm thấy Lộ Lộ xinh đẹp. Mạc Lộ vang danh thật xa nha.

Bạch Dự lạnh nhạt nói, con người sâu thẳm của hắn nhìn nàng, "Phó cô nương có thể trả lời vấn đề của Bồn vương chưa?"

Hắn đã hỏi như vậy rồi, Phó Nghiên đương nhiên không có lý do gì cự tuyệt rồi.

Phó Nghiên cúi đầu nói hết chân tướng, cuối cùng nhận lấy một câu của hắn: "Không hổ là tiểu thư Tướng phủ, Mạc tướng dạy nữ nhi quả nhiên bất đồng! Tiểu thư Tướng phủ không tiểu thư!"

Trên mặt hắn không có biểu tình gì, Phó Nghiên nghe không ra lời này của hắn là châm biếm hay khen ngợi. Nàng không thể làm gì khác hơn ngoài việc bày ra khuôn mặt vô hồn: "Vương Gia quá khen!"

Đến Dự vương phủ, một gã sai vặt tiến lên đón: "Vương thượng."

Bạch Dự gật đầu một cái.

Còn chưa đợi gã sai vặt gần bàn đạp vào, Bạch Dự đã tung người xuống xe.

Phó Nghiên theo sau được gã sai vặt dắt xuống, từ bàn đạp đi xuống. Nàng cẩn thận đi theo sau lưng Bạch Dự không dám hé răng, tiến vào vương phủ, bọn hạ nhân thấy hắn liền vội rút hành lễ.

Vào đại sảnh hắn liền phân phó quản gia mang đến cho nàng vài bộ y phục nữ tử.

Vừa dứt lời, bọn hạ nhân nha hoàn trong phòng rồi rít nhìn nàng như nhìn thấy kỳ trân dị bảo. Nàng cảm thấy lúng túng, theo bản năng cúi đầu.

Lúc nàng ngẩng đầu lên chống lại ánh mắt của Bạch Dự, hình như trong mắt hắn có ý gì đó.

Phó Nghiên ngồi xuống, hợp ngუმ trà, cũng không nói chuyện.

Tiếp đó Bạch Dự lại phân phó: "Kêu người dọn dẹp tiêu viện."

"Vương thượng." Nô tài kia ập a ập ứng giống như xin phép, như để cho hắn nghĩ lại.

Bạch Dự mặt không chút thay đổi nói: "Còn không mau đi."

Phó Nghiên vẫn ngồi ở chỗ đó bất động không nói, cho đến khi nàng uống xong một tách trà, hắn mới phân phó nô tì, dẫn Phó Nghiên đi tắm thay y phục.

Nô tì này ăn mặc không giống nô tì khác, vải vóc đồ trang sức trên người đều là hàng thượng đẳng, chắc hẳn đây chính là đại nha hoàn trong phủ.

Tiêu viện quả thật danh xứng với thực, cả vườn đều là cây trúc xanh biếc, tĩnh mịch an tĩnh, làm cho lòng người cảm thấy lạnh lẽo.

Đại nha hoàn xoay người lại, thấy gương mặt hài lòng của Phó Nghiên đối với tiêu viện, lúc vào phòng mới chậm rãi nói: "Khi trời nóng vương thượng thường đến nơi này ở một thời gian ngắn, nơi

này có rừng trúc bao quanh, biệt viện được xây dựng ở trên nước, rất mát mẻ."

"Vậy phải đa tạ vương thượng rồi." Phó Nghiên cười dịu dàng, nhìn nàng: "Chắc cô nương là người thân cận vương thượng? Không biết phải xưng hô thế nào?"

Nàng ta vừa nhìn nô tì khác mang vật dụng hằng ngày vào phòng, vừa đáp: "Bình thường đều hầu hạ bên cạnh vương thượng, lần đầu bị điều tới hầu hạ người khác, nô tì gọi là Nhĩ Diễm."

Bình thường luôn hầu hạ người cao quý nhất trong vương phủ, hôm nay phải hầu hạ Phó Nghiên, trong lòng nhất định là không cam lòng. Chỉ là tại sao Bạch Dục phải đưa nha hoàn cận thân của mình đến chỗ nàng, tùy tiện đưa một người là được, kiếp trước khi nàng gả đi, nàng cũng không mang theo nha hoàn cận thân rồi khỏi tướng phủ, nàng cũng không làm gì nhiều, bình thường muốn làm gì cũng có người làm thay, mà tìm được một nha hoàn tâm phúc bên người cũng không dễ, vì vậy nàng cũng không muốn.

Sau khi rửa mặt xong, Nhĩ Diễm giúp nàng thay một bộ y phục màu lam tay dài, sau đó chải đầu kiểu Lăng Vân, đầu mang dây kim sắc, đợi đến khi Nhĩ Diễm rời khỏi, Phó Nghiên mới đưa tay lên đầu gỡ tất cả xuống, chỉ chừa trâm cài Kim Mẫu Đan.

Chương 8: Cũng làm mất mặt

Vẫn nghe nói lâm viên trong phủ Dự vương cực kỳ xinh đẹp, có thể so với hoàng cung. Kết quả là, Phó Nghiên liền ôm lòng hiếu kỳ, đi tới hậu hoa viên của vương phủ.

Quả nhiên là danh bất hư truyền, nước chảy róc rách, núi giả được làm cực kỳ tinh xảo, đình đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy, lá lướt đặc sắc như Tô Châu, mà lầu đài ngói lệ mang đậm hơi trở phương Bắc, đúng là có phong cách riêng. Hai bên lối nhỏ là hoa thơm cỏ lạ, bóng cây rợp xuống, màu xanh từ cây cỏ làm nền cho lâm viên.

Không thể không cảm thán lâm viên này xinh đẹp vô cùng, mùa hè hoa cỏ trong vườn đua nhau khoe sắc, mà cây hấp dẫn Phó Nghiên nhất chính là "Giống quá Hải Đường nhiều thướt tha, trường hạ hoa nở đỏ như lửa" Hoa Mộc Cẩn (cây dâm bụi).

Nàng nhớ lúc nhỏ, bà vú có nấu ăn cực ngon là nhờ có Mộc Cẩn làm nguyên liệu, đáng tiếc bà vú qua đời sớm, mùi vị lúc nhỏ cũng biến mất theo bà vú.

"Đang nghĩ gì vậy?" Chợt một giọng nói nhàn nhạt vang lên, nàng quay đầu lại thì nhìn thấy Bạch Dự.

Phó Nghiên cũng không khách khí với hắn: "Thức ăn."

Hắn nghe nàng trả lời như vậy, cười yếu ớt nói: "Đói bụng sao? Vừa rồi ta đến phòng tìm người, không thấy người ở đó, không ngờ

người lại đến nơi này ngắm hoa."

Phó Nghiên cúi đầu, nhìn Mộc Cẩn đỏ như lửa dưới đất: "Ta nhớ đến mùi vị cá trích nấu với mộc cần mà bà vú đã làm cho ta ăn khi còn bé."

Nàng vẫn cúi đầu, nghe hấn nói: "Nếu thêm, ta phân phó phòng bếp làm."

Phó Nghiên không nói, nhìn hấn mỉm cười một tiếng.

Hấn cúi người xuống, ngắt một đóa đưa cho Phó Nghiên. Nàng hiểu ý tứ của hấn, cười một tiếng nhìn hấn: "Ta từ nhỏ liền thích Mộc Cẩn, nếu để cho nó cắm ở thái dương của ta, không bằng cho nó tự do nở rộ thì hơn, coi như héo tàn cũng hóa thành xuân bùn hơn hộ hoa." Phó Nghiên nhận lấy hoa, cầm trên tay, không nói gì thêm nữa.

Hai người sóng vai đi ven hồ, trên bờ cây liễu chập chờn, gió thổi mang theo hương hoa, thổi vào trong lòng người!

Hai người đang đắm chìm trong phong cảnh hữu tình này, thì có hai nữ tử dịu dàng thướt tha chậm rãi đi tới hướng bọn họ, hai nàng thấy Bạch Dự liền rồi rít ưu nhã hành lễ: "Thiếp thân tham kiến vương thượng."

Lúc này Phó Nghiên mới biết, thì ra hai nữ tử này là thiếp của Bạch Dự.

Bạch Dư ừ một tiếng, liền lôi kéo nàng tiếp tục đi, bỏ rơi hai vị nữ tử kia sau lưng.

Phó Nghiên lúng túng nhìn hắn, thế nhưng hắn lại không nhìn nàng, nàng chỉ đành nhỏ giọng mở miệng bảo hắn buông tay. Thế nhưng hắn lại không buông, không mang theo chút tâm tình nào nói: "Là thiếp do hoàng thượng ban cho năm trước, trong ngày thường rất ít khi thấy họ."

Phó Nghiên không trả lời, cúi đầu. Trong lòng đang đánh giá mối quan hệ giữa nàng và hắn, hắn là đang giải thích sao, tại sao phải giải thích?

Đêm, lúc nàng chuẩn bị đi ngủ, thì Nhĩ Diễm lại tới truyền lời, mời Phó Nghiên đến đại sảnh.

Đi theo Nhĩ Diễm vào đại sảnh, thấy thân ảnh thon dài của Mạc Lăng đứng nghiêm trước ánh đèn chập chờn, nước mắt thế nhưng không cầm được chảy xuống. Lúc này nàng nên hỏi tại sao, nhưng không biết vì sao nàng không hỏi được. Có lẽ là bởi vì hắn bỏ rơi nàng trên đường nàng trốn hôn khiến nàng ủy khuất, không đưa nàng đến cuối con đường khiến nàng thương tâm, cuối cùng không thể trở thành thê tử của hắn khiến nàng tuyệt vọng, đủ loại cảm xúc đều trong một khắc này theo nước mắt rơi xuống đất.

"Mạc Lăng." Phó Nghiên hít một hơi thật sâu, cố gắng khiến mình bình tĩnh.

"Không có việc gì là tốt." Mạc Lăng xoay người, thấy nàng đứng ở trước cửa, lạnh nhạt nói.

"Người còn biết quan tâm ta sao? !" Hấn nói như vậy, Phó Nghiên càng thêm lệ rơi không ngừng, bỗng dưng nhớ tới lá thư hấn lưu lại, "Người tìm được rồi sao?"

Mạc Lăng chậm rãi đi tới, khuôn mặt gió nhẹ nước chảy: "Có tìm được hay không cũng không phải chuyện quan trọng nữa." Tiếp đó, hấn lấy khăn ra nhẹ nhàng giúp nàng lau nước mắt.

Tất cả mọi người trong đại sảnh đều dõi theo.

Lệ ngừng rơi.

Nụ cười yếu ớt.

Đêm tĩnh không tiếng động.

Tay phải của Phó Nghiên dùng sức một cái, một bạt tai rơi vào trên mặt Mạc Lăng: "Một tát này ta đánh ngươi vì ngươi luôn chọc ghẹo ta."

Bàn tay lại giơ lên tiếp tục tát: "Một tát này là vì ngươi bỏ rơi ta ở khách điếm, hại ta thiếu tiền phòng."

Một cái nữa: "Một tát này là vì ngươi không đưa ta đến cuối đoạn đường trốn hôn."

Sau khi tát xong, tay của nàng hơi tê dại. Mặt của hấn có chút ửng đỏ, xem ra da mặt của hấn quả nhiên rất dày nha.

Mạc Lăng nhìn nàng, sắc mặt bình thản: "Tát xong rồi hả?"

"Xong rồi."

"Không tức giận nữa?" Hấn vẫn nhìn nàng.

"Rất tốt."

"Vậy thì tốt, ta hỏi muội nhần của ta đâu?" Mạc Lăng vừa nói xong lời này, trong lòng Phó Nghiên không khỏi run lên.

Phó Nghiên thuận miệng trả lời: "Dùng để thế chấp tiền phòng rồi."

"Muội. . . ." Mạc Lăng bị nàng làm tức giận nói không ra lời, đáng đời hấn mà! Ai bảo hấn vô tình vô nghĩa với nàng chi?

"Bỏ đi." Một câu bỏ đi của Mạc Lăng, khiến Phó Nghiên kinh ngạc, nếu là lúc trước ở Tương phủ, hấn nhất định sẽ lột da nàng.

"Nghiên Nghiên."

Nghe thấy Mạc Lộ gọi nàng, nàng quay người lại không thềm giải thích với Mạc Lăng nữa đi tới bên người Lộ Lộ ngồi xuống, Phó Nghiên cười nhìn nàng và Vương Nham: "Thuốc của muội có tốt không?"

"Nghiên Nghiên, tỷ rất sùng bái muội nha. Đáng tiếc muội không nhìn thấy, tỷ không cần tốn nhiều sức thì những người kia liền âm âm ngã xuống." Nàng vừa nhắc tới thuốc của Phó Nghiên

liền dừng lại không được, loại cảm giác tự hào đang sinh sôi nảy nở trong lòng.

"Người còn biết y thuật sao?" Bạch Dự bất thành linh thốt lên một câu.

"Cũng tạm thôi, ta chỉ biết sơ sơ." Phó Nghiên khiêm nhường đáp lời, Lộ Lộ vốn định nói tiếp, Bạch Dự chen vào "Ừ" một tiếng, khiến lời đã đến khóe miệng chỉ có thể nuốt xuống.

Sau đó Phó Nghiên lại cùng Lộ Lộ nói chuyện trăng đêm, lúc này nàng mới biết, hai người Mạc Lộ và Vương Nham đã sớm hướng vào đối phương, chỉ là hai người chưa thổ lộ thôi. Cho đến lần này Lộ Lộ "gả thay" mới khiến hai người nhận ra, nói đến đây thì Phó Nghiên cũng coi là nửa bà mai của bọn họ rồi. Bây giờ không biết cứu cứu thế nào, sợ là vẫn còn nổi giận thôi.

Cho nên, Mạc Lăng cùng Mạc Lộ về phủ trước để dò thám tình hình, mà Phó Nghiên vẫn phải ở lại Dự vương phủ. Bạch Dự ơi Bạch Dự, Phó Nghiên nàng thiếu người hai món ân tình vậy.

Lúc Lộ Lộ đi, vẫn không quên bát quái (bà tám) một câu: "Vương Gia rất tốt. Có thể suy tính một chút nha, ca ca. Hay là thôi đi."

Ánh nắng xuyên thấu qua tầng mây, chiếu thẳng xuống đất. Cả vườn hoa kiều diễm, giọt sương trong suốt dưới ánh mặt trời trở nên rực rỡ, hai người hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Phó Nghiên đi tìm Nhĩ Diễm muốn mượn nàng ta quyền tiểu thuyết truyền kỳ, đúng lúc nghe hai hầu gái đang bát quái (bà tám).

Hầu gái giáp: "Lúc ta ra phố thì nghe nói, hôm trước lúc biểu tiểu thư Tướng phủ xuất giá, vị hôn phu cũng trong ngày đó mang theo nam sủng bỏ trốn, tiểu thư Tướng phủ trong cơn tức giận cũng chạy trốn."

Hầu gái ất: "Tiểu thư Tướng phủ chạy trốn một mình sao?"

Hầu gái giáp: "Nói là như vậy, ai biết có phải chạy trốn với nam tử nào không. Ta còn nghe nói trước hôn lễ một tháng, tiểu thư kia đã cùng tình lang bỏ trốn một lần. Người nói những người có tiền này nghĩ như thế nào đây? Lang không tình, nữ không muốn, vậy sao còn tổ chức hôn lễ!"

Phó Nghiên ở một bên nghe lén, nghĩ thầm thì ra không chỉ một mình nàng gây ra tội lớn, Trương Dương cũng giống nàng bỏ trốn cùng nam sủng nha, nàng đào hôn cũng là chuyện đương nhiên, nhưng đã làm Tướng phủ mất mặt, nếu Phó Nghiên giữ khuôn phép gả cho Trương Dương, chẳng phải là nàng lại muốn làm oán phụ khuê phòng cả đời sao, lại đâm đầu xuống hồ tự vận sao!

"Phó cô nương, vương thượng mời người đến đại sảnh một chuyến." Nhĩ Diễm tới truyền lời, mới sáng sớm mà Bạch Dự tìm Phó Nghiên làm gì nhỉ?

Đi theo Nhĩ Diễm vào đại sảnh, thấy Bạch Dự ngồi ở chánh vị, ưu nhã cầm tách trà, khê thổi trà, trên bàn đặt một đĩa bánh, hương đốt bay xung quanh, tản ra mùi thơm nhàn nhạt, từng dòng hương

bồng bênh tán loạn, hấn ngồi yên không lên tiếng, Phó Nghiên cũng không lên tiếng, hai người cứ ngồi như vậy, bầu không khí trở nên khác thường.

"Nhĩ Diễm rất lạnh lợi nha." Phó Nghiên vì muốn đánh vỡ bầu không khí này mà lờ mờ mở miệng, nhưng lại không biết nói gì, kết quả là nói ra một câu không đầu không đuôi như vậy.

"Ngươi cũng rất lạnh lợi." Bạch Dự bất thành linh nói một câu, hấn nhất định là cảm thấy vô nghĩa đối với lời này của nàng, mặc dù hấn luôn bày ra bộ dáng nghiêm túc, nhưng Phó Nghiên có thể nhìn ra trong mắt hấn có bất đắc dĩ với nàng.

Thật ra thì nàng nói rất đúng, nếu Nhĩ Diễm không lạnh lợi, hấn sẽ không để cho nàng ta thành nha hoàn kiêu ngạo.

Còn chưa chờ Phó Nghiên mở miệng đáp lại hấn, hấn đã lên tiếng: "Mạc Tương vào triều làm quan đã hơn hai mươi năm rồi, cũng coi là nguyên lão hai triều, ông ta luôn trung thành và tận tâm. Tuy nói là đính hôn từ nhỏ, nhưng lại thành hôn vào lúc này, chắc là vì muốn củng cố thế lực hai nhà. Mặc dù ngoài mặt trong triều trên dưới quân thần một lòng, phiên vương cũng bắt đầu ra tay rồi."

Phó Nghiên trong ngày thường mặc dù không công khai quan tâm triều sự, tin tức nàng biết cũng chỉ là tin tức mà dân chúng trong thành bàn tán mà thôi. Đương kim hoàng thượng Bạch Dương là do quý phi nương nương sinh ra, quý phi lại vì sinh khó mà chết. Tiên hoàng nói tiên hoàng hậu không có con, liền đưa đứa bé cho hoàng hậu nuôi nấng. Sau đó, hoàng hậu sinh được một hoàng tử là Dự vương, sau lại sinh một công chúa là Phù âm công chúa. Vạn Chiêu Nghi cũng có một đứa con là Lăng vương Bạch

Tuy, Lãng vương mười bốn tuổi liền lĩnh quân xuất chinh, lập được chiến công hiển hách, hôm nay một lòng vì nước, trung thành với hoàng thượng. Bách tính luôn nói: hoàng thượng trị quốc, Dự vương Tề gia, Lãng Vương bình thiên hạ. Tam vương đồng tâm, Nam Tấn thịnh hưng. Nhưng mà, Phó Nghiên cũng hiểu phía sau thịnh thế đó là những thứ không muốn người biết.

"Bách tính tương truyền chẳng qua là vẻ bề ngoài, gia tộc đế vương, một nhà hòa thuận đùa giỡn dĩ nhiên chỉ là diễn trò. Ta đã sai người đi thăm dò qua, Thế tử Tướng quân cũng đào hôn, nếu như thế, Mạc Tương cũng sẽ không làm khó khăn người nữa, ta sai người đưa người trở về thôi."

Thì ra hẳn nói nhiều như vậy, cũng chỉ là muốn Phó Nghiên có thể an tâm về nhà, có thể an tâm về nhà tự nhiên là tốt, kết quả là, nàng đồng ý. Chỉ là, lời nói kia của Bạch Dự có điều gì hơi lạ, chẳng lẽ, hẳn hoặc là Lãng vương có điều dị tâm? Nếu là có, kết quả sẽ như thế nào?

"Nên đối mặt vẫn phải đối mặt thôi, điều gì tới sẽ tới, cho dù tránh cũng không thể tránh suốt đời, chuyện mình làm thì tự mình đi giải quyết thôi." Phó Nghiên gật đầu một cái.

Trở lại Tướng phủ.

Cửu cửu nhìn thấy Phó Nghiên liền giải bày tâm sự của mình: "Rất nhiều chuyện cửu cửu không thể thao túng được, các con đều lớn rồi, cũng có ý nghĩ của mình, nếu trong lòng đã có ai, thì nói cho ta biết để người làm trưởng bối như ta giúp các con làm chủ, không phải Nghiên Nghiên luôn chờ đợi Lãng nhi sao, vậy ta liền thành toàn cho các con."

Chắc là Bạch Dục đã sai người tới nói cái gì, cứu cứu mới có thể nói như vậy, nếu không theo tính khí của cứu cứu, cho dù là Trương Dương đào hôn, lão nhân gia cũng sẽ mắng Phó Nghiên mấy câu.

Nghe lời này của cứu cứu, Phó Nghiên liền đỏ mặt: "Cứu cứu nói gì vậy, con và biểu ca không có gì, người đừng nghe bên ngoài nói lung tung."

Phó Nghiên đương nhiên muốn được như lời của cứu cứu, nhưng cho dù nàng đồng ý thì có ích lợi gì đâu, chẳng lẽ nàng lại phải theo gót Phàn Tinh Nguyệt sao?

"Đúng vậy, lời đồn đại bên ngoài không thể tin." Cho nên, Mạc Lăng cũng từ chối.

Quả thật, lời đồn đãi chỉ là lời đồn đãi, chuyện nhảm chỉ là chuyện nhảm sao?

Chương 9: Bắt kẻ thông dâm

Từ lúc trở về Tướng phủ, Phó Nghiên chưa từng bước chân ra khỏi cửa chính Tướng phủ.

Bởi vì lúc đi ra ngoài, phố lớn ngõ nhỏ cực kỳ náo nhiệt, không biết là gà trống gà mẹ nhà nào đã truyền chuyện trong tướng phủ ra bên ngoài. Ở trên đường, nàng dễ dàng nghe thấy những lời bàn tán về hai lần trốn hôn của mình, có người nói nàng cùng nhân tình của mình đào hôn lần nữa, cũng có người nói nàng một lòng yêu thương Trương Dương, nhưng lại đáng thương cho nàng, trong đêm tân hôn Trương Dương đã chạy trốn với nữ tử khác, có người nói hẳn mang theo nam sủng chạy trốn.

Nói tóm lại, lời đồn thì có ngàn vạn, nhưng không có người nào biết chân tướng sự việc.

Mặc dù không có ai biết sự thật ra sao, nhưng khi nghe thấy mình trở thành chủ đề bàn tán của dân chúng, cho dù Phó Nghiên có mặt dày đi nữa cũng cảm thấy khó chịu. Vậy nên nàng quyết định ngoan ngoãn ở trong phủ, mới là thượng sách.

Khi nàng có muôn ngàn lý do không muốn ra ngoài, ông trời lại càng muốn trêu nàng, cho nàng một lý do xuất phủ, nàng muốn phản kháng cũng vô ích.

Thiên thời địa lợi nhân hòa đã đủ, sự phụ sai Tiểu Tứ tới phủ truyền lời, bảo nàng đến Bách Nhân Đường một chuyến, lấy lý do

sư thúc Huệ Phẩm đã gọi sư phụ lên núi có chuyện quan trọng. Sư phụ không yên lòng sư nương, bảo nàng đến chăm sóc.

Hơn thế nữa, sư nương chính là người nàng kính trọng nhất. Thân là nữ nhi của giáo chủ Ngũ Độc giáo, sư nương có tình cảm với sư phụ nhưng Ngũ Độc giáo lại có mối thâm thù với Nam Sơn. Giáo chủ muốn bắt sư nương về đồng thời cũng muốn giết sư phụ, sư nương vì cứu sư phụ nên trúng độc lạ trên thiên hạ không có thuốc nào chữa được, sư phụ dùng hết sở học cả đời của mình bảo vệ sinh mệnh của sư nương, cuối cùng biến sư nương thành Hoạt Tử Nhân (người thực vật).

Mỗi lần đi bắt mạch cho sư nương, Phó Nghiên đều giả nam trang, mặc dù không ai nhận ra nàng, nhưng nàng vẫn cảm thấy khi đi trên đường, mọi người luôn liếc nhìn mình. Phó Nghiên càng hy vọng sư phụ mau trở về giải cứu nàng.

"Nghiên Nghiên, muội thấy vòng tay của tử thể nào?"

Tối hôm đó, lão nhân gia Lộ Lộ thể nhưng đến phòng Phó Nghiên tìm nàng.

Lại nói, kể từ khi tử tử và Vương Nham nhận thức lẫn nhau thì tử thường bỏ rơi Phó Nghiên, nhìn hai người đó chìm đắm trong yêu đương, Phó Nghiên lại phải nửa nam nửa nữ chạy loạn. Ai, nhân sinh của con người thật quá khác nhau.

Phó Nghiên ngẩng đầu nhìn Mạc Lộ, rồi nhìn vòng tay: "Không tệ, hẳn đưa sao?"

Lộ Lộ lắc đầu một cái: "Không phải, tử tự mua, còn mua một cái cho muội."

"Coi như tử có lương tâm." Phó Nghiên cười mắng Mạc Lộ đôi câu, "Muội còn tưởng rằng tử là người thấy sắc vong nghĩa rồi chứ."

"Người nào thấy sắc vong nghĩa hả?" Nàng liếc Phó Nghiên một cái.

"." Phó Nghiên không nói nữa.

"Đúng rồi, mấy ngày nữa là đến tiết nữ nhi rồi, muội chuẩn bị gì chưa?" Lộ Lộ không nói Phó Nghiên cũng quên mất.

Đến ngày tiết nữ nhi, nữ tử đều muốn cầu Chúc Nữ được khéo tay thêu thùa. Mấy ngày nay nàng đã phiền lắm rồi, còn phải chuẩn bị cho tiết nữ nhi nữa, thật là phiền toái. Việc này giống như là một người ăn xin dơ bẩn làm một chút việc biến mình thành người sạch sẽ thơm tho.

"Tử là người hữu tình, làm xong nghi thức tất nhiên là liền đi ra ngoài ước hẹn cầu xin nhân duyên, muội là người cô đơn lẻ loi, thật không biết nên như thế nào. Nghe nói, nhìn con nhện kết lưới cũng có thể cầu khéo tay, muội đi bắt con nhện tới chơi đùa chắc không khó gì." Phó Nghiên cố tình làm ra vẻ mặt buồn rầu nhìn Mạc Lộ.

Sau khi bắt mạch xong cho sư nương, nàng lật hết mọi góc ngách của tương phủ cũng không nhìn thấy một con nhện nào, không khỏi cảm thán nha hoàn ma ma trong phủ thật không uổng công nuôi.

Mặc dù như vậy, Phó Nghiênn là người có nghị lực kiên cường không nản chí, vì thế, nàng tìm trong bồn hoa bụi cỏ, nơi tường lồi lõm, đi vòng vo vài vòng, mới tìm được một con nhện to bằng móng tay, nói nàng không thất vọng đều là giả.

Vì tìm con nhện, Phó Nghiênn đã mệt mỏi lại còn đau lưng, vì vậy, nàng tạm dừng tìm kiếm, trở về phòng ngủ đánh một giấc đến tối.

Đêm khuya, vắng người, trăng sáng.

Chắc do buổi chiều đã ngủ nhiều, nên đến lúc cần ngủ nàng lại không có tâm trạng ngủ.

Phó Nghiênn tùy ý đọc một cuốn sách dược, chưa được bao lâu nàng liền thấy nhàm chán, liền mang mấy quyển thoại bản tử* lật xem. Nàng càng đọc càng tỉnh táo, vì vậy đọc một hơi hết cuốn sách.

*thoại bản tử: một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này, tử chỉ người

Sách đã xem hết rồi, vẫn không ngủ được. Bất đắc dĩ nàng phải đứng dậy ra cửa, chuẩn bị đi dạo trong sân.

Trong sân cực kỳ an tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của nàng cùng tiếng kêu nhỏ của ve sầu. Ánh trăng sáng trong chiếu xuống, ánh

trắng trên đất như giọt nước thanh khiết trong suốt, bóng dáng cây tùng cây bách như loài tảo rêu đan xen trong nước.

Nàng chìm đắm trong ánh trăng, nhàn nhã tản bộ, hưởng thụ thời khắc yên tĩnh hiếm có này.

Tâm tình đang cao hứng.

Chợt xung quanh vang lên tiếng rên rỉ. Nàng thở dài, nghĩ thầm, nửa đêm rồi mà ai còn không ngủ chạy loạn bên ngoài, tâm tình nàng đang sôi trào, liền lần theo âm thanh đi tới.

Sách sách sách, sau lưng núi giả một nam một nữ quần áo xốc xếch, cọ sát lẫn nhau còn thở hổn hển, trong đêm trăng sáng như vậy, lại ở bên ngoài tầng tị với nhau, đây vốn là chuyện khuê phòng, lại bị Phó Nghiên nhìn thấy hết.

Hơn nửa đêm nhìn thấy cảnh tượng bất nhã như vậy, nàng chỉ biết tự nhận mình xui xẻo, vốn định nhìn rõ diện mạo của hai người, nhưng nàng cách họ một cái hồ, với lại cho dù trăng sáng cũng thấy không rõ.

Nhìn nhiều sẽ đau mắt hột, nên nàng cũng không dám nhìn hơn nữa, quay người bước nhanh trở về phòng, đề xuống tò mò, đợi đến khi trời sáng nhất định phải bắt kẻ thông dâm.

Phó Nghiên nói rõ ràng chuyện đêm qua cho Lộ Lộ nghe, tỷ ấy lại cười nói đây là chuyện tốt.

"Chuyện tốt? Đây là chuyện tốt gì chứ? Tỷ đang cầu nguyện muối bị đau mắt hột chứ gì? Nếu như muối bị đau mắt hột thật, muối cũng muốn lật hết tướng phủ tìm kẻ thông dâm. Sau đó đem ra dìm lòng heo!" Phó Nghiên khóc không ra nước mắt nhìn Lộ Lộ.

Vốn định truyền Vương Bà Tử, kêu bà ấy điều tra. Lâm Nhi lại đột nhiên quỳ xuống đất.

Phó Nghiên và Lộ Lộ kinh ngạc nhìn Lâm Nhi, nàng ta cúi đầu, run run rẩy rẩy nói: "Đêm qua. Biểu tiểu thư. Nhìn thấy là nô tỳ."

Phó Nghiên cùng Lộ Lộ đều cảm thấy không thể tin nổi, Lâm Nhi luôn khéo léo xấu hổ lại có thể làm ra chuyện cầu thả như vậy: "Lâm Nhi, ngươi phải biết rõ! Lời này không được nói lung tung."

Kiếp trước Lâm Nhi chăm sóc nàng ra sao, nàng đương nhiên không quên, hôm nay, Lâm Nhi làm ra chuyện như vậy nàng đương nhiên sẽ không làm khó nàng ấy.

Lộ Lộ ở một bên tức giận nhai đi nhai lại Lâm Nhi phải làm gì không nên làm gì, nói Lâm Nhi nếu có lang tình thì nói thẳng ra cần gì phải như vậy, Lộ Lộ không ngừng nói, Lâm Nhi không ngừng khóc.

Phó Nghiên bị bọn họ âm ỹ làm nàng nhức đầu phải mở miệng nói: "Chuyện này đừng nói ra ngoài, Lâm Nhi, ngươi dẫn nam nhân kia đến đây ta nhìn một chút, nếu thật là đáng tin, ta liền cho các ngươi một khoản bạc, xuất phủ thành gia thôi."

Lâm Nhi nghe lời này, sụt sùi ngưng khóc, cuống quýt đập đầu: "Tạ hai vị tiểu thư thành toàn, tạ hai vị tiểu thư thành toàn!"

Lâm Nhi, ân nghĩa kiếp trước, Phó Nghiên nàng chỉ có thể giúp người tới đây, cuộc sống sau này còn tùy thuộc vào người rồi, nàng khẽ gật đầu nói: "Nếu về sau gặp nạn, cứ tới tìm chúng ta, có thể giúp chúng ta liền giúp."

Cuối cùng, từ việc bắt kẻ thông dâm lại biến thành thành toàn cho người khác, Phó Nghiên sai Vương Bà Tử chọn một ngày thật tốt, cho Lâm Nhi xuất phủ lập gia đình.

Lâm Nhi nói, nàng ấy và nam tử kia đã quen biết hơn một năm, nếu nói như vậy, ở đời trước Lâm Nhi đã cùng thị vệ ước định nhân duyên, mà nàng ấy lại vì Phó Nghiên, ngàn dặm xa xôi đến Lâm châu chịu tội, Lâm Nhi ơi Lâm Nhi, tình nghĩa đời trước, kiếp này Phó Nghiên nàng cũng không báo hết nha.

"Nhện con, nhện con, nếu như người có giỏi thì đi ra đây! Tỷ tỷ ta thề với trời, tuyệt đối sẽ không làm tổn thương người một sợi lông, đợi khi ta nhìn thấy người kết lưới liền thả người về." Phó Nghiên ngồi một mình trên khóm hoa phiên muộn, lẩm bầm lâu lâu.

"Lời thề của muội bọn chúng hiểu được thì tốt biết mấy. Ta nói muội dần, nhất định muội sẽ nguy biến cho coi." Phó Nghiên nghe lời này nhất thời im lặng, chỉ cảm thấy hơi ảo não, nghe xong lời này nàng liền biết là Mạc Lăng đã tới, cũng chỉ có hắn mới có thể nói ra lời như vậy.

Nàng quay đầu dõi theo hắn: "Muội đã hết cách rồi, trên dưới Tướng phủ muội đều tìm một lần, nhưng vẫn không tìm được một con nhện vừa lòng."

"Xem đi, muội thật đàn mà." Nói xong, hắn liền lôi kéo Phó Nghiên tới giai nhân của hắn (không cần hoài nghi, con ngựa của hắn có mỹ danh là: "Giai nhân")

Phó Nghiên ngồi phía sau nhả nhó, Mạc Lăng nói hắn mang nàng đến ngọn núi Tiểu Ngọc. Trong nháy mắt Phó Nghiên chợt hiểu, trong núi nhất định có rất nhiều nhện.

Cưỡi giai nhân tiến vào rừng sâu trong đỉnh núi Tiểu Ngọc.

Xuống ngựa, Mạc Lăng tùy ý cột giai nhân ở một gốc cây, liền dẫn Phó Nghiên đi vào chỗ sâu trong rừng. Không biết đi được bao lâu, nàng liền tới trước cửa một sơn động.

Phó Nghiên mặt không được tự nhiên nhìn Mạc Lăng: "Đừng nói với muội, nhện ở trong này." Vừa nghĩ đến bên trong vừa đen vừa ướt, hơn nữa bên trong còn có dơi, xà, mấy loài vật máu lạnh bò lút nhút làm người ta sởn tóc gáy, cả người nàng đều cảm giác không ổn rồi.

Mạc Lăng bày ra bộ dáng nói năng tùy tiện cười một tiếng: "Nếu không muội nghĩ sao?"

"."

Phó Nghiên yên lặng thật lâu không nói gì, thật ra thì không phải nàng sợ, nàng chỉ cảm thấy buồn nôn, ngộ nhỡ có một con gì đó rơi xuống người nàng, nàng nghĩ tới đây liền không khỏi rung mình một cái. Được rồi, nàng thừa nhận nàng sợ.

"Đi thôi." Nói xong Mạc Lăng liền dắt tay Phó Nghiên đi vào bên trong.

Nàng bất động tại chỗ.

"Thế nào?" Mạc Lăng không hiểu nhìn nàng.

Nàng vẫn bất động, không nói gì.

Phó Nghiên hiểu, người nọ là đang cố ý đẩy! Biết rõ nàng sợ động vật âm lãnh, còn dẫn nàng vào bên trong.

"Không có việc gì, có ta ở đây. Sáng mai chính là tiết nữ nhi, nếu không có con nhện tới kết lưới, sẽ không may mắn." Nói xong, hắn lại dắt nàng đi vào bên trong hang.

Thường ngày khi nói chuyện với hắn, hắn luôn trêu ghẹo Phó Nghiên, hôm nay lại là người an ủi dắt nàng vào, đây là lần đầu tiên trong mấy năm qua Mạc Lăng khiến Phó Nghiên kinh ngạc.

Cho dù là như vậy, nỗi sợ vẫn còn, cho dù Mạc Lăng dịu dàng khuyên thế nào nàng cũng không chịu vào. diendanlequydon.com

Phó Nghiên ngơ ngẩn nhìn Mạc Lăng, vẻ mặt không sao cả nói: "Điềm xấu thì điềm xấu, cùng lắm thì sau này muội làm ni cô, bầu

bạn với Phật, vậy thì may mắn rồi, thần cũng không ngăn cản được quyết tâm của muội."

Vừa dứt lời, Mạc Lăng liền gõ lên trán nàng cười mắng nói: "Nói chuyện cũng không suy nghĩ một chút, sao cô nương khuê tú như muội có thể nói ra lời như vậy."

Còn chưa đợi nàng phản ứng, Phó Nghiên còn đang ảo não vì bị hấn gõ trán, mà hấn đột nhiên vác Phó Nghiên trên vai, đi vào hang động.

Hấn bá vương ngạnh thượng cung như vậy, khiến nàng giật nảy mình, nghĩ tới bị hấn vác đi vào như vậy còn không bằng tự mình đi vào.

Kết quả là, nàng liền kêu thất thanh, bảo hấn bỏ mình xuống.

Mà hấn giống như không nghe thấy.

Nếu hấn muốn vác Phó Nghiên vào hang, thì thôi đi, chỉ là đầu của nàng chúi xuống đất, máu dồn tới não, bụng bị đè ép nên khó chịu vô cùng, vì thế nên Phó Nghiên mở miệng nói: "Nếu huynh thật muốn mang muội vào trong, huynh có thể đổi tư thế không? Cồng? Hoặc là ôm cũng được mà."

Phó Nghiên vừa nói xong, ngược lại Mạc Lăng lập tức ngừng bước chân, nàng vốn cho rằng biểu ca sẽ buông nàng xuống, cồng nàng trên lưng.

Trong động rất là an tĩnh, trừ tiếng bước chân của Mạc Lăng cùng với tiếng hít thở của hai người bọn họ, chính là âm thanh “Sa sa” vang lên xung quanh, làm Phó Nghiên liên tưởng đến sinh vật nào ghê tởm đó, toàn thân nàng liền trở nên lạnh lẽo.

Đang chìm đắm trong nỗi sợ, Mạc Lăng lại buông lỏng tay ra, nàng kinh ngạc đổ mồ hôi lạnh, vốn tưởng rằng mình sẽ ngã trên mặt đất, không ngờ, cái tay khác của biểu ca đang kéo Phó Nghiên không cho nàng trượt xuống, ách. Thật không biết là nàng nhẹ vẫn là khí lực của hắn lớn đây?

"Có hộp không?" Mạc Lăng xoay đầu lại hỏi nàng.

"Làm gì?" Phó Nghiên không có kịp phản ứng.

"Bất nhện à." Lúc này nàng mới hiểu lời biểu ca nói, lấy ra từ trong lồng ngực một cái hộp bạc rỗng khắc hoa, gấp gáp ra khỏi phủ nên trên người nàng chỉ có cái này, đây là cái hộp lần trước nàng dùng chứa thuốc mê, vừa đúng lúc dùng tới.

Mạc Lăng đặt nàng xuống, bỏ nhện vào hộp, nàng nhìn theo động tác của hắn nhìn thấy một con nhện to cỡ tách trà. Trong nháy mắt, đủ loại cảm xúc sinh ra trong lòng nàng, thật không hổ là biểu ca.

Chương 10: Khắc sâu lúc suy nhược

Mùng bảy tháng bảy là ngày tiết nữ nhi, Lộ Lộ dùng com tối xong liền trang điểm diêm dúa lòe loẹt ra khỏi cửa, mà Phó Nghiên lại một thân một mình quan sát con nhện to kia phun tơ kết lưới.

"Nghiên Nghiên. Nghiên Nghiên."

Phó Nghiên từ trong mộng tỉnh lại, mơ màng ngẩng đầu nhìn thấy Mạc Lăng đứng ở bên cạnh, rất là kỳ quái nha, theo lý thuyết, ngày tốt cảnh đẹp như vậy, biểu ca nên ra bên ngoài quyến rũ cô nương xinh đẹp mới phải, năm nay lại đi đánh thức Phó Nghiên. Đang muốn hỏi tại sao hắn lại ở chỗ này, Mạc Lăng lại mở miệng trước: "Còn chưa kết lưới sao?"

Nàng cúi đầu nhìn, nhện to ở trong hộp không nhúc nhích, sống hay chết cũng không biết.

Nàng bắt đắc dĩ "Ừ" một tiếng.

Nàng cho là hắn muốn mượn dịp này cười nhạo Phó Nghiên một phen, không ngờ hắn chỉ cười nhạt nói: "Cái hộp này từng đựng gì?"

Lúc này nàng mới nghĩ tới, cái hộp này có vấn đề, nàng còn tưởng rằng nhện to sẽ không bị trúng được.

Đột nhiên trong lòng hoảng hốt, không biết làm sao, trong nháy mắt nàng nhớ tới một điều, nàng phải cạo tóc làm ni cô sao?

Phó Nghiên nhìn Mạc Lăng cười nói: "Thuận theo ý trời thôi, muội cũng không cưỡng cầu gì. Đúng rồi, sao huynh không ra ngoài?"

"Đã đi nhưng về rồi, bên ngoài đều là dong chi tục phấn, không có ý nghĩa." Mặt hắn không biểu cảm nói.

"Một khi đã như vậy, dù sao huynh ở nhà cũng rảnh rồi không có việc làm, không bằng đi theo muội ra ngoài đi."

Phó Nghiên cũng không tin bên ngoài đều là dong chi tục phấn, hắn ghét bỏ người dong chi tục phấn, vậy trước kia còn chạy tới kỹ viện làm gì.

Thật ra thì, kể từ khi Tinh Nguyệt nhảy núi, cho dù hắn đã thay đổi tính nết, tính tình cũng đã thay đổi, nhưng nhiều khi nàng không nắm chắc biểu ca lắm. Nàng luôn cảm thấy trên mặt biểu ca còn có một cái mặt nạ, hắn giấu tâm sự của mình ở trong lòng, bình thường bày ra bộ dáng cà lơ cà phát, cứ cứ phân phó chuyện gì hắn liền tuân mệnh làm theo. Lộ Lộ nói như vậy gọi là người có không có linh hồn, Phó Nghiên cũng không phản đối.

Lại mâu thuẫn ở chỗ, hắn luôn làm cho nàng cảm thấy hắn rất bận rộn, nhưng còn làm cho nàng thấy hắn đang chơi bời lêu lổng.

Mạc Lăng gật đầu một cái: "Vậy thì đi thôi."

Đợi Phó Nghiên trang điểm xong xuất phủ, mới phát hiện nữ nhi tiết năm nay so với năm trước thì náo nhiệt hơn một chút.

Trên đường đa số là nam nữ trẻ tuổi, phần lớn nữ tử đều cầm theo một hoa đăng, xung quanh cũng treo rất nhiều đèn lồng màu sắc tạo hình khác nhau. Ngàn vạn ngọn đèn dấy lên, trong thiên địa rực rỡ như một tấm gấm vóc bảy màu, sáng như ngọc lưu ly. Người bán hàng rong trên đường hết lớn, mọi âm thanh ánh sáng của đêm nay làm Kinh Thành trở nên tràn đầy sức sống và phồn vinh.

Trong miệng Mạc Lăng nàng biết được lý do tại sao tiết nữ nhi năm nay lại náo nhiệt như vậy, là bởi vì đám công chúa bọn họ muốn cùng dân chúng cùng nhau cầu khéo tay, vốn cũng mời Lộ Lộ đi, nhưng tỷ ấy lại đẩy đùn đi.

Cũng đúng thôi, nếu Lộ Lộ theo khuôn phép cũ đi dự yến hội, đó mới là kì quái.

Nhìn thấy phía trước có náo nhiệt, Phó Nghiên liền bắt đầu tò mò, cho nên liền lôi kéo Mạc Lăng trực tiếp đi tới hướng lầu canh.

Mà Mạc Lăng lại bày ra gương mặt không tình nguyện nói: "Kia không có gì hay đâu."

Phó Nghiên cũng không quản hấn có tình nguyện hay không, vùi đầu kéo hấn lên trước: "Biểu ca tốt, đi xem một chút đi mà, nói không chừng còn có nữ tử nghiêng nước nghiêng thành đấy."

Mạc Lăng vẫn không để ý tới nàng, còn tặng cho nàng ánh mắt xem thường: "Muội muốn nhìn mỹ nam chứ gì."

"....." Không hổ là biểu ca sớm chiều chung đụng, điều này cũng bị hấn đoán được.

Phó Nghiên khẽ mỉm cười, nhìn hấn: "Không phải vậy đâu, phía trước là một vị công tử tao nhã được rồi."

Vừa dứt lời, hấn liền kéo nàng đến đường trước sạp vẽ: "Nếu như muội có thể chuyển đào mừng thọ, huynh liền đi với muội. Đã biết là có một mỹ nam đứng ở phía trước, vậy mà muội còn băn khoăn người khác, đã ăn trong bát còn nghĩ trong nồi."

Nghe hấn nói lời này, trong lòng Phó Nghiên thầm mắng hấn không biết xấu hổ, chuyển thì chuyển ai sợ ai.

Kim chỉ nam khẽ gạt, nàng dõi mắt theo, cây kim chỉ nam chậm rãi ngừng lại. Trời giúp nàng nha, quả đào đã được chuyển.

Nàng vui mừng một hồi, sau đó khuôn mặt nở nụ cười nói với Mạc Lăng: "Đây chính là thiên ý nha."

Đang chờ hấn nhăn nhó khuôn mặt, không ngờ hấn cũng tươi cười gõ nhẹ vào trán của Phó Nghiên, tràn đầy cung chiêu đưa hồ lô nhào đường cho nàng: "Đi thôi."

Mạc Lăng dắt Phó Nghiên trực tiếp đi tới hướng lầu canh, Phó Nghiên không lo lắng bước đi chậm rãi, vừa đi vừa cắn hồ lô, thỉnh thoảng hỏi Mạc Lăng có muốn ăn hay không, thoạt nhìn hai người rất có dáng vẻ phụ thân dắt tiểu nữ nhi ra cửa.

Nghĩ tới đây Nghiên Nghiên không nhịn được "Xi" cười một tiếng, Mạc Lăng ngơ ngác nhìn nàng, nàng liền cười dữ dội hơn.

Mạc Lăng không hiểu ra sao hỏi nàng: "Sao vậy?"

Nàng vẫn cười trả lời hắn: "Không có. Không có gì, muội chỉ cảm thấy huynh dặt muối như vậy giống như phụ thân dặt nữ nhi."

Mạc Lăng nhìn nàng nhưn mày cười: "Đúng là không có tư vị giống huynh muội, ngược lại càng giống tình lữ hơn."

"." Nàng cũng muốn được như hắn nói.

Sau đó Mạc Lăng đột nhiên ngừng đầu nói: "Đã tới chậm."

Lúc này nàng mới phát hiện, thì ra đã đến lầu canh, các công chúa hoàng tử đều đã tan cuộc rời đi, để lại một đám cung nữ thái giám bận rộn ở phía trên, trong lòng hơi có chút mất mát.

"Cũng không có gì đẹp mắt, chúng ta đến hồ Ngọc Minh thả đèn hoa đăng đi." Mạc Lăng nói đúng, không có gì để nhìn, đi thả đèn hoa đăng thôi, nói không chừng còn có thể gặp được Lộ Lộ đấy.

"Rất lâu rồi muội chưa đến hồ Ngọc Minh." Từ lúc đào hôn hai lần tới nay đã qua vài tháng, mà thì nàng vẫn bận rộn nhân sinh, không có thời gian đi dạo xung quanh.

Nàng mới nghĩ tới mặt hồ đầy hoa đăng, như tấm màn đen được những viên trân châu lấp lánh vây quanh, trong lòng đã vô cùng phấn khởi chờ mong.

Nhưng đột nhiên nàng nhớ tới hôm nay nàng chưa đến Bách Nhân Đường bắt mạch cho sư nương, ảo não nói với Mạc Lăng: "Muội lại quên bắt mạch cho sư nương."

Còn chưa có đợi Nghiên Nghiên dứt lời, một chiếc xe ngựa từ phía sau nàng chạy như bay tới, Mạc Lăng phản ứng cực nhanh, đẩy Phó Nghiên sang một bên, nàng còn chưa kịp phản ứng, phu xe đã mở miệng mắng to.

"Cầu nam nữ từ đâu tới, lại dám cản đường!"

Phu xe này nhất định trong ngày thường rất phách lối, mắng chửi người lưu loát như vậy, rõ ràng là hấn đụng vào người khác, lại còn mắng người ta.

Nghĩ tới đây Phó Nghiên không muốn chịu thiệt, nàng muốn tiến lên lý luận, chân lại căng đau, khó khăn đứng dậy.

Mạc Lăng giống như phát hiện nàng có cái gì không đúng, liền tiến lên đỡ nàng dậy đi tới trước xe.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Một nữ tử mặc y phục hoa lệ nhô đầu ra từ trong xe ngựa hỏi.

Phu xe cực kỳ cung kính hồi bẩm, sắc mặt nàng ta trầm xuống một chút, rồi quay sang nhìn Nghiên Nghiên, sau đó nhìn Mạc

Lăng rồi nói: "Ta tưởng là chuyện gì, hôm nay tâm tình ta tốt, kéo bọn họ đến một bên đánh một trận, ta phải nhanh chóng trở về phủ."

Dứt lời, liền có hai đại hán tiến lên, chuẩn bị kéo bọn nàng đến một bên, xem ra nữ tử này không tầm thường rồi. Nhưng mà coi như phụ thân nàng ta là Thiên Vương lão tử đi nữa thì nàng ta cũng không được vô lý như vậy.

"Chậm đã." Giọng nói của Mạc Lăng trầm xuống, uy nghiêm mười phần nói: "Không biết cô nương là vị thiên kim trong phủ nào?"

"Ta là La Dương Quận chúa."

Còn tưởng là người nào phách lối bá đạo như vậy, không ngờ là nữ nhi của lão vương gia không hỏi triều chánh đất phong bắc ấp, tuy nàng ta là đường muội của hoàng thượng, nhưng không lui tới hoàng thất nhiều, lão vương gia bắc ấp chỉ có một nữ nhi, sủng ái có thừa. Nhìn dáng dấp nàng ta chắc là lần đầu tiên vào kinh, mới phách lối như vậy thôi.

"Thì ra là La Dương Quận chúa, nơi này là Kinh Thành không phải bắc ấp xa xôi của người, không phải người nói đánh người liền có thể đánh người." Phó Nghiên cẩn thận gật đầu.

"Người." Phó Nghiên chỉ là thuận miệng nói mấy câu, nàng ta liền biến sắc, hét lớn vào hai đại tráng hán: "Đánh cho ta!"

Đại hán đi được hai bước liền bị Mạc Lăng đá nằm trên đất.

Quận chúa càng thêm giận sôi, khuôn mặt đỏ bừng: "Các người lại dám đánh người của bản quận chúa, chán sống hả!"

"Quận chúa hà tất phải nói vậy." Mạc Lăng nở nụ cười chấp tay nói.

"Quận chúa đã không nói đạo lý, đừng người ta không nói xin lỗi thì thôi đi, còn muốn đánh người. Hôm nay nếu người bị đụng là bình dân bách tính, nhất định là bị người đánh chết. Kinh Thành không thể so với đất hoang bắc ập, bắc ập chỉ có đất và nước nên vương quyền là lớn nhất, nhưng nơi này là dưới chân thiên tử, Vương Gia, Tướng quân, còn có nhiều người nữa. Nếu người còn phách lối như vậy, sợ là đối với Vương Gia, đối với Quận chúa ngài cũng không chỗ tốt." Mạc Lăng mỉm cười lý luận, Phó Nghiên đang bốc hỏa nghe hắn nói vậy cũng nở nụ cười.

"Các người lại dám nói chuyện như vậy với quận chúa của chúng tôi." Phu xe tức giận mở miệng.

Hắn mới nói được một nửa, không biết Mạc Lăng ném cái gì đến điểm huyệt của hắn: "Nô tài chết bầm!"

Những nơi đất hoang như bắc ập chính là không có quy củ, nếu đổi lại là phu xe của Tướng phủ dám chen miệng như vậy, đã sớm bị Vương Bà Tử mắng chết rồi.

"Người. Các người rốt cuộc là ai?" La Dương Quận chúa hốt hoảng nói.

"Người đi đường." Nàng hỏi, nhưng Phó Nghiên không nguyện ý trả lời, "Hôm nay là ngài đặng ta, bản cô nương là đại nhân không chấp nhất kẻ tiểu nhân, không so đo với người, tránh cho dân chúng nói Tướng phủ của ta bá đạo, mong rằng Quận chúa nói lời xin lỗi."

"." Nàng ta không nói gì nữa.

"Được rồi, Nghiên Nghiên, đừng làm rộn nữa." Mạc Lăng nhìn Phó Nghiên lại nhìn La Dương, "Tiểu muội nói chuyện lỗ mãng kính xin Quận chúa tha lỗi, chỉ là, còn như vậy sợ là sẽ đắc tội vương hầu khác, vẫn xin ngài cẩn thận hơn. Sắc trời không còn sớm, Quận chúa sẽ ở tại hành quán sao?"

"Vốn là định ở hành quán, nhưng biểu cô mời ta đến phủ cô ấy, nói là dễ dàng chăm sóc ta...ta cũng thuận theo ý của người đến phủ đệ Ngự Sử đại phu." Cay cú trong lời nói của La Dương chẳng biết đi đâu, bây giờ nàng ta bày ra bộ dáng khuê tú thực nữ, thấy vậy, Phó Nghiên không khỏi cảm thấy buồn cười.

Có lẽ Mạc Lăng phát hiện khác thường trên mặt nàng, liền quay đầu nhìn nàng hỏi: "Không có sao chứ."

Hắn hỏi, đương nhiên nàng không thể nói ra lời trong lòng, chỉ có thể lắc đầu một cái: "Không có việc gì, chắc là chân đã bị trật, đau đớn vô cùng, sớm biết như vậy muội sẽ không theo huynh ra ngoài." Nghĩ tới vị quận chúa chanh chua này còn chưa xin lỗi, trong lòng nàng tất nhiên không vui, cũng may nàng ta nghe ra ý tứ trong giọng nói của Phó Nghiên, chen lấn vào chỗ nàng và Mạc Lăng nở nụ cười tươi tắn nói: "Cô nương chớ trách, là do La Dương lỗ mãng."

Đã nói tới như vậy, nàng cũng bỏ qua vậy, cho dù trong mắt nàng còn rõ ràng không muốn.

Mạc Lãng gật đầu đưa nàng ta lên xe, Phó Nghiên không ngờ tới lúc nàng ta đi ngang mình còn nói bên tai nàng, nói cực kỳ nhỏ: "Chúng ta chờ xem."

Nếu không phải Phó Nghiên thính tai, nhất định không nghe rõ, Phó Nghiên nhìn xe ngựa của nàng ta lộc cộc đi xa, không khỏi cảm thán, vị quận chúa này thật không phải người dễ ăn hiếp.

Nàng muốn động dậy một chút, chân lại đau đớn vô cùng. Mạc Lãng thấy thế liền cõng Nghiên Nghiên trên lưng mình, đi tới Bách Nhân Đường, trên đường có vô vàng ánh đèn hoa đăng, chiếu sáng màn trời, ngọn lửa rực rỡ lung linh, làm minh nguyệt cùng thất tinh mờ nhạt. Dưới ngọn đèn sáng, ngày tốt cảnh đẹp, nàng thật hi vọng có thể ở trên lưng hắn mãi.

"Biểu ca." Phó Nghiên cười nói nhỏ bên tai Mạc Lãng.

"Hả?"

"Huynh nói xem, đời này ta chỉ là muội muội của huynh sao?" Nghiên Nghiên nói bình thản, khuôn mặt mang nét cười.

Mạc Lãng vẫn tiếp tục đi, hắn không trả lời, một hồi lâu quay đầu cười cười: "Nha đầu ngốc!"

Một đường đến Bách Nhân Đường, phu phụ Tiểu Tứ đã ngủ, Mạc Lăng đi bốc thuốc cho nàng, rồi đợi nàng bắt mạch xong cho sư nương mới công nàng trở về phủ.

Nàng biết lần này chân của mình bị thương không nhẹ, trong lòng thầm mắng La Dương vô số lần, man nữ bắc ập, bản cô nương không tính toán với nàng.

Chương 11: Khử đàn vấn tình

*vấn: hỏi

Cái gì gọi là thương tổn gân cốt động cốt trăm năm, chân này của nàng sợ là phải dưỡng thương thật tốt mới có thể khỏi hẳn rồi.

Ngày hôm đó, nàng đang chống gậy đi qua thư phòng của Mạc Lăng, nhiều ngày rồi không thấy hắn, thì ra hắn ở chỗ này tính toán sổ sách chất như núi. Phó Nghiên cẩn thận đi tới ngồi xuống một cái ghế trước bàn của hắn, không nói chuyện.

Qua hồi lâu Mạc Lăng mới ngẩng đầu liền thấy nàng, mờ mịt hỏi một câu: "Muội vào khi nào vậy?"

Phó Nghiên cười không nói gì, thuận tay cầm bánh ngọt trên bàn lên bỏ vào trong miệng hỏi ngược lại: "Huynh chưa ăn cơm trưa sao? Sao trên bàn chỉ có điểm tâm, bây giờ cũng gần tới hoàng hôn rồi."

Mạc Lăng cúi đầu nhìn sổ sách: "Không vội."

"Ừ, vậy huynh tiếp tục làm việc đi." Nói xong, Phó Nghiên lại đưa bánh ngọt vào trong miệng.

Mặc dù đã là cuối tháng, đã đến lúc làm sổ sách, nhưng bình thường cũng không thấy hắn vội vàng như vậy. Nói thật, đây là lần đầu tiên nàng thấy Mạc Lăng nghiêm túc làm việc.

Phó Nghiên cười trêu ghẹo hấn: "Bình thường huynh không tính sổ sách, tốc độ làm việc không nhanh nên mới quên ăn chứ gì."

Mạc Lăng vẫn vội vàng, không nói lời nào. Hấn không nói lời nào, Phó Nghiên cũng không nói chuyện, tiếp tục ăn bánh ngọt.

Khay bánh ngọt bị Phó Nghiên hóa thành hư không nuốt vào bụng, thỉnh thoảng còn nấc cục.

Mạc Lăng cúi đầu mở miệng: "Uống nước."

Phó Nghiên nhìn Mạc Lăng lại nhìn ly trà, rót cho mình một tách trà rồi uống hết.

"Muội cũng chưa ăn cơm trưa." Lần này Mạc Lăng dừng tay lại, cười như không cười nhìn cô.

"Gần đây muội thường hay đói bụng." Phó Nghiên ngược lại đáp sảng khoái.

Mạc Lăng đi tới trước bàn trà, nhìn Phó Nghiên: "Muội ăn hết đồ của ta rồi, ta biết ăn cái gì đây?"

Phó Nghiên sững sờ, không phải hấn nói hấn không rảnh ăn sao? Tại sao lại muốn ăn: "Huynh làm xong rồi sao?"

"Xong rồi."

"."

"Muội ăn xong, muội làm đồ ăn cho huynh ăn đi." Khuôn mặt Mạc Lăng bình tĩnh như gương.

Mạc Lăng nói lời này khiến Phó Nghiên sợ hết hồn, bảo nàng làm, củi gạo dầu muối nàng còn chưa phân rõ, còn phải xuống bếp nấu cơm? Hắn là đang muốn lấy mạng nàng sao.

Mạc Lăng thấy vẻ mặt này của nàng, nở nụ cười. Phó Nghiên càng lúc càng rối rắm, sau một hồi lâu hắn mới cười nói: "Chọc nàng thôi, nhìn nét mặt của nàng kìa."

Trong lòng Phó Nghiên ảo não, quát lên: "Mạc Lăng!"

"Xinh đẹp không?" Trong lúc nàng lơ đãng, Mạc Lăng móc ra một dây chuyền ngọc lưu ly hoa nhài ngũ sắc tinh xảo.

Năm ngoái ở sức ngọc phường nàng rất ưng ý dây chuyền này, đáng tiếc lúc ấy không mang đủ bạc, ngày hôm sau trở lại thì dây chuyền đã bị bán ra ngoài. Lúc trở về Tướng phủ nàng nhắc tới nó mấy ngày, lại cảm thán hết một tháng.

Không ngờ, hôm nay nó lại nằm trong tay Mạc Lăng.

Phó Nghiên rất vui vẻ hỏi: "Cho muội sao?"

Mạc Lăng lại nói: "Cũng không phải, cũng không phải."

Vẻ mặt này không khiến Phó Nghiên nhớ tới Bạch Dục, vẻ mặt của hai người giống nhau như đúc, kinh nghiệm đúc kết cho nàng biết, chắc chắn phía sau không có chuyện gì tốt.

"Tục ngữ có câu, có qua có lại mới toại lòng nhau, huynh cho muội cái này, muội có nên bày tỏ một chút không?" Mạc Lăng nói là cho, nhưng nàng cảm thấy này là đổi mới đúng.

Phó Nghiên chờ đần nhìn hấn, không nói.

"Muội đánh đàn cho huynh nghe, huynh liền cho muội." Mạc Lăng cười nói.

Đánh đàn? Mạc Lăng không nói thì Phó Nghiên sẽ quên mất nàng còn có bản lĩnh này rồi. Kiếp trước đến lâm châu, nàng cũng không có chạm qua dây đàn, chớ nói chi là đời này, nếu nàng cầm đàn lần nữa, cho dù là vỗ về chơi đùa thôi, nhưng sợ là chính nàng cũng không có cách nắm chắc. Điều nói ba ngày không luyện tập thì cứng tay, nói chi nàng là ba năm không đàn.

"À?" Phó Nghiên vẫn cảm thấy khó tin, tuy biết rằng trong ngày thường Mạc Lăng thường chọc ghẹo người, nhưng mà đừng có đùa người như vậy nha.

Phó Nghiên nhìn dây chuyền kia, không muốn mất đi lần nữa, dù sao nàng cũng hiểu Mạc Lăng, hấn làm việc nói được là làm được, hấn nói không cho, dù là hấn ném cũng không cho.

Phó Nghiên cắn răng khắc ra hai chữ: "Được rồi."

Sau khi mất hai canh giờ lục tung, lật tủ mở hòm, rút cuộc, Phó Nghiên đã tìm được đàn Trần Phong khắc hoa ngô đồng của mình.

"Chắc chắc, khó có được, khó có được! Cổ cầm Trần Phong ngàn năm lại được ra mắt tại tương phủ trong tay Phó Nghiên nhà ta nha!" Mạc Lộ ở một bên giễu cợt nàng, Phó Nghiên cũng không để ý tới nàng, phân phó Lâm Nhi lau sạch sẽ cổ cầm.

Cầm đã tìm được, nhưng còn phải tìm cầm phổ, nhưng vấn đề là tìm không thấy nha.

Bất đắc dĩ nàng quyết định đánh khúc 《 Tử Trúc dẫn 》 nàng còn nhớ mơ hồ, nhớ khi còn bé Nghiên Nghiên bắt đầu học đàn thì học đánh khúc đầu tiên, lúc ấy nàng muốn đánh cho Mạc Lăng nghe, nhưng vẫn luôn không có thời gian cũng không có dũng khí đánh ra cho hắn nghe.

Khúc này tuy không nổi danh nam bắc, nhưng lại nói lên tiêu nữ lưỡng tình tương duyệt, không ngờ đã qua nhiều năm, nàng đã quên ý nguyện năm đó của mình, trong lúc vô tình lại có cơ hội, đúng lúc trong đầu nàng chỉ có một khúc đơn giản này.

Có lẽ đây chính là ý trời đi!

Trong vườn, an tĩnh như đêm đó Phó Nghiên bắt gặp Lâm Nhi, bất đồng duy nhất là có thêm tiếng đàn.

Tiếng đàn như tổ, chậm rãi kích thích dây đàn; tiếng đàn như thác nước, du du dương dương.

Xuyên qua tường viện hành lang nặng nề, giống như quay trở lại mười năm trước mưa dầm rồi rít, vũ đả ba tiêu (âm trầm ngọt ngào). Đó là hình ảnh "Chàng cười ngựa trúc lại, quanh giường

tung mơ chua" lúc ban đầu, cười dịu dàng, trong lúc chơi đùa, dần dần nảy sinh hình ảnh.

Hình ảnh trước mắt càng rõ ràng hơn.

Tiếng đàn như tình, chậm rãi kích thích dây đàn; tiếng đàn như gió, phiêu phiêu dang dang.

Gió hè thổi qua, tiếng đàn nhộn nhạo, ti ti theo gió mát, bay qua núi dốc, bay qua hồ trong như gương, bay qua hạ hoa đầy sân, bay qua không mang theo một tia nhân tình vị Kiều Nguyệt cùng Thanh Vân, cuối cùng dừng lại ở "Nguyện được lòng một người, bạc đầu chẳng xa nhau".

Tiếng đàn chấm dứt.

Hai má của Phó Nghiên ửng hồng như máu, Mạc Lăng mặc một bộ áo lam đứng ở trước rừng trúc.

Nhìn nhau không nói gì.

Mạc Lăng đi tới trước mặt Phó Nghiên móc ra dây chuyền lưu ly kia, đeo vào trên cổ nàng: "Dây chuyền, quả thật rất hợp với muội."

Nghiên Nghiên không nói, vốn là trong lòng đã nghĩ sẽ nói gì, lời đến khóe miệng lại bị nuốt xuống, nếu có thể vạch trần, đã sớm vạch trần, ở trong lòng có thể lưu lại ký ức tốt đẹp cũng tốt, dù sao cũng hơn cuối cùng tan biến thành hư vô.

Không nói sẽ có hối hận không?

Phó Nghiên nhìn quanh bốn phía, không có bóng người, không biết Lộ Lộ đã rời đi lúc nào, ngay cả Lâm Nhi cũng không có, trong vườn chỉ còn hai người bọn họ.

Mạc Lãng ghét bỏ bộ dáng đi bộ khắp khếnh của nàng, dứt khoát sáng khoái ôm lấy Phó Nghiên, mang nàng trở lại phòng.

Vốn tưởng rằng trở lại trong phòng sẽ có nha hoàn, kết quả là nửa cái bóng người cũng không có. Đây nhất định là do Lộ Lộ giờ trò quý.

Bất đắc dĩ, bất đắc dĩ. Mạc Lãng không thể làm gì khác hơn là lại một lần nữa làm hoán dục sư, hoán dục giúp Phó Nghiên.

Dọc theo đường đi, Nghiên Nghiên luôn tự hỏi mình, không nói sẽ hối hận không?

Cho đến lúc đêm khuya yên tĩnh, ánh nến bị gió thổi lắt lắt, thỉnh thoảng sáng tắt nhưng vẫn có thể thấy được, Mạc Lãng đang cẩn thận vì nàng hoán dục, lúc nàng mới ra đáp án: không thể để cho mình hối hận!

"Mạc Lãng." Phó Nghiên cẩn thận gọi.

"Hả?" Mạc Lãng cất giọng hỏi.

"Huynh có biết muội vẫn thích huynh không?" Phó Nghiên nói ra lời này thì khuôn mặt đã đỏ như nhả ra máu.

Mạc Lãng dừng tay một chút, trong phút chốc phản ứng lại, cúi đầu tiếp tục bôi thuốc: "Biết."

Nếu đã nói ra khỏi miệng, dĩ nhiên là muốn hỏi rõ ràng, cho nên Phó Nghiên hỏi tiếp: "Sau đó thì sao"

Mạc Lãng bế nàng lên giường, sửa lại chăn cho nàng, hỏi một đặng, trả lời một nẻo: "Sớm đi ngủ đi."

Tiếp đó tắt đèn, đi ra ngoài, sau đó? Cũng chưa có sau đó.

Mưa dầm kéo dài, lại mở không ra chuỗi tây; Tổ Hình tái mỹ, chỉ là lại có hoa quỳnh xuất hiện; đợi đến một năm kia hoa đào nở rộ, nhìn lại thanh mai trúc mã, bàn về hai điểm nghi ngờ nhỏ bé, ít nhất sẽ không hối hận!

Chương 12: Một vở kịch hay

Tháng chín kim quế tung bay, trong phòng buồn bực hết hai tháng, vết thương ở chân ngược lại vẫn vậy, khiến người ta muốn nổi mốc rồi.

Thảo mộc bản (tầm ván gõ) trên chân, ngồi trước cửa viện dưới cây quế, ngửi mùi quế hương thấm vào người, dưới ánh nắng ấm áp của mùa thu, uống một tách trà xanh tự mình pha, thật là thanh thoi.

Bình thường luôn làm ầm ĩ không dừng được, hiếm khi có thể ngồi xuống tự mình pha trà, trừ vết thương ở chân, ít nhiều cũng bởi vì nguyên nhân đánh đàn lần trước.

"Thật hiếm khi! Đã nhiều năm không thấy muối pha trà, bây giờ chân bị thương nên yên tĩnh lại. Khó có được! Thật khó có được! Thật không biết là nhờ công lao của La Dương? Hay là công lao của tử đây? Hay là công lao của ca ca đây?" Lộ Lộ ngồi xuống, nâng chung trà lên cảm thán.

Phó Nghiên không để ý tới lời cảm thán của Mạc Lộ, nàng biết tử ấy đang trêu chọc mình, nên cứ tiếp tục uống trà.

Lộ Lộ thấy nàng không nói gì, cảm thấy không thú vị, đặt tách trà xuống nói: "Thương thế của muối như vậy, sáng mai có thể đến phủ tướng quân không?"

Nghe Mạc Lộ nói vậy, Phó Nghiên mới nhớ tới ba ngày trước vị La Dương Quận chúa đó hạ thiếp, sáng mai đến phủ Ngự Sử đại phu dự tiệc, nói là nhận lỗi, ai biết người quận chúa kia lại muốn làm gì nha.

"Không đi là không được!" Phó Nghiên nói như đinh chém sắt, không vì cái gì khác, chỉ vì Lộ Lộ, nghe nói mấy ngày gần đây Vương Nham rất gần gũi La Dương Quận chúa, La Dương là biểu muội của Vương Nham, quan hệ của biểu huynh muội có nhiều ái muội gì đó, lịch sử còn ghi chép lại rất nhiều biểu huynh muội sầu triền miên, đau khổ triền miên nha.

Ngày kế, Lộ Lộ mặc một bộ y phục cực kỳ mộc mạc, nàng nói, trang điểm xinh đẹp khiến nàng không đủ dè dặt. Thật hiếm khi nghe được Mạc Lộ nói như vậy, thật sự không dễ nha. Mà y phục mà Phó Nghiên mặc, là bộ váy dài màu lam nhạt mà lần trước Dự vương phủ đã chuẩn bị cho nàng, làn váy dài này, mặc lên người mất cả chân cũng không lộ nhiều, nếu bước đi chậm rãi thì hoàn toàn không nhìn thấy. Lộ Lộ và Mạc Lăng thấy vậy đều trêu ghẹo nàng, nói nàng lại trở về bộ dáng khuê tú.

Lộ Lộ dìu Phó Nghiên vào phủ tướng quân, bởi vì nàng nên tới hơi trễ. Dưới sự hướng dẫn của hầu gái, hai nàng đến hậu viện, trong viện có một bàn, Vương Nham thấy bọn họ tới, tiến lên đỡ Phó Nghiên hỏi "Chân có tốt hơn không?"

"Có thể tự mình đến, người nói có khỏe hay không." Phó Nghiên cười nói với hắn, lúc nói tới hai chữ hay không lại nhìn về phía La Dương.

Trên khuôn mặt xinh xắn, con người đen nhánh cực kỳ sáng ngời, cộng thêm hôm nay nàng ta cố ý ăn mặc cực kỳ mỹ lệ, nàng ta cũng coi như là một mỹ nhân, nhưng ở trước mặt Lộ Lộ vẫn còn kém xa.

La Dương thấy Phó Nghiên nhìn nàng, nàng cũng mở miệng nói: "La Dương không ngờ, vết thương ở chân của Phó cô nương nghiêm trọng như vậy, ta từ Bắc ấp đến có mang theo thuốc trị thương, ta sẽ sai người đưa thuốc đến phủ tiểu thư ngay."

Nghe lời này của nàng, Phó Nghiên không nhịn được cười nhạt: "Không nhọc Quận chúa phí tâm, thương thế của ta không.. đáng ngại, ngược lại mong Quận chúa tha lỗi, không thể hành lễ." Trong lời nói của Phó Nghiên không có chút nịnh nọt nào.

Chân của Phó Nghiên là do nàng ta hại, nàng ta làm sao không biết, nhìn thấy chân của Phó Nghiên dần dần hồi phục, mới nói muốn đưa thuốc cho nàng, còn làm bộ làm tịch. Nhìn La Dương, trấn định như thường.

Lộ Lộ giống như nghe ra ẩn ý trong lời nói giữa Phó Nghiên và La Dương, cố ý mở miệng phá vỡ cục diện bế tắc: "Đã đứng nói chuyện lâu như vậy, chừng nào mới khai tiệc đây?"

Vương Nham tiến lên vỗ nhẹ tay của Lộ Lộ, sủng nịch nói: "Đừng nóng vội, còn có một vị khách quý chưa tới, nếu nàng đói bụng, ta cho người đưa vài món lên trước."

Phó Nghiên nhìn kỹ La Dương, Vương Nham đối với bọn nàng là thật tâm, mà La Dương lại nhìn chăm chăm bọn nàng, trên mặt

có vẻ không vui.

Xem ra, nàng ta thật có chút tình ý với Vương Diễm.

Sau khi uống được nửa chén trà, một tên sai vặt tới truyền lời, nói Dự vương gia bị hoàng thượng gọi vào cung, không thể đến. Lúc này Phó Nghiên mới biết vị khách quý trong miệng Vương Nham chính là Bạch Dự, từ nhỏ Vương Nham đã làm làm bạn học với Vương Gia, đương nhiên hai người có quan hệ thân thiết, vừa rồi nói Vương Gia không đến, vậy bọn họ cũng dễ dàng khai tiệc hơn.

Vương Nham dắt Lộ Lộ ngồi xuống, thấy La Dương muốn ngồi bên người Vương Nham, Phó Nghiên tay mắt lanh lẹ kéo biểu ca ngồi xuống bên cạnh Vương Nham, mà La Dương ở giữa Phó Nghiên và Mạc Lăng.

Ăn uống linh đình, trong lúc mọi người tâm tình thì màn đêm đã lặng yên phủ xuống.

"Hôm qua, muội thấy Nghiên Nghiên ở trong sân tự mình pha trà, rất lâu rồi không thấy muội ấy pha trà nha." Lộ Lộ đột nhiên nói đến chuyện này, khiến việc Phó Nghiên pha trà trở thành hiếm cảnh rồi.

Phó Nghiên muốn mở miệng kéo lời nói qua loa của Mạc Lộ lại, ai ngờ, bị La Dương mở miệng nói trước: "Chắc hẳn nghệ thuật uống trà của Phó cô nương rất tốt, có thể cho bọn ta thưởng thức tài nghệ không?"

Không ngờ, nàng ta còn ngỏ lời, không biết nàng ta có dụng ý gì, chỉ là, dù gì nàng ta cũng là quận chúa, đã là yêu cầu của quận chúa đương nhiên Phó Nghiên không dám không nghe, nàng không nói thêm nữa, đi vào trong nhà pha trà.

La Dương từ bên ngoài đi vào, Phó Nghiên và Mạc Lộ cũng không nhìn nàng ta, động tác trên tay cũng không ngừng, nàng ta đi lên trước cười cười: "Đều nói hai vị tiểu thư của Tướng phủ đều cực kỳ cá tính, hôm nay ta đã được nhìn thấy. Một người cười cười nói nói với nam tử, một người thì điên cuồng được không biết đề quy tắc."

Nghe lời này, Lộ Lộ muốn tiến lên lý luận, Phó Nghiên vội vàng ngăn nàng lại. Nàng ta nói vậy rõ ràng đang muốn khích họ, không ngờ La Dương lại có ý nghĩ xấu xa như vậy.

La Dương thấy Phó Nghiên không phản ứng lại liền nói tiếp: "Nhưng mà điều này cũng không trách được, dĩ nha đầu không phụ mẫu đương nhiên không biết lễ nghĩa, dù sao có người sinh, không ai nuôi. Nhưng tốt xấu gì Mạc cô nương cũng là thiên kim của Tướng phủ, làm ra chuyện như vậy, không biết thể diện của Tướng phủ phải làm sao nha?"

"Người có ý tứ gì? Đừng tưởng rằng ngươi là Quận chúa ta liền sợ ngươi, đây là chuyện riêng của Tướng phủ ngươi có thể tùy ý nói sao." Cuối cùng Phó Nghiên vẫn không thể kéo Lộ Lộ lại, khiến nàng tiến lên lý luận với La Dương.

Dường như Mạc Lăng và Vương Nham nghe được tiếng cãi vã trong phòng, liền đi vào trong nhà.

La Dương thấy vậy, thuận tay cầm lên khai nước nóng trên bàn tự hắt vào người mình, còn kêu lên thảm thiết.

Trời ạ, nàng ta đang náo loạn gì đây?

Vương Nham vội vàng xông lên phía trước, xem xét thương thế của nàng, sau đó hỏi "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Phó Nghiên và Lộ Lộ không lên tiếng, ai biết chuyện gì xảy ra nha, ai biết nàng ta đang muốn diễn tuồng nào.

"Mặc cô nương nói xấu Quận chúa nhà ta, sau đó còn lấy nước nóng hắt vào người Quận chúa." Thị nữ bên người La Dương mở miệng đáp lời, trong giọng nói có muôn vàn uất ức.

"Câm mồm!" A, Quận chúa yếu đuối còn giả bộ thanh cao sao, muốn ngăn cản thì sao không nói sớm một chút?

Chủ tử hai người thay nhau diễn trò, còn diễn rất đặc sắc nữa, không đi làm đào kép thì thật đáng tiếc.

Vương Nham quay đầu nhìn Lộ Lộ, trên mặt không mang theo bất kỳ biểu tình gì: "Phải không?"

Lộ Lộ không trả lời, hẩn nhìn nàng, nàng cũng nhìn hẩn.

"Từ khi nào muội đã trở thành hạng người như vậy?" Vương Nham nói ra lời này, khiến Phó Nghiên kinh ngạc, hẩn thế nhưng nói Lộ Lộ như vậy, Lộ Lộ là hạng người gì chẳng lẽ hẩn không biết? Chỉ vì một vị biểu muội mới chung đụng hai tháng, liền nói

Lộ Lộ như vậy. Hơn nữa, trong giọng điệu của hắn còn mang theo thanh cao, tức giận sao!

"Ta thành cái dạng người gì? Ta là hạng người gì chẳng lẽ huynh còn không biết? Họ nói cái gì thì là cái đấy rồi hả?" Trong giọng nói của Lộ Lộ có chút nghẹn ngào, lệ trực trào, bị nàng đè nén lại.

Phó Nghiên vỗ vỗ mu bàn tay của Lộ Lộ, ý bảo Mạc Lộ đừng đau lòng, người như thế không đáng làm mình đau lòng, Mạc Lăng thấy tình huống này thì lại cười như không cười.

Có lẽ hắn phát hiện Phó Nghiên nhìn hắn, liền nháy mắt với Phó Nghiên ý bảo họ rời đi.

Mạc Lăng dắt Lộ Lộ rời đi, Phó Nghiên chậm mấy bước nhỏ giọng nói với Vương Nham: "Mạc Lộ là nữ nhi của Mạc phủ, cho dù là Mạc Tương cũng chưa từng chất vấn tử ấy như vậy. Tính tình của Lộ Lộ người cũng biết, đừng tưởng rằng chuyện này tử ấy có thể tha thứ người, có một số việc không có biện pháp giải thích, đừng coi mọi thứ quá đơn giản, đúng sai chỉ trong một cái ý niệm!"

Trên bầu trời đen nhánh, gió thu lạnh run, ngày rằm Tây Thiên, rắc ngân huy vào thu sương như những viên minh châu chói mắt, làm cho người ta sinh lạnh lẽo.

Kể từ lúc Lộ Lộ rời khỏi phủ của Vương Nham cho đến bây giờ vẫn không nói câu nào, hai mắt thơ thần, ngồi yên trên ghế đá không nhúc nhích. Phó Nghiên và Mạc Lăng đều không yên lòng, định đứng ở chỗ này với nàng. Đứng chưa được lâu, Mạc Lăng đã

bị cứu cứu gọi đến thư phòng, lúc đi còn dặn dò Nghiên Nghiên phải chăm sóc tốt Mạc Lộ.

Phó Nghiên chậm rãi tiến lên ngồi đối diện với Lộ Lộ: "Đừng đau lòng nữa, đây là cái bẫy của La Dương, nếu tỷ thật vì thế mà tức giận đau lòng, chẳng phải đã giúp nàng ta đạt được mục đích sao? Vương Nham đã ngu xuẩn, tỷ đừng giống hắn mà!" Phó Nghiên nhỏ giọng khuyên nhủ, cũng không quản Mạc Lộ có nghe hay không.

Qua một hồi lâu cuối cùng Lộ Lộ cũng chịu mở miệng, giọng nói bình thản như mặt hồ kết băng không sóng nước: "Phục hồi tinh thần lại thì thế nào? Thứ tỷ buồn không phải là điều đó."

Suy nghĩ một chút cũng phải, đây không chỉ là một hiểu lầm, mà là sự thiếu tin tưởng của Vương Nham, điều quan trọng giữa hai người muốn cùng chung một chỗ là tin tưởng nhau và hiểu nhau, nếu những điều cơ bản này cũng không có, vậy mong muốn ở chung một chỗ còn có ý nghĩa gì đây?

Phó Nghiên thở dài đứng dậy, phân phó Lâm Nhi đi lấy một áo choàng khoác lên người Mạc Lộ rồi mới rời đi. Nhưng lại không yên lòng để một mình Mạc Lộ ngồi ở chỗ đó, Phó Nghiên liền bò lên nóc nhà tìm một chỗ quan sát Mạc Lộ.

Nhìn bóng dáng đơn bạc của Lộ Lộ vẫn bất động, trong lòng khó tránh khỏi có chút chua xót. Tình yêu có thể khiến người ta vui sướng, mặt mày hớn hởi; tình yêu cũng có thể làm người ta sầu bi thảm thiết, trên mặt ưu tư, người không phải là cỏ cây, sao có thể vô tình được.

Nếu có tình nên nắm thật chặt nó, "Nguyên được lòng một người, đầu bạc cũng không rời" trên thực tế luôn không dễ như nói, Tư Mã Tương Như "Ngao du tứ hải cầu kỳ hoàng" sau đó khiến Trác Văn Quân viết xuống 《 bạch đầu ngâm 》 . Mong muốn "Sống chết khề khoát, cùng người thề nguyện, nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già" càng khó hơn.

Trăng lên đỉnh đầu, gió thu trên cao, gió thu tịch mịch khiến người ta sinh lạnh lẽo, thỉnh thoảng Phó Nghiên lại xoa xoa bàn tay tiếp tục ngồi quan sát. diendanlequydon.com

Chợt thấy trên người ẩm áp, nàng quay đầu lại thấy Mạc Lăng đã lấy áo choàng lông cừu đen của hắn khoác lên người mình.

Đang muốn hỏi hắn sao cũng lên đây, hắn đã đưa bình rượu tới trước mặt Phó Nghiên, ngồi ở bên người nàng nói: "Có tâm sự sao? Uống chút ít sưởi ấm đi."

Phó Nghiên vươn tay, lại do dự thu về, trong phủ cữu cữu không cho phép Phó Nghiên và Mạc Lộ uống rượu, vậy nên nàng chỉ uống trộm bên ngoài.

Mạc Lăng nhìn thấu tâm tư của nàng lạnh nhạt nói: "Biên giới làm phản, phụ thân đã vào cung thương thảo chính sự, sáng mai mới trở về."

Nhận lấy bầu rượu rót một ly uống một hơi cạn sạch, rượu này mạnh hơn rượu mà nàng hay uống, khiến nàng không khỏi nhũn mày một cái.

Mạc Lãng cười yếu ớt: "Rượu lâu năm mới giải được sầu." Nói xong, lại rót x đầy một ly cho Phó Nghiên.

Nàng lại một hơi cạn sạch: "Muội không có buồn, chẳng qua là cảm thấy tình yêu cũng không đẹp như người ta nói."

"Chưa từng yêu, lại cảm thán tình yêu." Giọng nói của Mạc Lãng không chút gợn sóng, hắn đưa tay cầm lấy bình rượu tự mình rót một ly.

"Ai nói chưa từng yêu thì không thể cảm thán? Mặc dù muội không yêu nhưng có thích nha." Có lẽ là do rượu đã thấm nên nàng mới nói ra lời như vậy.

"." Mạc Lãng yên lặng uống rượu không nói nữa.

Mỗi lần Mạc Lãng không muốn trả lời, hắn đều coi như không nghe thấy Phó Nghiên nói gì. Có lẽ hắn vẫn coi nàng là muội muội ruột của mình!

Phó Nghiên uống hơn phân nửa bình mới cảm thấy đầu rất đau, Mạc Lãng nói đúng, rượu mạnh mới giải sầu.

Rượu mạnh say lòng người, say mê, cũng say tình.

Phó Nghiên nhìn Mạc Lãng, cười khúc khích: "Mạc Lãng, Uống....uố...ng!" Sau đó nàng lại cạn sạch, "Muội cho huynh biết một chuyện, không phải. Phải muội kể cho huynh nghe. Chuyện xưa."

Phó Nghiên chỉ cảm thấy đầu căng đau, lại không phát hiện mình đã bắt đầu nói chuyện hàm hồ: "Muội không biết từ lúc nào, muội đã thầm thích biểu ca của mình. Còn lý do tại sao muội thích, muội. muội. chính muội, cũng không biết. Muội Chẳng qua là cảm thấy. Cảm thấy. Cảm thấy hấn rất tốt với muội, mùa hạ hấn. mang muội đi ngắm hoa mơ, mùa thu. dẫn muội đi hái quýt, mùa xuân dẫn muội nhìn chim quyên, mùa đông cùng nhau ném tuyết. Nhưng mà. Không biết. Không biết lúc nào hấn. cả ngày không có ở trong phủ, sau đó hoàng. Hoàng thượng gả Tĩnh Nguyệt tử tử cho hấn. Hấn thích nàng ấy. Trong lòng hấn chỉ có nàng ấy, mà muội. Mà muội." Phó Nghiên cười khúc khích biến thành khóc thút thít không ngừng được, "Mà ta. Chỉ có thể làm biểu muội của hấn, hấn không thích ta, là vì lý do gì? Tại sao!" Phó Nghiên ở một bên cầm bầu rượu không ngừng rót.

Mạc Lăng không nói gì, trong lúc Phó Nghiên nửa tỉnh nửa mê, nàng nghe thấy một giọng nói dịu dàng: "Nghiên Nghiên, một ngày nào đó muội sẽ rõ." Sau đó đôi môi dịu dàng dừng lại trên trán nàng, thoáng qua rồi biến mất.

Lúc nàng mở mắt ra, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, nhìn quanh bốn phía đã là sáng sớm. Muốn đứng dậy, lại cảm thấy đầu vầng mắt hoa, sau đó lại ngủ tiếp. Trong đầu hoàn toàn mơ hồ, chỉ nhớ rõ nàng uống rượu với Mạc Lăng, uống đến hiện tại.

Đợi nàng mở mắt lần nữa thì đã là giữa trưa.

Phó Nghiên lo lắng cho Mạc Lộ, xuống giường liền chạy đến trạch viện của Mạc Lộ, lúc vào phòng thấy Mạc Lộ còn đang ngủ. Hỏi hầu gái, mới biết đêm qua giờ tý tử tử đã đi ngủ, nhưng bây giờ

lại chưa dậy, không biết tử tử ngũ thật hay giả bộ, Phó Nghiênn liền đi tới trước cửa sổ phòng của Mạc Lộ chứng thật, thật sự tử tử ngũ rất say, cho đến gần tới tử mới tỉnh lại.

Phó Nghiênn hỏi Mạc Lộ tới hôm qua đã nghĩ những gì, nàng cười khỏ nói: "Hắn đã không tin tưởng tử, tử cũng không cần thiết để ý tới hắn. Giữa hai người đã không có tin tưởng, ta còn mong gì nữa? Từ nhỏ bọn tử đã là thanh mai trúc mã, cũng không sánh bằng một biểu muội tâm kế, thứ tình cảm không chịu được mưa gió thì còn có ý nghĩa gì."

Đúng như hiểu biết của Phó Nghiênn về Mạc Lộ, tử ấy sẽ không tha thứ cho Vương Nham, Khổng lão phu tử đã từng nói "Sắc mà không dâm, đau mà không thương."

Mới nói đến đây, thì gã sai vặt đột ngột báo lại, Vương Nham tới.

Lộ Lộ không nói gì, Phó Nghiênn mở miệng phân phó: "Cho hắn vào viện."

Vương Nham vốn định vào nhà, Nghiênn Nghiênn không đồng ý, Lộ Lộ cũng không.

"Tới nói xin lỗi sao?" Nghiênn Nghiênn lạnh giọng hỏi.

"Ừ"

Nghiênn Nghiênn gật đầu một cái: "Còn nhớ rõ ngày hôm qua ta đã nói gì không?"

"Người nói, đúng sai chỉ trong một ý niệm." Nghe hấn nói như vậy, Phó Nghiêⁿ rất vui mừng, vì hấn còn nhớ.

Phó Nghiêⁿ nhìn chăm chăm vào hấn, một lúc sau mới mở miệng: "Đúng vậy? Lỗi ở đâu?"

"Vô luận đúng sai như thế nào, ta đều không quan tâm. Ta chỉ hi vọng nàng ấy có thể tha thứ cho ta." Vương Nham thành khẩn nói.

Phó Nghiêⁿ không biểu tình, trừng mắt liếc hấn một cái, đi vào trong phòng.

Lộ Lộ nói vài câu với Vương Nham, mặt không gọn sóng, sau đó nàng nhỏ giọng gọi Nghiêⁿ Nghiêⁿ.

Phó Nghiêⁿ hiểu ý của nàng, đuổi Vương Nham đi: "Tính tình của Mạc Lộ người cũng hiểu rõ. Đi thôi, về sau đừng đến nữa."

Tình yêu không còn ý nghĩa còn thua kém hai chữ không thích, không có không bỏ được, chỉ có không muốn buông xuống. Nhưng vì một người nữ nhân tâm kế mà từ tình nhân biến thành người qua đường, đáng giá sao? Rốt cuộc Lộ Lộ đã nghĩ rõ sao? Giữa hai người vốn không phải đồng nhất, trong lúc tức giận có nhiều thứ khó nói, tín nhiệm chỉ được hình thành trong lúc hai người cùng thông hiểu nhau.

Chương 13: Giang hồ cứu cấp

Ngày thứ hai Vương Nham không đến, Phó Nghiên nhận được bồ câu đưa tin, là tín thư của tiểu sư muội Lâm Thiệu Nhi trên núi gửi tới, nói là công tử của chương môn phái Diễm Thương muốn đến cầu hôn, cầu xin Phó Nghiên và Lộ Lộ nghĩ biện pháp giúp đỡ.

Mấy ngày nay đã gặp nhiều chuyện phiền toái, không bằng đến Nam Sơn giúp Thiệu Nhi, đúng lúc sư phụ đã trở về rồi, Nghiên Nghiên có thể an tâm rời khỏi, tránh ra kinh thành vụn vặt này. Trong khoảng thời gian này cũng nên khiến Mạc Lộ bình tâm lại, Phó Nghiên tin tưởng nàng nhất định có thể xử lý tốt chính chuyện này.

Thiệu Nhi là nữ nhi duy nhất của Huệ Phẩm sư thúc, từ nhỏ đã có quan hệ rất tốt với Phó Nghiên Mạc Lộ, chỉ là tính tình của Lâm Thiệu Nhi bất đồng với bọn nàng, nàng ta chính là một thực nữ chân chính.

Mặc dù sống ở Nam Sơn không lâu, lại có thể nói cười vui vẻ với tất cả huynh đệ tử muội đồng môn, nguyên nhân chính là Phó Nghiên cho bọn họ trộm độc dược, sau đó bôi lên binh khí, công phu không tốt liền độc đánh ngất đối phương. Vì thế, nàng bị sư phụ, sư thúc trách mắng mấy lần, các sư huynh đệ thì lại đa tạ nàng.

Đi đường hai ngày, lên Nam Sơn, tiểu sư đệ không tới bảy tuổi lớn lên có hình hài giống cục gạo nếp, hẳn luôn đi theo phía sau

Phó Nghiên, trước gọi Nghiên Nghiên sau gọi Nghiên Nghiên, một tiểu tử như hắn có thể gọi nàng bằng Nghiên Nghiên sao?

Thiếu Nhi cùng Nhị sư huynhTrình Hoa nắm tay nhau đi tới, Phó Nghiên kinh ngạc nhìn hai người họ.

"Thiếu Nhi, các người. ?" Phó Nghiên quan sát bọn họ, nàng thật không ngờ Thiếu Nhi sư muội không nhiễm bụi trần thế nhưng lại đi cùng với sư huynh Trình Hoa, nàng từng cho rằng đời này Thiếu Nhi sẽ không coi trọng phàm nhân, bởi vì nàng ấy luôn bông bông áo trắng tiên khí mười phần.

"Thế nào?" Thiếu Nhi kinh ngạc nhìn nàng.

"Không có. Không có gì." Phó Nghiên lúng túng không dám nói thêm cái gì, mặc dù bình thường luôn không kín miệng, nhưng nếu ở trước mặt nhị sư huynhhỏi Thiếu Nhi một câu, đầu óc người không có vấn đề chứ? Quả thật Phó Nghiên có ý tưởng này cũng không phải bởi vì Trình Hoa kém xa Thiếu Nhi. Chỉ là hai người bọn họ hơi kém hình tượng mà nàng tưởng tượng, nếu như người thường không có tưởng tượng thần tiên như nàng, dĩ nhiên sẽ cho rằng bọn họ là trời sinh một đôi, ông trời tác hợp cho, ngài giao lương duyên, trời cho địa cửu, mà nàng luôn cho là thiên hạ đệ nhị mỹ nữ (nữ trư nói: đệ nhất thiên hạ là Lộ Lộ, thiên hạ thứ nhì là Thiếu Nhi, thiên hạ thứ ba chính là nàng.) phải xứng với thần tiên ca ca.

"Người là muốn hỏi đầu óc ta không có vấn đề phải không? Trích tiên (tiên giáng trần) cũng là tiên, người thấy đúng không?" Thiếu Nhi nói lời này, Phó Nghiên không còn lời nào để nói, mặc

dù dáng dấp của Trình Hoa cũng rất đẹp mắt, nhưng nói đến trích tiên, trong đầu Phó Nghiên bỗng hiện lên bóng dáng của Bạch Dự.

"Éc."

Phó Nghiên vẫn không trả lời, qua một hồi lâu bất thành lời nói một câu: "Sớm sinh quý tử!" Vừa nói ra, liền phát hiện có vấn đề, người thường không có việc gì lại nói sớm sinh quý tử với một đôi tình lữ, đây tuyệt đối chính là □□ trắng trợn nguyên rửa nha.

Trình Hoa cười nhạt nhìn chằm chằm Phó Nghiên: "Niệm tình mục đích chuyến đi lần này của người thuần lương, hôm nay liền tha người." Từ trong mắt hắn, không nhìn ra bất kỳ vật gì, bình tĩnh, bình tĩnh, trừ bình tĩnh vẫn là bình tĩnh, bình tĩnh giống như cục diện đáng buồn, không trôi không chảy, làm cho người ta cảm thấy mao cốt (lông và xương) phát lạnh. Phó Nghiên bỗng dung hiểu tại sao hắn và Thiệu Nhi tiến tới với nhau —— chính là không phải người thường!

Hắn nguyện tha thứ cho Nghiên Nghiên, Nghiên Nghiên đương nhiên ra sức tạ tội, kết quả là, nàng vái vài cái, cố làm thái độ tạ tội: "Đa tạ Nhị sư huynhtha thứ. Đúng rồi, khi nào phái Diễm Thương kia tới cầu hôn?"

"Ngày mai." Khuôn mặt của Thiệu Nhi cứng lại.

"Ngày mai sao?"

Nàng phải nhanh chóng suy nghĩ ra biện pháp đối phó rồi. Dù sao hai người họ đã tin tưởng Phó Nghiên mới đến cầu xin nàng

giúp một tay, nàng nhất định không thể khiến mình mất mặt, không được làm hư kỳ vọng của bọn họ nha.

Đúng như Lâm Thiếu Nhi nói, phái Diễm Thương quả thật tới cầu hôn, con trai của vị chương môn kia tên là Tề Đoan gì đó. Sự thúc ngược lại muốn gả Thiếu Nhi cho hắn, thấy hắn tới liền phân phó chúng đệ tử thịnh tình khoản đãi.

Sáng sớm, trong phòng của Thiếu Nhi đã vang ra một tràng âm thanh chói tai.

Phó Nghiên vừa vào nhà thấy trên mặt của nàng ấy đều là hồng đậu đậu (bệnh đậu mùa), không khỏi cảm thán mỹ nhân cũng có lúc không xinh đẹp, mà Thiếu Nhi thấy mình bị hủy dung, sợ quá cuống cuống khóc lóc vô cùng thảm thiết. Phó Nghiên cố gắng an ủi nàng ấy cũng vô ích, nàng không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là mời Nhị sư huynh tới.

"Thiếu Nhi, nàng bị làm sao vậy?" Nhị sư huynh hỏi như vậy, Thiếu Nhi càng khóc lớn hơn.

Nhị sư huynh không thể làm gì khác hơn là ôm nàng dụ dỗ: "Đừng khóc, sẽ nhanh chóng khỏi thôi, không phải có Nghiên Nghiên ở đây sao? Y thuật của muội ấy rất tốt, muội ấy nhất định sẽ chữa hết, coi như Nghiên Nghiên không được, Huệ Nhật sư thúc sẽ chữa khỏi cho nàng thôi, sư thúc là Hoa Đà tái thế mà. Không phải chỉ là bệnh đậu mùa sao, sẽ nhanh chóng khỏi thôi."

Thiếu Nhi vẫn khóc, nhị sư huynh tiếp tục nói: "Coi như nàng không xinh đẹp, cũng là Thiếu Nhi của ta mà, coi như nàng không

dễ nhìn, ta cũng vẫn thích nàng nha. Cùng lắm thì về sau ta nuôi nàng cả đời, nàng xấu xí ta cũng xấu xí, phụ xướng phụ tùy, ta hủy dung với nàng, về sau là cặp phu phụ hủy dung được không?"

Lúc này Thiều Nhi mới cười rộ lên, nói: "Ta mới không cần chàng hủy dung theo ta đây."

Giữa trưa, đây là lần đầu tiên Tề Đoan công tử nhìn thấy Thiều Nhi, lúc này khuôn mặt của Thiều Nhi vẫn còn hồng ửng.

Hắn đã sớm nghe nói Thiều Nhi là một mỹ nhân, cho nên luôn ngóng chờ, hôm nay được nhìn thấy ngược lại dọa hắn phải lao đảo mấy bước, Phó Nghiên ở một bên không nhịn được cười trộm.

"Đây chính là Lâm cô nương sao?" Tề Đoan chưa tỉnh hồn, bản thân còn đang kinh ngạc.

"Tề công tử hữu lễ." Thiều Nhi gật đầu, chứng minh sự thật.

Sur thức thấy khuôn mặt của nữ nhi mình như vậy cũng bị dọa kinh hãi, dường như Thiều Nhi nhìn thấu sắc mặt của phụ thân mình, mở miệng giải thích: "Sáng sớm lúc nữ nhi tỉnh lại đã thấy khuôn mặt mình biến thành như vậy, Nghiên Nghiên nói sợ là hồng ửng sinh mủ sẽ lây bệnh."

Nghe lời này, trên mặt Sur thức lộ vẻ nghi ngờ nhìn Phó Nghiên, Phó Nghiên không thể làm gì khác hơn là mở miệng giải thích: "Bệnh của Thiều Nhi là hồng gai bệnh sởi, nó khác với bệnh sởi bình thường, một khi hồng ửng bị vỡ sẽ lây bệnh ra không khí."

Sư thúc không nói gì nữa, chỉ là thỉnh thoảng chiêu đãi Tề Doan. Tề Doan nghe vậy còn chưa đợi đến lúc cơm ăn xong, liền mượn lý do rời đi.

Bộ dáng này của Thiếu Nhi, xem ra chỉ có nam tử chân ái giống như nhị sư huynh mới có thể không ghét bỏ nàng.

Sau khi Tề đại công tử rời đi, cũng không trở về, chuyện cầu hôn lần này nhờ vậy mà được giải quyết, nhưng lại đến vấn đề khuôn mặt của Thiếu Nhi.

Suốt một ngày, sư thúc, Trình Hoa, Thiếu Nhi, còn có tiểu sư đệ bảy tuổi cũ, ai cũng sầu lo.

Phó Nghiên ngồi dưới tàng cây, tiểu sư đệ bảy tuổi ôm bắp đùi của nàng quần chặt hỏi: "Nghiên Nghiên, tỷ nghĩ ra cách cứu Thiếu Nhi tỷ tỷ đi! Bây giờ tỷ ấy biến thành như vậy, nửa đêm ra cửa sẽ hù quỷ chết đấy."

Phó Nghiên bị hấn nứu chặt không thể làm gì khác hơn là phân phó tiểu sư đệ kêu Thiếu Nhi và Trình Hoa tìm đến.

"Nghiên Nghiên, bệnh này nặng lắm sao?" Thiếu Nhi mang theo tiếng khóc nức nở hỏi.

Phó Nghiên ôn hòa nói: "Không có."

"....."

"Có thể tốt không?" Trình Hoa cẩn thận dò xét.

"Nửa tháng là có thể khỏe lại." Khuôn mặt của Phó Nghiên không chút thay đổi.

"VẬY." Trình Hoa còn muốn hỏi tiếp, lại bị Phó Nghiên cắt đứt: "Sao các người không hỏi tại sao lại mắc bệnh?"

"Tại sao?"

"Bởi vì ta hạ độc Thiếu Nhi. Bệnh hồng gai bệnh sỏi kia là do ta bịa ra."

"À?" Ba cái miệng đồng loạt mở to.

Vì để Thiếu Nhi tránh được cửa ải này, Phó Nghiên suy nghĩ suốt cả một ngày. Vì để cho bọn họ hiểu rõ nhau, nên Phó Nghiên không nói cho ai biết chuyện này.

Chương 14: đại quân khải hoàn

Ở Nam Sơn đợi nửa tháng, cuối cùng khuôn mặt của Lâm Thiệu Nhi đã khôi phục như trước. Nửa tháng này mặc dù không có cảnh nàng khóc suốt nhiều nhưng nàng rất hay nói lảm nhảm, không ngừng rồi rầm tự hỏi nếu nàng không tốt lên thì nên làm cái gì.

Phó Nghiên thật sự không chịu nổi nàng, quát: "Người không phải là còn có Trình Hoa sao!"

Cho đến ngày ấy lúc xuống núi, Phó Nghiên mới thở phào nhẹ nhõm, thì ra Nam Sơn không có như nàng tưởng tượng tốt đẹp như vậy, ít nhất trong ấn tượng của nàng Nam Sơn tốt đẹp ở chỗ, cỏ cây tươi sáng, đệ tử khắp dãy núi, không đàn sáo loạn tai.

Nhưng mà Phó Nghiên nhớ nhung chính là đàn sáo loạn tai ở Kinh Thành náo nhiệt.

"Cái gì? Thiệu Nhi thế nhưng khuynh tâm với Nhị Sư Huynh sao?" Lộ Lộ nghe tin tức thế, phản ứng so với Phó Nghiên còn lớn hơn, chẳng lẽ nàng cũng cảm thấy Nhị Sư Huynh không có tiên khí?

"Tỷ vẫn cho là Thiệu Nhi thích Đại sư huynh đây." Mạc Lộ vừa nói ra này, khiến Phó Nghiên sợ hết hồn, tỷ ấy làm thế nào thấy được Thiệu Nhi thích đại sư huynh vậy?

"Căn cứ vào quan sát trước kia của tỳ, Thiếu Nhi mỗi lần nhìn thấy Đại Sư Huynh luyện kiếm đều chăm chú nhìn hơn nửa canh giờ, mỗi lần ăn cơm Thiếu Nhi đều gấp đồ tốt cho Đại Sư Huynh, rồi Thiếu Nhi còn thêu giày cho Đại Sư Huynh."

Sau đó lúc Phó Nghiên trở Nam Sơn hỏi chuyện này, Thiếu Nhi cười khỏ trả lời chân tướng: Đại Sư Huynh luyện pháp rất đặc biệt, sư thúc không dạy cho nàng, nàng chỉ đành ở một bên học trộm, cho Đại Sư Huynh ăn ngon, chỉ vì muốn làm hấn vui sau đó dạy nàng kiếm pháp, về phần thêu giày cho Đại Sư Huynh, Thiếu Nhi chỉ tặng một lần, bởi vì Nhị Sư Huynh không vừa chân.

Trở lại Tướng phủ, đúng như Phó Nghiên đoán, Lộ Lộ quả thật đã xử lý thỏa đáng chuyện tình của tỳ ấy cùng Vương Nham. Cuối cùng hai người vẫn tốt lắm, theo Lộ Lộ từng nói, Vương Nham ngày ngày tới cửa nói xin lỗi, Lộ Lộ nàng không gặp hấn, hấn vẫn đứng ở cửa phòng của Lộ Lộ, cuối cùng còn kinh động đến cữu cữu, Mạc Lăng nói đã biết lỗi của mình, cuối cùng Lộ Lộ cũng tha thứ cho hấn.

Chắc chắn, không hồ là nữ nhi của Mạc Tương, có thể khiến công tử nhà Ngự Sử đại phu đứng lâu như vậy, chắc hấn thiên hạ cũng chỉ có Lộ Lộ có thể làm ra chuyện này thôi.

Từ Nam Sơn trở về, Thiếu Nhi bảo Phó Nghiên mang túi thơm cho Lộ Lộ, cho Mạc Lăng dẫn theo dây đai mang quạt, cho Vương Nham đai tua kiếm, những thứ này đều do Thiếu Nhi tự mình làm, không thể không cảm thán Nhị Sư Huynh có phúc lớn nha.

"Mạc Lăng đâu rồi, Thiếu Nhi bảo muội đưa cho huynh ấy đai đeo quạt." Phó Nghiên trở về phủ hơn nửa ngày cũng chưa thấy

Mạc Lãng, cuối cùng mở miệng hỏi thăm.

Lộ Lộ không chút để ý, trả lời: "Phụ thân đã sao huynh ấy ra ngoài làm việc, sợ là không đủ mười ngày nửa tháng là không về được."

Phó Nghiên lăm lăm trong lòng gần đây Mạc Lãng thật bận rộn nha, nhưng nàng không hề nói gì nữa, dời đề tài khác.

"Tháng sau chính là hôn kỳ (ngày cưới) của Lâm Nhi nhỉ? Chúng ta có nên bắt đầu chuẩn bị quà không?" Phó Nghiên nhớ lờ mờ lúc trước Vương ma ma chọn được ngày lành thánh tốt ở cuối tháng này.

"Đúng nha, muội không ở trong phủ, chuyện như vậy đều do tỷ xử lý, chuyện này tỷ đã nói với phụ thân, ông ấy chỉ nói là tỷ thích làm sao thì làm vậy thôi." Lộ Lộ cười yếu ớt, "Trong lòng tỷ thấy, Lâm Nhi đi theo tỷ đã nhiều năm, xuất giá không thể chậm trễ, ở trên đời này nàng ta cũng không có người nhà, tỷ đã gọi Vương Bà Tử mua một tòa viện ở thành tây cho Lâm Nhi, trượng phu của nàng cũng là một người cơ khổ, trong nhà chỉ nhà lá với mảnh đất không trông được, nên để cho hắn ở rể cho Lâm Nhi, tránh cho ngày sau Lâm Nhi bị khi dễ."

Chắc chắn, Lộ Lộ càng ngày càng nhiệt tình nha.

Hai mắt của Phó Nghiên lóe lên kim quang sùng bái vạn trượng, nhìn Lộ Lộ: "Không hổ là nữ nhi của Mạc Tương. Sáng mai chúng ta bồi Lâm Nhi đi may giá y, mua đồ trang sức son phấn thôi."

"Cái này. Tỷ đồng ý sáng mai cùng Vương Nham đến cùc viên rồi."

Lại nói ở trong mắt Phó Nghiêñ, Mạc Lộ vẫn luôn là người thấy sắc vong nghĩa: "Không trông cậy vào tỷ được, sáng mai tự bọn muội đi được rồi."

Đã vào cuối mùa thu, Lâm Nhi nghe nói Phó Nghiêñ muốn dẫn nàng đi ra ngoài, lo lắng Phó Nghiêñ cảm lạnh, nhất định bắt nàng choàng áo choàng xanh nhạt vào, Phó Nghiêñ nói không cần, dưới mọi lời cự tuyệt của Phó Nghiêñ nhưng Lâm Nhi vẫn buộc nàng khoác món ô kim vân thêu bí (áo choàng), Lâm Nhi nói, đây là nhượng bộ lớn nhất của nàng ấy rồi.

Mang theo Lâm Nhi đi chọn chất liệu của giá y, sau đó Phó Nghiêñ lại nghĩ, buổi chiều lại dẫn nàng ấy đi xem đồ trang sức.

"Lâm Nhi, người cảm thấy cái này như thế nào?" Phó Nghiêñ cầm lên một trâm cài đỉnh là kim bảo thạch hỏi Lâm Nhi.

Lâm Nhi ngượng ngừng nói: "Biểu tiểu thư, thật ra thì người không cần phải vì Lâm Nhi mà nhọc lòng, Lâm Nhi chỉ là nô tỳ."

Nghe lời nói của Lâm Nhi, Phó Nghiêñ cười khỏ: "Người thật biết coi nhẹ mình nha. Người tự xem người là nô tì thôi, ta cùng Lộ Lộ không có, hôm nay người sắp gả đi rồi, dĩ nhiên Tướng phủ muốn phong phong quang quang gả người đi ra ngoài mới đúng."

"Biểu tiểu thư, Lâm Nhi có hai người thật là tốt." Lâm Nhi hồng vành mắt.

Phó Nghiên lại nâng một trâm đỉnh là kim sương miêu nhân nói: "Người xem là bảo thạch này đẹp mắt không, còn là miêu nhân có tốt không nào?"

Phó Nghiên thử ở trên đầu Lâm Nhi một chút, để xuống cây trâm hỏi Lâm Nhi thích cây nào.

Lâm Nhi vẫn ngượng ngùng nói: "Tùy tiện là được rồi ạ."

Tùy tiện ngược lại khó làm, Phó Nghiên đang chuẩn bị mở miệng nói chương quỹ lấy cả hai, lại thấy La Dương Quận chúa đi vào cửa hàng.

"Ồ, đây không phải là biểu tiêu thư của Tướng phủ ư, thế nào? Cũng tới xem đồ trang sức à?" La Dương cười yếu ớt đi tới Phó Nghiên, sau đó kêu trưởng quầy lấy cây trâm đỉnh kim sương miêu nhân kia xem, sau đó nói với chương quỹ tử: "Cây trâm này không tệ, ta muốn rồi."

Phó Nghiên đứng ở một bên không nói, nghĩ thầm hôm nay ra cửa không xem hoàng lịch, gặp quận chúa này, mỗi lần gặp nàng đều không có chuyện tốt, chỉ mong hôm nay có thể bình an.

Chương quỹ lúng túng chỉ chỉ Phó Nghiên: "Thật xin lỗi, cây trâm này là vị tiêu thư này nhìn thấy trước."

Nụ cười trên mặt La Dương cứng đờ, trong giây lát sau mới cười nói: "Đó là thứ Phó cô nương coi trọng sao, coi như xong"

đi."Sau đó đưa mắt nhìn sang cây trâm đỉnh kim bảo thạch kia:
"Cái này cũng không tệ, lấy cái này cũng được."

Sắc mặt của chương quỹ càng thêm lúng túng: "Cô nương, cũng là vị tiểu thư kia nhìn thấy trước."

La Dương đổi sắc mặt nhìn Phó Nghiên: "Ánh mắt của Phó cô nương cũng không tồi nha."

Phó Nghiên vẫn luôn cảm thấy ánh mắt của mình không tệ, quận chúa này nói lời nói này cũng kém cỏi đi.

Nếu La Dương đã lên tiếng khen nàng, nàng đương nhiên là phải khiêm tốn: "Không dám nhận."

La Dương cười lạnh một tiếng: "Có cái gì không dám nhận."

Chương quỹ nhiệt tình cười nói với La Dương: "Cây trâm đỉnh kim bảo thạch này còn có một cây, cô nương có muốn lấy cây kia không?"

"Không cần, ta không muốn dùng đồ trang sức giống người khác." La Dương sáng khoái cự tuyệt.

Phó Nghiên trả lại hai cây trâm cho chương quỹ: "Nếu Quận chúa không muốn dùng trâm giống với Lâm Nhi, vậy chúng ta liền dâng trâm cài này cho quận chúa có được không?"

Phó Nghiên nói xong không thấy có gì không ổn, La Dương nghe vậy biết là cho nha hoàn dùng, đương nhiên trong lòng không

hài lòng với Phó Nghiên.

"Bản Quận chủ không cần." Nói xong, mang theo nha hoàn sai bước ra khỏi tiệm. Trên đường lớn dòng người cuộn cuộn, rồi rít đồ sang hai bên đường phố.

"Này, sao lại thế này?" La Dương nghi ngờ hỏi.

Chương quỹ đáp: "Tiểu nhân không biết là đã mạo phạm Quận chúa, xin Quận chúa tha lỗi. Đầu đường cuối ngõ đều đang đồn Dục vương ở biên cương dẹp phản loạn, hôm nay đại thắng trở về, xem bộ này là sắp vào tới kinh thành rồi, tất cả mọi người đều đang muốn nhìn thấy Dục vương hiên ngang oai hùng."

"Biểu tiêu thư, nếu không chúng ta cũng đi xem một chút đi." Lâm Nhi ở phía sau lưng Phó Nghiên đột nhiên mở miệng.

"Ừ." Phó Nghiên đáp một tiếng, phân phó chương quỹ gói kỹ đồ vật lại, liền hướng bên cạnh đi tới.

"Chúng ta cũng đi xem một chút." La Dương cũng theo tới.

Bên cạnh sớm đã bị người vây tới trong ba tầng ngoài ba tầng rồi, Phó Nghiên dắt Lâm Nhi, dùng sức chen vào trong mới chiếm được chỗ tốt.

Bên cạnh có binh lính cầm thương vây quanh, bách tính vì muốn có thể nhìn rõ ràng một chút vị vương trong truyền thuyết có tướng mạo như Tống Ngọc, trong vòng ba ngày quét hết quân phản loạn nên đã đứng chật kín.

Cứ như vậy bị chen chặt cứng ở bên trong, trên người Phó Nghiên đã ra mồ hôi cả người, không phải là nhìn Vương gia thôi ư, làm gì mà chen chúc quá vậy. Phó Nghiên không chỉ bị chen chặt cứng đổ mồ hôi còn mệt mỏi vì đứng lâu, đã vậy vẫn không thấy nửa cái bóng của Bạch Dự đầu.

Kết quả là, lỗ tai của Phó Nghiên nhạy bén, nghe người đi đường gần đó tán gẫu.

Người qua đường Giáp: "Nghe nói lần xuất chinh này nên là Lãng vương bách chiến bách thắng đi, không biết sao lại biến thành Dự vương xuất chinh."

Người qua đường Ất: "Vị vương nào xuất chinh cũng giống nhau thôi, dù sao Nam Tấn của chúng ta có hai vị Vương Gia này, sẽ thịnh thế dài lâu."

Người qua đường Giáp: "Ta còn nghe nói, năm ngoái hoàng thượng ban cho Dự vương hai thiếp thân, Dự vương nhìn cũng không nhìn còn đưa các nàng đến ở biệt viện. Dự vương cũng không nhỏ hơn hoàng thượng bao nhiêu, nhưng hoàng thượng đã có nhiều công chúa hoàng tử, Dự vương vẫn chưa có chính phi, cũng không sủng thiếp, người nói Dự vương có phải có bệnh gì không?"

Phó Nghiên nghe lời này, không nhịn được cười một tiếng, không thể không cảm thán những gà trống gà mẹ này có tài nghệ bát quái nha.

"Tới, tới."

Nghe có người quát to lên, Phó Nghiên nhìn phương hướng đội ngũ sẽ đi tới, quả nhiên tới.

Bạch Dự đơn độc cưỡi ngựa nâu chậm đi về phía trước, một thân khôi giáp màu bạc trắng anh tuấn, chỉ có người chắc chắn sẽ không nhiễm màu đỏ tươi mới mới có dũng khí mặc vào một thân bạch sắc thôi. Phó Nghiên bỗng dừng hồi tưởng lại, cảnh tượng đêm đó Bạch Dự cùng một bầy người áo đen đánh nhau, không khỏi cười nhạt, có lẽ chỉ có hắn có thể làm được thôi.

Bạch Dự vừa cưỡi ngựa đi, vừa cùng một nam tử mặc áo tím khác bên cạnh trò chuyện, chắc hẳn đó chính là Lăng vương bách chiến bách thắng trong truyền thuyết thôi.

Đội ngũ dần dần đi tới gần chỗ nàng, mà người phía sau chen lấn càng lợi hại hơn.

Chỉ cảm thấy có người sau lưng dùng sức đẩy Phó Nghiên, "A." Theo một tiếng thét kinh hãi của nàng, Phó Nghiên thế nhưng xông ra khỏi đám người, ngã trên đường.

Phó Nghiên chưa tỉnh hồn, chỉ nghe ngựa hí một hồi tiếng, ngẩng đầu nhìn lên, vó ngựa đã đối diện mình.

"A." Phó Nghiên sợ hãi kêu.

Đợi khi nàng phản ứng lại, Phó Nghiên đã bị hù dọa ngồi phịch ở trên đất.

"Lớn mật, ngươi là kẻ nào, lại dám cản đường Bôn vương!"
Lăng vương đột nhiên quát lên.

Phó Nghiên không nói, nàng nhìn bốn phía, một mặt bất đắc dĩ nhìn Bạch Dự, vừa trùng hợp chạm phải ánh nhìn của Bạch Dự, Bạch Dự đang cười như không cười nhìn nàng.

Phó Nghiên bị hấn nhìn ngược ngừng cúi đầu quỳ đáp lời: "Dân nữ chỉ là dân chúng bên đường, nghĩ mắt thấy. Nghĩ mắt thấy Dự vương oai hùng, không ngờ quá nhiều người, bị chen lấn ngã ra đường."

Lăng vương Bạch Tuy nhìn Phó Nghiên trên đất, lại nhìn Bạch Dự nói: "Nếu là tới chiêm ngưỡng Tam đệ, vậy hay là để Tam đệ tự xử trí thôi."

Phó Nghiên nghe lời này hít một hơi thật sâu, giống như tảng đá trong lòng cuối cùng đã rơi xuống đất, nàng ngẩng đầu nhìn Bạch Dự, trong mắt lóe chút hi vọng: Bạch Dự, Dự vương gia, người để ta an toàn trở về Tướng phủ đi mà.

Bạch Dự vẫn cười như không cười nhìn Phó Nghiên, hai người nhìn nhau, cuối cùng Bạch Dự mới mở miệng: "Dẫn đi, chờ đợi xử lý." Trong giọng nói không mang theo bất cứ tia cảm tình nào.

Sau lưng hấn, hai người thị vệ đáp "Tuân lệnh", sau đó nhanh chóng đi tới trước mặt Phó Nghiên, kéo nàng đến đội ngũ phía sau. Trong lòng Phó Nghiên thầm mắng: Bạch Dự, ngươi không phải là người!

Mà Lâm Nhi ở trong đám người kêu khóc gọi: "Biểu tiểu thư!"

Chương 15: Ngọc bội bảo vệ tánh mạng

Phó Nghiên không giãy giụa cũng không khóc rống, nhu thuận bị thị vệ kéo đi. Cho đến khi hoàn toàn không thấy đại đội hành quân trở về, đi khỏi con đường lớn.

Trong lòng thầm nghĩ rốt cuộc là muốn mang nàng tới đi đâu, cuối cùng thì dừng lại ở trước đại môn Thiên Lao.

Trong lòng Phó Nghiên thầm mắng Bạch Dự đùa thật một hồi, thuận tiện hỏi tổ tông nhà hắn.

"Thị vệ đại ca, Vương Gia có nói sẽ nhốt ta ở chỗ này sao?" Mặc dù Phó Nghiên đã tiếp nhận sự thật Bạch Dự không phải là người rồi, nhưng vẫn là muốn xác định lần nữa.

Hai thị vệ này lại không nói gì.

"Vương Gia cũng không nói nhốt ta ở chỗ này, các ngươi tự làm chủ nhốt ta ở chỗ này không được tốt nha." Nếu Bạch Dự không có lên tiếng, vậy hai thị vệ này thật đúng là đồng lòng nha.

"Vương Gia nói mang ngươi xuống, chúng ta đã đối với ngươi rất tốt rồi, không có kéo ngươi đi, về phần mang ngươi xuống thì đều bị nhốt ở chỗ này, đây là quy củ, không cần Vương Gia nhiều lời." Một thị vệ mặt băng nói.

Được rồi, xem ra bọn họ đã có kinh nghiệm, đã như vậy, Phó Nghiên liền tạm thời ở chỗ này đợi thôi.

Vào phòng giam, mới phát hiện, hoàn cảnh nơi này so với trong tưởng tượng của nàng còn kém hơn, nàng cho rằng ít nhất cũng có cái giường, nên có cái gì thì có thôi. Lý tưởng cùng thực tế vĩnh viễn không thể vượt qua khoảng cách mà, xác thực thứ nên có đều có, có rơm rạ, có con muỗi, có con ruồi, có con gián, có con chuột, còn có một mùi hôi thối không nói ra được.

Phó Nghiên nghĩ trong lòng, nơi này có rắn không... Hay con gì khác nữa không? Đời này Phó Nghiên chỉ sợ rắn, coi như nơi này không có rắn, buổi tối ngủ cùng những động vật này nhất định không dễ chịu, vừa nghĩ tới những thứ đó bò trên người mình, nàng bắt giặc rợn cả tóc gáy.

Phó Nghiên đi tới trước cửa bị khóa, kêu to: "Thả ta ra ngoài, thả ta ra ngoài. Bạch Dục thả ta ra ngoài đi, có ai không, thả ta ra ngoài đi. Thả ta ra ngoài đi!"

Phó Nghiên cứ kêu la như vậy, cho đến khi trời chiều ngã về tây cũng không người hồi đáp nàng.

Màn đêm buông xuống, đã là cuối mùa thu, gió lạnh đánh tới, trên người nàng lạnh lẽo, Phó Nghiên đứng dựa vào cửa tù, không dám ngồi xuống, chỉ sợ có đồ vật gì đó bò lên trên người nàng, từ khi đi vào cho đến bây giờ, nàng luôn đứng như vậy.

Phó Nghiên dậm chân, hà hơi chà xát tay để sưởi ấm.

Lúc đó, nàng mới bắt đầu hối hận, sớm biết sẽ lạnh như vậy nên nghe Lâm Nhi mặc áo choàng rộng kia, nàng lại cố tình không

nghe, chỉ mặc cái bí gì đó? Thật là tự mình làm vậy thì không thể sống được.

"Thả ta ra ngoài đi, thả ta ra ngoài đi." Phó Nghiên nghỉ ngơi đủ rồi, lại bắt đầu kêu la.

Ở nơi quỷ quái này vừa lạnh vừa đói, thật là muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong nha.

"Bạch Dục, tên vương bát đản kia, cả nhà ngươi đều là khốn kiếp, tổ tông mười tám đời cộng thêm bạn đời sau này của ngươi đều khốn kiếp. Lại bắt ta nhốt ở chỗ này, không phải thứ người mà! Thật không phải người!" Một mình Phó Nghiên cứ như vậy hướng về phía tường, mở miệng chửi rủa. Nàng hiểu cho dù mình mắng thế nào cũng không được thả ra, nhưng mà mỗi hận trong lòng vẫn không tiêu.

"Sao ngươi biết ta không phải là người?" Nghe có người trả lời, Phó Nghiên cho là mình đói quá nên chóng mặt sinh ra ảo giác, liền trả lời: "Những gì hần làm là những việc mà người có thể làm được sao?"

"Vậy sao ngươi nói ta khốn kiếp?" Phó Nghiên lại nghe thấy có người trả lời, lúc này mới phát hiện đây không phải là ảo giác, đột nhiên quay đầu lại, thấy Bạch Dục mặc áo lam đứng trước người nàng.

Bạch Dục chờ nàng trả lời, Phó Nghiên thầm mắng mình, bị đói quá nên ngốc rồi, thế nhưng không kịp phản ứng, giờ thì hay rồi, tại sao nói hần khốn kiếp đây?

Phó Nghiên không trả lời, cúi đầu, qua một hồi lâu mới ngẩng đầu, chạm phải con người ngăm đen thâm trầm của Bạch Dự.

"Cái gì khốn kiếp? Ta không có nói người khốn kiếp nha, người nhất định nghe lầm, dù là khốn kiếp cũng là khốn kiếp tốt." Phó Nghiên cười xấu hổ, trong lòng thầm nghĩ nàng mới là khốn kiếp, khốn kiếp không sai chút nào.

Bạch Dự không nói gì thêm, khẽ cười nói: "Người sẽ vì lời này mà hối hận."

Hối hận sao? Trong lòng Phó Nghiên run lên, chẳng lẽ hắn còn muốn tìm chỗ buồn nôn hơn nhốt nàng sao?

"Người biết tại sao ta nhốt người không?" Bạch Dự hỏi.

Không phải là nói nhảm sao? Căn đường lão nhân gia hắn chứ đâu.

Còn chưa chờ Phó Nghiên đáp lại, hắn lại hỏi: "Ngọc bội đâu?"

Ngọc bội sao? Ngọc bội nào? Phó Nghiên buồn bực ngọc bội nào, lúc này mới nhớ tới trước đó Bạch Dự đã cho nàng một miếng ngọc bội: "Ồ nhà."

Chợt nhớ tới lúc trước Bạch Dự ở cửa thành nói từ biệt với nàng có nói: có ngọc bội này một ngày, nhất định sẽ bảo vệ người một ngày.

Chẳng lẽ hấn là vì cái này mà nhót nàng? Không đến nỗi hẹp hòi như vậy nha?

Sự thật chứng minh, hấn vẫn hẹp hòi như vậy: "Người có nhớ ta đã nói với người ngọc bội kia là mệnh phù bảo vệ tính mạng người không?"

Thì ra vật kia của Bạch Dự sẽ bảo mệnh tính mạng nàng sao? Người tốt nha.

"Nhớ."

"Vậy người có biết hôm nay người can Bồn vương tội lớn chừng nào không?" Bạch Dự khẽ nhíu mày một cái.

Phó Nghiên đương nhiên biết đó là tội lớn, lại nghĩ Bạch Dự sẽ không tệ bạc nàng, nên không suy nghĩ nhiều, kết quả không ngờ hấn lại nhót Phó Nghiên trong Thiên Lao.

"Người không có ngọc bội, Bồn vương cũng không thể nào cứu được người." Hấn bình thản nói.

Phó Nghiên nghĩ thầm, hấn không cứu thì thôi, dù sao cứu cứu của nàng sẽ đến cứu nàng ra. Đúng vậy, lâu như vậy, sao không có người của Tướng phủ tới cứu giúp nàng? Nghĩ tới đây, trong lòng Phó Nghiên hoảng hốt, rốt cuộc tên khốn kiếp này đã làm gì?

Phó Nghiên không nói chuyện, cúi đầu hà hơi, xoa xoa tay lạnh lẽo. Bụng càng không chịu thua kém, càng lợi hại hơn.

Khẩu khí của Phó Nghiên đầy hận thù, nhìn Bạch Dự cười cười nhưng trong lòng không cười: "Dự vương gia, vương thượng, van cầu người xin thương xót, cứu ta đi, ở nơi này giống như Địa phủ, sẽ thành người chết đó, người coi chúng ta cũng tính là quen biết, không thể nào tuyệt tình như vậy đúng không?" Phó Nghiên bắt đắc dĩ lấy ra bản lãnh nững nịu mà nàng thường làm nững với Mạc Lăng và Mạc Lộ.

"Bôn vương vẫn luôn vô tình như vậy." Mặt của Bạch Dự không chút gợn sóng.

Xem ra Vương Gia này thật đúng là dầu muối không vào nha.

Nếu hắn không đồng ý, Phó Nghiên cũng lười tốn nhiều miệng lưỡi với hắn. Một mình đi tới một bên, xoa tay sưởi ấm.

Chợt thấy trên người ấm áp, nàng cúi đầu mới phát hiện áo khoác trên người Bạch Dự đã khoác ở trên người mình.

Phó Nghiên ngẩng đầu nhìn Bạch Dự, Bạch Dự dặt tay nàng cười yếu ớt nói: "Đi thôi, đi ra chút."

Tay hắn rất ấm áp.

Đi ra Thiên Lao, đi theo Bạch Dự lên xe ngựa.

Bạch Dự rót chén trà nóng cho ấm tay Nghiên Nghiên, Nghiên Nghiên uống một hơi, trà nóng khiến đầu lưỡi nàng tê dại.

Bạch Dự ở một bên nhìn: "Chậm một chút, người đói quá ngốc rồi sao?"

"Đúng vậy nha." Phó Nghiên thuận miệng mà đáp, "Người thử ở chỗ vừa lạnh vừa đói đó đi thì biết."

"Bây giờ đã là giờ Dần, buồn ngủ không?" Bạch Dự hỏi.

Phó Nghiên lắc đầu một cái: "Ta chỉ đói bụng thôi."

"Vậy còn được, nói coi, người muốn ăn cái gì?" Bạch Dự cười nói.

Phó Nghiên lại tự mình rót một tách trà, nói: "Tùy tiện đi, chỉ cần có ăn, ăn cái gì đều được."

"Không kén chọn rồi hả? Ăn thịt không?" Bạch Dự vẫn cười, xem ra giờ phút này tâm tình của hắn không tệ.

"Có thịt tốt hơn, ta vẫn thích nó, người cũng biết mà."

"Ừ."

Có lẽ là do nguyên nhân đói quá nên bất tỉnh, Phó Nghiên ở trên xe ngựa chưa ngồi được bao lâu đi ngủ gục mất, chỉ là nếu nói là do đói mà bất tỉnh, ngược lại cảm thấy mệt mỏi choáng váng còn đáng tin một chút, dù sao nàng ở trong tù mãi không ngừng, còn luôn đứng

Đợi thêm lúc Phó Nghiên tỉnh lại lần nữa thì nàng đã bị Bạch Dục ôm đi.

Phó Nghiên kinh ngạc, nhảy xuống đất hỏi: "Đây là nơi nào?"

"Vương phủ."

Phó Nghiên sững sốt: "Tại sao là vương phủ? Không phải tới Tướng phủ sao?"

Bạch Dục tươi cười: "Ta thấy ngươi ngủ thiếp đi, sợ bị âm ỉ liên mang về phủ, nếu hơn nửa đêm ta đưa ngươi trở về, ngươi có thể bảo đảm mình sẽ không bị người ta nói xấu sao?"

Phó Nghiên suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, trong phủ có gà trống gà mẹ thích bắt quái, chuyện này truyền đi sẽ có nhiều phiên bản nữa.

"Được rồi. Thịt đâu?" Phó Nghiên vẫn là nhớ thương thịt.

"Đi vào rồi nói."

Phó Nghiên đói bụng một ngày, ăn sáu chén cơm, cuối cùng biết mình thật sự không chống đỡ nổi nữa mới ngừng ăn.

Ngày hôm sau trở lại Tướng phủ, Lộ Lộ thấy nàng trở về cũng coi như là thở phào nhẹ nhõm, nàng lo lắng sợ Phó Nghiên sẽ xảy ra chuyện gì.

Khi Phó Nghiê²n hỏi cữ cữ tại sao không đi cứu nàng thì Lộ Lộ nói cữ cữ vẫn còn ở trong cung, đã phái người vào trong cung truyền lời, đến bây giờ cũng không có thơ hồi âm. Hình như Thừa Tướng rất bận.

Phó Nghiê²n kể lại mọi chuyện xảy ra cùng với chuyện của Bạch Dự cho chủ tở Mạc Lộ nghe, Lâm Nhi thở dài nói: "Tốt quá, không có việc gì, làm nô tì sợ muốn chết."

Lộ Lộ lại không nói lời nào, hơn nửa ngày sau, mới hỏi: "Mang ngọc bội kia ra đây cho tở nhìn một chút."

Phó Nghiê²n buồn bực nói: "Mang ngọc bội ra làm gì?"

"Xem mệnh phù cứu mạng muội nha." Lộ Lộ ngược lại đáp thật sảng khoái. Nàng cầm ngọc bội lặn qua lộn lại nhìn nhiều lần, cũng không nhìn ra cái gì đặc biệt.

Cuối cùng Lộ Lộ để ngọc bội xuống, nhìn Phó Nghiê²n hỏi: "Hắn sẽ không thích muội chứ?"

Phó Nghiê²n ngây ngẩn cả người, Bạch Dự thích nàng sao? Điều này sao có thể?

Kết quả là, Phó Nghiê²n phủ định: "Không thể nào."

"Sao không thể nào, muội xem, hắn còn cho muội bảo mệnh phù nha."

Thấy Lâm Nhi cũng phản bác, Lộ Lộ còn nói tiếp: "Người xem, hắn còn cứu mạng muội đây đây. Người ta còn nói: ‘Có nó một ngày, thì có người một ngày’, nói như thế còn chưa đủ rõ ràng sao?"

Rất rõ ràng sao? Nàng không phát hiện nha.

Phó Nghiên nguy biện: "Tỷ hoang tưởng rồi hả, nếu hắn yêu thích ta sẽ không nhốt ta ở trong thiên lao chịu đói chịu lạnh nha."

"Không phải ngài ấy đã nói nguyên nhân rồi sao, là do người không có mang theo ngọc bội." Lâm Nhi hết chỗ nói rồi.

Lộ Lộ không chịu nổi rống nàng: "Phó Nghiên, muội đủ rồi, muội đừng giả ngây giả dại nữa cho tỷ, lúc nên giả bộ mới giả bộ, không nên giả bộ chớ giả bộ trước mặt tỷ, đừng cho rằng tỷ không biết muội là hạng người gì. Không ngốc lại giả bộ ngu chờ tới khi cuối cùng lại khờ thật rồi hả! Hắn nhốt muội vào đó chính là vì muốn nhắc muội nhớ mang theo ngọc bội bên người, chỉ có cái đó mới có thể cứu mạng muội, hắn là muốn muội thời thời khắc khắc nhớ đến hắn đó."

Nghe các nàng nói như vậy, Phó Nghiên vẫn giả vờ không hiểu, cho dù nàng đã sớm hiểu, nhưng đúng như Mạc Lộ từng nói, nàng đang giả ngây giả dại.

Trong lòng nàng chỉ có biểu ca Mạc Lăng, chưa bao giờ có người khác, nàng nói với Mạc Lăng nàng thích hắn, Mạc Lăng không trả lời, lại không cự tuyệt, cho nên, mặc dù như vậy, Phó Nghiên vẫn chưa buông tha Mạc Lăng.

Còn nhớ rõ mấy tháng trước ở trong vương phủ, lúc Phó Nghiên nói câu nói kia, Phó Nghiên đã hiểu, chỉ là bởi vì Mạc Lăng, vẫn cho rằng không biết, nàng không biết làm như vậy có đúng không, có lẽ nàng không nên cố chấp như vậy, kiếp này vốn là trọng sinh mà đến, phải để sống thật tốt mới phải.

"Nhưng thời thời khắc khắc muội đều nhớ tới Mạc Lăng." Cuối cùng Phó Nghiên vẫn không bỏ được chấp niệm, từ nhỏ nàng đã thích Mạc Lăng, làm sao không thích hẳn nữa khi nghe người khác thích mình đây?

"Người thật sự hiểu rõ Mạc Lăng sao?" Lộ Lộ hỏi như vậy, nàng ngược lại choáng váng mắt, hiểu rõ không?

Chương 16: vào cung dự tiệc

Nguyên tấn năm thứ sáu, ngày hai mươi một tháng chín âm lịch, thích hợp cưới hỏi.

Lộ Lộ kêu trượng phu của Lâm Nhi ở rể, cũng chỉ là một trò đùa thôi, mặc dù ở nước Nam Tấn nữ tử có địa vị khá cao, nhưng vẫn không cách nào so với nam tử, Lâm Nhi nghĩ đến tôn nghiêm của trượng phu, nên khi Lộ Lộ mới vừa nói tới thì nàng liền cự tuyệt.

Một buổi sáng tinh mơ, Lâm Nhi bị Vương Bà Tử kêu lên trang điểm ăn mặc, cũng giống như Phó Nghiên lần trước. Nhưng mà, trên đầu nàng không mang quá nhiều trâm cài, đỉnh đầu đội mũ phượng túc cũng rất xinh đẹp rồi.

"Hai vị tiểu thư, về sau Lâm Nhi không thể hầu hạ hai người nữa, hai người nhớ phải bảo trọng nha." Lâm Nhi rung rung lưu luyến không muốn rời.

"Nhìn người nói kia, chúng ta không có người sẽ không sống được hay sao ấy. Ta đây là đại tiểu thư của Tướng phủ, chẳng lẽ còn thiếu nha hoàn hay sao?" Lộ Lộ cười đáp nàng, "Đến lúc đó nói người mới đúng, phải biết tự chiều cố chính người đó, nếu có cái gì khó xử thì trở về tìm chúng ta, nếu bị tướng công khi dễ, chúng ta nhất định sẽ vì người hả giận."

"Lâm Nhi, đừng khóc, sau này chúng ta còn có thể gặp nhau mà, người nhớ trở về đây thăm bọn ta, Tướng phủ chính là nhà mẹ

của người." Nói tới chỗ này, Phó Nghiên cũng không nhịn được mà rơi lệ.

Nhiều năm qua, nàng vẫn xem Lâm Nhi là người thân, lúc nàng bất lực nhất khó vượt qua nhất Lâm Nhi vẫn không xa không rời vẫn ở bên cạnh làm bạn với nàng, mặc dù hôm nay Lâm Nhi đã thành thân, cũng coi như đã giải quyết xong sự nỗi tiếc của mình, vì vậy nàng vì quá vui mà khóc.

"Có thể có Tướng phủ làm nhà mẹ thật là khúc phí mà đời trước Lâm Nhi đã tu luyện được nha." Lâm Nhi vẫn khóc không ngừng.

Đời này chính phúc phận mà đời trước nàng đã tu luyện được, đời trước nàng có ân với Phó Nghiên, đời này Phó Nghiên báo đáp lại.

"Cô nương, giờ lành sắp tới, nhanh đi ra ngoài bãi đường thôi."

Bà mai la ầm lên, lúc này Lâm Nhi mới dừng rơi lệ, cười rộ lên.

Phu thê Lâm Nhi đều mất phụ mẫu từ sớm, đương nhiên phía cao đường sẽ là hai khối linh vị. Hôn lễ này tuy nói không long trọng cũng coi là đầy đủ hết, tất cả tân khách đều là người làm có giao tình tốt trong phủ, nhưng mà rất náo nhiệt. Ngày gần đây, luôn nghe được nha hoàn ma ma trong phủ hâm mộ Lâm Nhi, dù sao chính các nàng đã chuẩn bị phần đồ cưới kia cho Lâm Nhi, đủ cho bọn nha hoàn trong phủ ăn uống cả đời mà không cần nghĩ lo.

"Nhất Bái Thiên Địa, lạy thứ nhất, lạy thứ hai, lạy thứ ba."

"Nhị Bái Cao Đường, lạy thứ nhất, lạy thứ hai, lạy thứ ba."

"Phu Thê Đôi Bái, lạy thứ nhất, lạy thứ hai, kết thúc buổi lễ!"

"Đưa vào động phòng."

Bà mai vừa dứt lời, tất cả mọi người đều hoan hô la lên, "Náo động phòng, náo động phòng."

Trượng phu của Lâm Nhi thấy hỗn loạn như vậy liền cầu khẩn nói: "Các người hãy tha cho ta đi, cuộc sống có một lần này thôi, náo động phòng sẽ mất hứng."

Phó Nghiên lại cười nói: "Náo động phòng người sẽ mất hứng, không làm khó động phòng chúng ta sẽ mất hứng, người nói ta sẽ chịu thua thiệt hay người chịu thua thiệt đây?"

Nghe lời này, mọi người đều cười.

"Biểu tiêu thư, người giúp đỡ đi mà, không nhìn thầy chùa thì cũng nhìn mặt phật, coi như mọi người làm ta mất hứng cũng không thể khiến Lâm Nhi mất hứng nha, người thấy đúng không?"

Phó Nghiên cười càng vui vẻ hơn, nhìn Lâm Nhi ngồi trên mép giường, hỏi "Thật sao? Lâm Nhi."

Đương nhiên Lâm Nhi sẽ ngượng ngùng không dám nói, trên mặt đã đỏ ửng rồi.

Phó Nghiên thấy vậy cũng không náo loạn nữa, kêu mọi người ra bên ngoài uống rượu.

Ngày thứ hai, trong cung truyền đến ý chỉ của Thái hậu, nói là ba ngày sau Thái hậu mời các danh môn khuê tú vào cung dự tiệc, trọng điểm là Phó Nghiên cũng ở trong đó, trong cung cũng không ít bữa tiệc, mà mỗi lần đều chỉ có một mình Lộ Lộ đi dự, Phó Nghiên không có tư cách, thế nhưng lần này lại có nàng.

Nghe cứu cứu nói, bữa tiệc lần này là Thái hậu cố ý an bài vì muốn chọn phi cho hai vị Vương Gia.

Lộ Lộ nghe vậy, dĩ nhiên là không muốn đi. Nhưng mà nghe giọng điệu của cậu, lại không thể không đi, đây chính là một việc khó, về phần rút cuộc nên nghĩ biện pháp gì tránh né bữa tiệc lần này, đã là chuyện làm Lộ Lộ bẽ đầu sút trán nhất.

Lộ Lộ nói nàng đã có Vương Nham rồi, nếu trong bữa tiệc lỡ bị vị Vương Gia nào nhìn trúng, thì biết làm thế nào.

"Cứu cứu, Lộ Lộ đã ngã bệnh rồi." Phó Nghiên chạy chậm tới thư phòng của Thừa Tướng đại nhân mời ông nghiệm bệnh.

Cứu cứu ngồi ở bàn vừa viết tấu chương vừa bình thảo như nước mở miệng nói: "Bảo nó uống nhiều thuốc một chút, sáng mai mới để vào cung. Những lời nói dối này của các người ít lắm sao? Kế đã cũ thì không thể thành trong trong lần thứ hai, biết không hả?"

Phó Nghiên nghe vậy, bất đắc dĩ nâng trán, liền rời đi.

Phó Nghiên bắt chước thần thái động tác cùng giọng nói của cữu cữu, thuật lại toàn bộ cho Mạc Lộ nghe.

Lộ Lộ nâng trán thở dài.

"Không phải tỷ sợ bị người ta nhìn trộm sao? Vậy thì không được để người ta coi trọng thì được rồi?" Phó Nghiên thuận miệng nói.

"Phụ thân của tỷ không phải đã nói là tỷ giả bộ bệnh sao? Vậy thì tỷ bệnh thật cho ông ấy nhìn." Lộ Lộ nói với Phó Nghiên.

Phó Nghiên bị lời này của nàng làm kinh sợ: "Tỷ đừng làm muội sợ nha, tỷ rất nhất gan đó, vì chút chuyện nhỏ này không đáng giá đâu."

"Có cái gì không đáng giá, muội xem Lâm Thiều Nhi người ta còn có thể làm được, vậy tại sao tỷ không làm được?" Mạc Lộ ngược lại nói rất đơn giản dễ dàng.

"Tỷ chắc chắn tỷ sẽ vì không dự tiệc mà tình nguyện hủy dung."

Lộ Lộ nói như đinh chém sắt.

Phó Nghiên cảm thán tỷ của mình vì Vương Nham mà sắp điên rồi.

Phó Nghiên cười khúc khích nhìn nàng: "Tỷ quên cữu cữu đã nói sao? Coi như bị bệnh cũng phải uống thuốc cho tốt, sáng mai

mới đi dự tiệc được."

"Theo như muội nói, vậy sáng mai tử không khỏi bệnh là được rồi sao? Chết cũng được sao?"

Phó Nghiên cười gật đầu một cái.

"Muội không sợ sáng mai sẽ bị tuyển trúng hả?" Lộ Lộ nhìn nàng.

Lần này dự tiệc đối với Nghiên Nghiên mà nói không có gì lớn, đúng như Bạch Dự từng nói trước đó, cô nương đẹp hơn nàng có nhiều lắm.

Lộ Lộ vẫn nhìn nàng: "Mệnh phù trong tay cô nương Phó Nghiên là ai cho vậy?"

Cho dù Bạch Dự thích nàng, nàng cảm thấy sẽ không bị tuyển trúng, Phó Nghiên cũng không biết là tại sao.

Ngày kế, cung yến.

Các Quận chúa tiểu thư đều mặc trang phục diêm dúa lòe loẹt, không phân định được nhan sắc, cũng không thể nói rõ có thể được hai vị Vương Gia tuyển dụng không, dù là Lộ Lộ cũng chỉ làm người ta than thở tán thưởng một phen thôi. Mà hai vị tiểu thư của Tướng phủ nếu so sánh với các nàng ấy, thì có vẻ thanh lịch quá.

Khi Thái hậu phượng giá ngồi vào chủ vị, thì mọi người mới dám ngồi xuống.

Yến tiệc hôm nay là do Thái hậu mở ra, đương nhiên sẽ do Thái hậu chủ trì. Thái hậu nương nương ngồi ở chỗ chủ vị cao nhất, hai bên phía dưới đều là chỗ ngồi của vương gia, kế tiếp là quận chúa huyện chủ, sau đó mới là nhi nữ của quan viên hoặc là danh nữ kinh thành. Mặc dù hai vị tiểu thư của Tướng phủ vốn nên ngồi xuống cùng chỗ với nhi nữ của quan viên, nhưng khi được xác nhận là tiểu thư Tướng phủ, vị trí liền bị an bài ở chỗ ngồi của quận chúa huyện chủ.

"Sao bây giờ Dự nhi còn chưa tới?" Thái hậu lão nhân gia thấy chỗ ngồi của Bạch Dự trống không liền hỏi thăm.

Lăng vương cung kính trở lời Thái hậu: "Hồi mẫu hậu, Tam đệ còn đang bận rộn chính vụ."

Thái hậu cũng không nề mặt của Lăng vương: "Đều là Vương Gia, các người đều tới, hử còn bận sao, đứa nhỏ này bao giờ mới biết quan tâm đến hôn sự của mình đây."

Tiếp đó thái hậu lại nhìn lăng vương thờ dài nói: "Còn người nữa, cũng không kém Dự nhi bao nhiêu, bao giờ các người mới thôi làm mẫu hậu lo lắng đây?"

Thái giám ngoài cửa thông báo một tiếng, Bạch Dự đi vào trong điện, thi lễ với Thái hậu một cái, rồi ngồi xuống.

"Vội vàng thương lượng quốc sự, quên canh giờ, là nhi thần không đúng." Bạch Dự chấp tay hướng về phía Thái hậu nói.

"Hôm nay trước không nói những thứ này, tới là tốt rồi, chỉ là khiến các vị quận chúa tiểu thư đã đợi lâu." Thái hậu mỉm cười.

Bạch Dục quét mắt một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Phó Nghiên.

Đợi đến lúc chính thức mở tiệc thì Phó Nghiên đã đói chịu không được, một lòng nghĩ trước tiên phải lấp đầy bụng rồi nói. Vì vậy nàng liền không để ý những người khác làm cái gì.

Chọn phi sao, những vị mỹ nhân này không cần phải nói đều là đa tài đa nghệ. Mọi người hãy tranh thủ thể hiện bản lĩnh đi, nếu muốn bàn về bình tĩnh thông dong, sóng nước chẳng xao cũng chỉ có hai vị tiểu thư Tướng phủ thôi.

Bàng tiểu thư ôm tỳ bà đàn một khúc 《 Dương Xuân Bạch Tuyết 》, trừ Phó Nghiên thì ai cũng ném ánh mắt khen ngợi, dù sao, Phó Nghiên vội vàng ăn cũng không kịp chú ý lắng nghe những thứ khác.

Phó Nghiên cảm thấy này bàn của nạm vàng cay không tệ, thỉnh thoảng gặm mấy con.

Lúc này, La Dương Quận chúa nhàn nhã cười nói: "Nghe nói Mạc tiểu thư Tướng phủ có kỹ thuật nhảy múa dịu dàng, cầm kỹ của biểu tiểu thư càng tuyệt hơn."

Nghe La Dương nói vậy, Phó Nghiên sững sốt dừng lại động tác trong miệng, trong lòng cảm thán, mỗi lần gặp nàng ta đều không có chuyện tốt.

Kỹ thuật nhảy múa của Lộ Lộ điệu dàng sao? Nói kiếm pháp của tỷ ấy điệu dàng thì đúng hơn. Cầm kỹ của Phó Nghiên tốt sao? Đến bây giờ nàng chỉ biết bắn ra 《Tử Trúc dẫn》 cùng 《Tiếng chuông Thiền viện》, ngay cả 《Tiếng chuông Thiền viện》 cũng chỉ được gần nửa bài.

"Nếu như vậy, sao không để cho Mạc tiểu thư nhảy một bài, Phó cô nương đàn một khúc." Không biết từ nơi nào nhô ra một vị tiểu thư chen vào một câu, người ngồi xung quanh cũng thích thú.

Trong lòng Phó Nghiên thầm mắng: tốt em gái người.

Phó Nghiên cùng Mạc Lộ cười khở với nhau, ngay sau đó Mạc Lộ đứng dậy cúi người chào: "Quận chúa đen khen hai tỷ muội chúng ta quá rồi, hai tỷ muội ta nào có được như vậy, những thứ kỹ xảo này không tính là tài nghệ được."

Phó Nghiên biết mình đã cân nhắc kỹ lưỡng, nên cũng hòa theo: "Đúng vậy, đúng vậy nha."

Bạch Dữ ở một bên cười như không cười nhìn Nghiên Nghiên, Phó Nghiên cũng trùng hợp nhìn thấy. Đối với vẻ mặt như thế của Bạch Dữ, nàng khẳng định chắc chắn sẽ không có chuyện tốt xảy ra.

"Hai vị tiểu thư đã khiêm nhường quá, chẳng lẽ còn keo kiệt không muốn cho mọi người thưởng thức tài nghệ của mình sao?" Bạch Dữ vừa nói ra lời này, Phó Nghiên cùng Mạc Lộ đương nhiên không dám cự tuyệt, không thể làm gì khác hơn là phải tuân theo.

Phó Nghiên xin Thái hậu thời gian chuẩn bị, sau đó đi tới Thiên Điện cầm đạo cụ.

"Muội ngoài biết đánh 《Tử Trúc dẫn》 còn biết cái gì?"
Gương mặt Lộ Lộ đầy hoài nghi.

Phó Nghiên nhìn nàng cười cười: "Nửa khúc 《Tiếng chuông Thiền viện》"

Trọng điểm là 《Tiếng chuông Thiền viện》 lại là một khúc đàn có nhịp điệu chậm, thanh nhã.

"." Mạc Lộ không nói lời nào, cuối cùng cười lạnh vài tiếng.

"Vậy tử sẽ nhảy múa thật sao?" Phó Nghiên cũng hỏi ngược lại.

"Ha ha, không biết nhảy múa, chỉ biết múa kiếm."

Múa kiếm, kiếm vũ sao, cũng không tệ lắm, thích hợp để Lộ Lộ giữ lại con đường lui cho mình, dáng vẻ này của nàng, chỉ có nửa khúc không làm khó tử ấy được.

"Ta múa kiếm vũ, muội đàn nửa khúc đó nha." Lộ Lộ linh hoạt chuyển đề tài.

"Tỷ chắc chắn 《Tiếng chuông Thiền viện》 không làm khó tử chứ? Muội sợ tử sẽ mệt chết." Đối mặt với chủ ý của Lộ Lộ, Phó Nghiên cũng không có nắm chắc.

"Vậy muội đàn 《 Quảng Lăng Tán 》 đi?" Mạc Lộ bất đắc dĩ hỏi.

Phó Nghiên bữu môi: "Cái đó, đã nhiều năm không đàn."

"Đã như vậy muội phải tin tưởng vào Nam Sơn nữ hiệp là tỷ đây."

Ha ha, Nam Sơn nữ hiệp tự dung lại trở thành tỷ ấy, đó không phải là Thiếu Nhi sao?

Chương 17: Cuối cùng cũng thông suốt

Trở lại trong điện, Mạc Lộ một thân hiệp khách áo đuôi ngắn, tay cầm một thanh trường kiếm.

Phó Nghiên thối lui đến một bên, cung nữ vừa vãn đặt thanh cầm bên cạnh Bạch Dự.

Phó Nghiên ra dấu một cái với Mạc Lộ ý bảo có thể bắt đầu.

Sau đó, Phó Nghiên gảy dây đàn, Mạc Lộ giờ kiếm.

Không tệ, Lộ Lộ múa chính là kiếm pháp của Nam Sơn, bình thường Vương Nham hay cười giỡn nói Lộ Lộ múa kiếm không gây tổn thương ai, trước giờ Phó Nghiên chưa từng thấy nàng ấy múa kiếm, vẫn nửa tin nửa ngờ, hôm nay mới phát hiện những câu của Vương Nham là thật.

Kiếm pháp Nam Sơn ở trong tay Thiếu Nhi cho dù chậm cũng tốt xấu là kiếm pháp, ở trong tay Lộ Lộ thì chính là một điệu múa.

Sau đó lúc Phó Nghiên cười nàng thì Lộ Lộ nói nàng đang múa kiếm vũ, không phải múa kiếm, nhưng ở trong mắt Nghiên Nghiên, kiếm vũ của nàng cùng múa kiếm không khác nhau nhiều, khác biệt duy nhất chính là nhịp điệu nhanh chậm.

Nửa khúc sắp sửa đàn xong, trong lòng Phó Nghiên bắt đầu bối rối, tại sao Lộ Lộ còn chưa nhảy xong?

Nhìn Lộ Lộ múa, động tác trên tay của Phó Nghiên luống cuống thêm mấy phần, nàng nhìn chòng chọc Lộ Lộ, hi vọng Mạc Lộ có thể nhìn nàng một cái.

Mạc Lộ chính là không nhìn thấy.

Càng đến hồi cuối, Phó Nghiên đàn càng chậm, nếu chậm nữa, sợ là mọi người đang ngồi nghe có thể nghe ra sơ hở.

Phó Nghiên âm thầm van xin trong lòng: Lộ Lộ, mau dừng lại đi.

Van xin sao? Hữu dụng thì tốt rồi.

Phó Nghiên hoảng hốt nên tay đang đánh đàn bắn ra sai nhịp.

Đúng lúc Bạch Dự bên cạnh không biết từ nơi nào lấy ra một cây tiêu, hòa vào nhịp điệu của nàng, ngược lại che đi âm sai của nàng.

Tất cả giai lệ thấy Bạch Dự cũng gia nhập nhạc đệm, thỉnh thoảng đều chuyển dời lực chú ý đến trên người của hắn. Phó Nghiên cảm giác mình nhẹ nhõm không ít, có lẽ bởi vì có Bạch Dự chẳng, nhờ đó nàng mới có thể đánh nốt nửa khúc còn lại.

Tiêu cùng tiếng đàn tương dung kết hợp với nhau, khiến cho khúc nhạc càng có mỹ ý vị sâu xa hơn.

Vũ xong.

Cầm Tiêu tuyệt.

Phó Nghiên, đứng dậy hành lễ với Thái hậu và Vương Gia:
"Thật chê cười."

Mọi người thấy Thái hậu vỗ tay, cũng vỗ tay, than thở cảm kỹ của Phó Nghiên và võ kỹ của Lộ Lộ.

"Không hổ là thiên kim của Tướng phủ, tài nghệ quả nhiên không sai." Thái hậu khen ngợi như vậy, thật khiến hai người Phó Nghiên Mạc Lộ thụ sủng nhược kinh.

Hai người cũng quy củ phúc lễ: "Tạ thái hậu nương nương tán thưởng."

Trên mặt Thái hậu lộ vẻ vui mừng: "Người tới, thưởng."

Hai người Phó Nghiên quỳ xuống tạ ơn.

Thái hậu nương nương thưởng hai Ngọc Như Ý.

Phó Nghiên trở lại vị trí, nhìn Bạch Dự, cho đến lúc Bạch Dự phát hiện nàng nhìn hắn thì nàng mới khẽ vuốt cằm cười một tiếng, bày tỏ lòng biết ơn.

Mà La Dương Quận chúa thì chán ghét nhìn họ, giờ phút này Phó Nghiên cũng không thèm so đo với nàng ta, cũng cười nhạt với nàng, lại thấy La Dương đôi sắc mặt.

Giăng co nửa ngày, Phó Nghiên thật vất vả mới ăn no nửa bụng lại đói nữa. Kết quả là, Phó Nghiên lại bắt đầu nhiệm vụ lấp đầy bao tử của mình. diendanlequydon.com

Vừa ăn Phó Nghiên vừa tiến tới bên tai Mạc Lộ hưng sư vấn tội: "Tỷ sao vậy? Không phải nói chỉ múa nửa khúc sẽ dừng sao? Sao không ngừng?"

Mạc Lộ mờ mịt nhìn Nghiên Nghiên: "Tỷ không ngừng suy nghĩ, tỷ không biết lúc nào mới hết một nửa đó?"

Nghe Lộ Lộ trả lời như thế, Phó Nghiên có ý nghĩ muốn cầm cái mâm đập sự vọng động của nàng: "Tỷ chưa từng nghe qua bài này sao?"

"Không có nha." Nàng ngược lại đáp rất sáng khoái.

Lộ Lộ nhìn thấu Phó Nghiên đang mất hứng, liền gấp một con cua cho nàng: "Được rồi, đừng nóng giận, chúng ta đã thuận lợi gắng gượng vượt qua rồi mà, mọi người cũng đừng rối rắm nữa, ăn cơm thật ngon đi."

"."

Phó Nghiên đương nhiên sẽ ăn thật ngon.

Phó Nghiên ăn không nổi cũng phải ăn no bụng, nếu ăn no, có thể rời khỏi đại điện này, ngay sau đó Phó Nghiên có thể tìm cơ ra về.

Đèn đuốc phồn hoa, trong điện ca múa mừng cảnh thái bình, ngoài điện thị vệ trấn thủ, tường đỏ ngói xanh, Quỳnh Lâu Ngọc Vũ (*), cung nữ thái giám thỉnh thoảng qua lại, rất náo nhiệt.

Ngoài điện đương nhiên không ấm áp bằng trong điện, Phó Nghiên vốn định cứ như vậy đứng ở bên ngoài nghỉ ngơi một chút, nhưng sợ bị đông lạnh, liền đi quanh chính điện.

Lại nhìn thấy bóng dáng của Bạch Dự, Phó Nghiên nhất thời không kịp phản ứng, sau đó lại phát hiện nàng phải hành lễ, dù sao đây là đang trong cung.

"Tham kiến Dự vương gia." Phó Nghiên làm một vạn phúc.

"Đứng lên đi."

"Sao Vương Gia cũng đi ra?" Phó Nghiên thuận miệng hỏi.

Bạch Dự chuyển mắt, nhìn trên trời đầy sao cười yếu ớt: "Thấy người đi ra, ta liền đi ra."

"." Hắn nói chuyện rất thẳng thắn nha.

"Đa tạ." Phó Nghiên cũng nhìn trên trời đầy sao, bởi vì trên trời là đầy sao, cho nên không thấy trăng sáng.

"Đa tạ ta cái gì?" Bạch Dự cố ý làm bộ không hề làm gì cả.

"Cám ơn người dẫn ta nửa khúc còn lại." Hắn muốn giả bộ, Phó Nghiên cũng không nguyện ý diễn theo.

"Thì ra là cái này, người cũng không cần đa tạ ta, người nợ ta nhân tình nào ta đều nhớ, ta muốn khiến người báo đáp cả đời." Bạch Dự cười.

Cả đời sao? Phó Nghiên đương nhiên hiểu ý của hắn, hai má đỏ không nói thêm gì nữa.

"Thật ra thì hôm nay ta thật vui mừng." Bạch Dự nhìn nàng.

"Vui mừng? Tương thân yền là nên vui mừng." Phó Nghiên hòa cùng.

"Thật vui mừng vì hôm nay người mang theo ngọc bội." Giọng nói bình thản xuống.

"Ha ha." Phó Nghiên cười khan hai tiếng, nàng có thể không mang sao? Nếu nàng không mang chỉ sợ vào một ngày nào đó nàng bị chĩnh đến chết, nàng mang theo lại thiếu hắn một đồng ân tình.

"Người yêu thích ta sao?"

"Nếu không thì sao?" Bạch Dự nhìn chăm chăm nàng, trên mặt không có bất kỳ vẻ mặt gì, mơ hồ mang theo nụ cười.

Cung yền kết thúc, bánh xe lộc cộc chạy ra khỏi cung.

"Lộ Lộ, tử nói xem mỗi lần muội thổ lộ với biểu ca, hấn đều không trả lời, là do hấn sợ nếu hấn cự tuyệt muội sẽ làm muội tổn thương phải không?" Phó Nghiên ngồi ở trên xe ngựa, tay cầm lò sưởi hỏi Mạc Lộ.

Lộ Lộ suy nghĩ hồi lâu, rồi gật đầu: "Có thể." Sau đó hỏi, "Sao muội lại nghĩ đến cái này vậy?"

Phó Nghiên không trả lời, tiếp lời của mình nói: "Nhưng, cho dù hấn không trả lời muội, hấn vẫn sẽ đả thương lòng của muội mà?"

Lộ Lộ không biết Phó Nghiên đang nói chuyện với nàng hay là Phó Nghiên đang làm bầm lều bầu, im lặng một hồi rồi nói: "Muội cảm thấy ca ca tử có thể không biết muội thích hấn sao? Muội thổ lộ với hấn chỉ vì muốn biết tâm ý của hấn, nếu hấn đã không trả lời muội, chính là không thích muội, bằng tính cách của hấn, chắc là lười biếng trả lời muội."

Phó Nghiên ngẩn người, qua một hồi lâu mới mở miệng nói: "Muội có nên tìm một gốc cây treo cổ không?"

Ánh mắt của Lộ Lộ sáng lên, khó có thể tin nhìn nàng: "Nghiên Nghiên, cuối cùng muội cũng thông suốt rồi."

Phó Nghiên lại hỏi: "Muội đã có người tốt hơn Mạc Lăng, phải không?"

"Nói nhảm, một nam tử tốt đứng trước mặt muội, muội lại không muốn." Lúc này Lộ Lộ mới phản ứng kịp, trợn to hai

mắt nhìn nàng, "Trên bữa tiệc, muội đi ra ngoài một chuyến, sau đó, Bạch Dự cũng đi ra ngoài một chuyến. Chẳng lẽ. Hắn nói với muội cái gì sao?"

Phó Nghiên không trả lời Lộ Lộ, nàng chỉ cảm thấy nàng phải tìm một nam nhân, có tiền, có quyền, có tướng mạo, muốn cái gì có cái đó, làm bạn cả đời, một đời vui mừng.

Trước đó Lộ Lộ đã khuyên Phó Nghiên, những năm này mặc dù Mạc Lăng đều ở bên người các nàng, nhưng mà bọn nàng không thật sự hiểu hắn, Lộ Lộ từng nói một câu: muội thật sự hiểu rõ hắn sao? Đáy lòng của Phó Nghiên đã có đáp án chân thật nhất, nhưng chính nàng cũng không dám khẳng định, Mạc Lăng luôn mang theo một tấm mặt nạ, dưới mặt nạ chính là khuôn mặt nàng hoàn toàn không rõ ràng. Đối mặt với một người không thích chính mình, lại hao tổn tâm tư trên người hắn thật là lãng phí, đời này của nàng, nên làm lại từ đầu, tùy tâm tự do, nàng phải bình an vui sướng vượt qua đời này.

Chương 18: Bá vương thượng cung

Vương Bà Tử thấy các nàng trở về, thì lễ một cái rồi nói: "Thiếu gia đã về."

Phó Nghiên nghe tin này, liền muốn đến phòng tìm hấn, muốn mang dây đeo quạt của Thiệu Nhi đến cho hấn, nhưng lúc đến phòng Mạc Lăng lại không thấy bóng người, chẳng lẽ hấn lại đi ra ngoài sao?

Thấy hầu gái mang nước nóng vào, chuẩn bị nước tắm cho Mạc Lăng. Nàng liền hỏi: "Mạc Lăng đi đâu vậy?"

"Thiếu gia đã đến thư phòng ạ." Hầu gái vừa múc nước vừa đáp lời.

Lúc nàng đang chuẩn bị gõ cửa đi vào, lại nghe thấy tiếng nói chuyện truyền đến, nàng liền ngừng động tác.

Trong phòng, cữu cữu đang nói chuyện với Mạc Lăng.

"Chuyện đó như thế nào rồi?" Mạc Tương lạnh giọng hỏi thăm.

"Hài nhi đã làm xong chuyện."

"Rất tốt, Dự vương chinh chiến biên cương, hiện nay nắm giữ ba vạn binh mã, hôm nay trên tay Lăng vương có 20 vạn binh mã (theo bản gốc là 20 binh mã, editor cảm thấy lạ nên sửa thành như

trên), trên tay Trương tướng quân có năm vạn binh mã đang thủ vệ biên cương. Hôm nay chúng ta tổng cộng có 23 vạn binh mã. Trong tay hoàng thượng còn có mười vạn, trên tay lão phu còn có mười vạn. Bây giờ hoàng thượng nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp thu hồi binh quyền." Mạc Tương vẫn lạnh giọng nói.

"Mặc dù như vậy cũng không cần lo lắng, binh tới tướng đỡ, nước tới lấy đất ngăn. Bây giờ phải xem coi khẩu vị của hoàng thượng lớn bao nhiêu, Dự vương mới vừa thắng trận trở về, hoàng thượng sẽ không tiện rút lui binh quyền của Dự vương." Mạc Lăng phân tích rất có đạo lý.

"Cho nên, bây giờ chúng ta chỉ cần ngồi xem hoàng thượng sẽ khai đao với ai trước." Mạc Tương cười lạnh, "Bây giờ hoàng thượng đang khó cả đôi đường, lão phu là nguyên lão hai triều, nếu đoạt binh quyền sợ là trên triều đình có nhiều người cảm thấy không ổn, mà Lăng vương đoạt binh quyền càng làm triều đình chấn động."

Phó Nghiên ở ngoài cửa kinh ngạc há to miệng, nàng vạn lần không ngờ, cứu cứu và Lăng vương đều có mưu đồ tạo phản, xem ra cứu cứu không thật sự thích vị trí hiện tại của người.

Hôm nay hoàng thượng phải suy nghĩ phải làm như thế nào để nắm lại binh quyền của bè phái Lăng vương, còn phải vội vàng đóng trò huynh đệ đồng tâm hài hòa, thật không dễ dàng.

Phó Nghiên nghe xong trọng điểm cuộc đối thoại, không dám đứng nghe nữa, liền chạy chậm trở về phòng.

Phó Nghiên ngồi trước bàn tháo trang sức, chợt nhớ tới trước ở Dự vương phủ Bạch Dự từng nói, lúc đó hẳn kể cho nàng nghe một câu chuyện xưa, chắc hẳn chính là muốn ám hiệu cho nàng biết Mạc Tương cùng phe với hắn.

Ha ha, chỉ tiếc nàng không thông minh lắm, nên không sớm nhìn thấy.

Ngày thứ hai, Mạc Lăng chủ động gõ cửa phòng Phó Nghiên.

"Hôm qua nghe hầu gái nói muội tới tìm huynh?" Mạc Lăng ngồi xuống, tự rót cho bản thân một tách trà.

"Đúng vậy, hôm qua muội tìm huynh." Phó Nghiên không đề ý tới hắn, ở một bên tìm kiếm đồ đạc.

"Muội lung tung tìm kiếm gì vậy?" Mạc Lăng không nhìn nổi mới hỏi.

Phó Nghiên vẫn không có ngừng tìm kiếm: "Khi muội đến Nam Sơn, Thiếu Nhi có đưa muội một sợi đai đeo quạt bảo đưa cho huynh, không biết muội đã ném tới nơi nào rồi."

"Không tìm thấy sao?" Mạc Lăng nhìn nàng, khuôn mặt tươi cười hỏi.

"Tìm thấy rồi." Phó Nghiên cười quay đầu lại nhìn hắn, cầm đai đeo quạt từ trên mặt đất đứng dậy.

"Biểu tiểu thư, người xem mấy cái này." Vương Bà Tử đột nhiên đi vào, thấy nàng đang nói chuyện với Mạc Lăng liền ngừng nói.

Mạc Lăng nhìn Vương Bà Tử, hỏi "Chuyện gì?"

"A, cũng không có gì chuyện, nô tỳ nghĩ tới biểu tiểu thư ở nơi này không có hầu gái hầu hạ, nên tìm mấy người cho tiểu thư, mang đến cho tiểu thư nhìn ạ." Vương bà chim đồ quỳên củ đáp lời.

Phó Nghiên thấy vậy liền nói: "Tùy tiện lưu lại một người đi."

Mạc Lăng lại ngăn nàng lại, nếu muốn tìm người hầu phải chọn một người tốt. Sau đó hấn đứng dậy đi về phía mấy hầu gái xếp thành một hàng trước mặt.

Tới tới lui lui ở trước mặt họ tầm vài vòng, rồi hấn mới đi đến trước mặt một người có dáng dấp khôn khéo nhất hỏi "Người tên là gì?"

"Hồi công tử, hầu gái Vũ Mạch."

"Vậy thì chọn nàng ta đi." Mạc Lăng cười nói.

Phó Nghiên đã sớm đoán được hấn sẽ chọn nàng ta, hấn đều chỉ nhìn có xinh đẹp không rồi chọn, Phó Nghiên cũng không nhận được liếc mắt nhìn hấn.

"Vũ Mạch đúng không, nếu thiếu gia đã coi trọng người rồi, vậy người theo hầu thiếu gia đi." Phó Nghiên nhàn nhạt nói.

Mà Mạc Lăng đã nóng nảy nói: "Đừng nha, đây là ta chọn cho muội, ta không nói ta muốn nha, nha hoàn hầu gái trong phòng ta đã rất nhiều rồi. Muội đừng gây thêm rắc rối cho huynh nữa."

Phó Nghiên nghe vậy, chỉ nói một câu: "Vậy người lưu lại đây đi."

Tiếp sau đó nàng nhếch miệng nói với Mạc Lăng: "Cái này cho huynh...Huynh có thể đi được rồi."

Mạc Lăng nhận lấy dây đeo quạt trong tay Phó Nghiên, khước miệng giương lên: "Chùng nào thì muội có thể làm một cái như vậy cho ta đây?"

Phó Nghiên không nói lời nào, nghĩ thầm, hấn đòi thì đòi, trọng điểm là nàng có muốn làm không.

Nếu Mạc Lăng muốn nàng đưa cho hấn một cái như vậy mà tự nàng làm, nàng cũng có thể đi học cách làm, làm cho một đoạn tình cảm với Mạc Lăng, thuận tiện cũng làm cho Bạch Dự một cái. Chỉ là Phó Nghiên suy đi nghĩ lại, mấy ngày nữa sẽ vào mùa đông rồi, đưa dây đeo quạt cũng không thực dụng, cho nên nàng quyết định làm bao tay sưởi ấm.

Phó Nghiên nói ý tưởng này cho Lộ Lộ nghe, Lộ Lộ liên tiếp mắng nàng dần.

Mạc Lộ nói "Muội thật sự cho rằng muội khéo tay giống Lâm Thiều Nhi sao? Muội cho rằng bao tay sưởi ấm rất dễ làm sao? Dây đeo quạt dễ làm muội lại không làm mà đi gây khó bản thân làm bao tay sưởi ấm, tỷ thấy muội điên rồi."

Phó Nghiên lại không cho là đúng, quán Vũ Mạch bắt nàng ta dạy nàng thêu hoa. Nữ công của Vũ Mạch rất tốt, nàng dạy cũng rất nghiêm túc tỉ mỉ, ngay cả có một vị sư phụ tốt, Phó Nghiên cũng không thêu được, tay bị kim đâm chảy máu vô số lần.

Mạc Lộ ở một bên cảm thán, gỗ mục không thể dẻo: Phó Nghiên ở bên cạnh cảm thán, ngón tay như ngọc thật vô dụng.

Thêu hết một tháng, Phó Nghiên liền cầm thành phẩm cho Lộ Lộ thưởng thức. Mạc Lộ nhìn hồi lâu hỏi "Không có chuyện làm sao mà đi thêu móng con gà?"

Phó Nghiên tức nghẹn, đây là trúc nha.

Phó Nghiên thật không chịu nổi đả kích, dĩ nhiên nàng đã phát hiện phương diện này nàng không có thiên phú, cho nên nàng quyết định không nên lấy bao tay ra.

Nàng lại suy nghĩ đến việc làm tua kiếm.

Phó Nghiên lại bận rộn chừng mấy ngày, cuối cùng đại công cáo thành.

Khi nàng đưa tua kiếm cho Mạc Lăng, Mạc Lăng cười phóng túng nói: "Tua kiếm cột vào chuôi kiếm sẽ không thuận lợi."

Rất tốt, ý tứ của Mạc Lăng chính là nàng không nên đưa cái này.

Mạc Lăng sợ lần sau Phó Nghiên sẽ làm ra cái gì nữa, vì vậy lại bồi thêm một câu: "Chỉ là thật xinh đẹp nha, ta có thể dùng khi cất kiếm."

Cũng bởi vì nghe được lời này của Mạc Lăng, Phó Nghiên càng khẳng định Mạc Lăng không thích hợp với nàng, trong lòng lại suy nghĩ, nếu là Bạch Dự tuyệt đối sẽ không nói như vậy.

Trong cung điện rộng lớn, đàn hương đã đốt hết, từ trong lò một làn khói xanh tràn ra.

Cung nữ vốn định thay hương liệu, thái hậu lại cản nàng: "Đi, mời hai vị Vương Gia tới."

Cung nữ đáp cá dạ, liền vội vã rời đi.

"Mẫu hậu." Hai người Lăng Dự sai bước vào điện hành lễ.

"Ừ." Thái hậu nhỏ giọng đáp lời, "Đều ngồi xuống hết đi, cùng nói chuyện với mẫu hậu nào."

Bọn người Bạch Dự tất nhiên biết mục đích hôm nay thái hậu nương nương cho mời bọn họ tới, nhưng vẫn giả vờ không biết hỏi "Không biết mẫu hậu gọi nhi thần tới có chuyện gì?"

Thái hậu nhìn Bạch Dự lại nhìn Bạch Tuy: "Các người đừng giả bộ hồ đồ nữa cho ai gia, hôm nay ai gia tìm các người tới là vì chuyện gì, trong lòng các người đều rõ ràng. Ai gia vẫn lo lắng hôn sự của các người, hôm nay yến chọn phi đã xong, các người nói một chút tâm ý của mình coi."

Bạch Tuy cực kỳ tùy ý nhấp một ngụm trà nói: "Các vị quận chúa tiểu thư đều rất tài nghệ và xinh đẹp."

"Cho nên?" Giọng của Thái hậu nương nương cũng cực kỳ tùy ý.

Cho nên? Còn có điều gì sao? Ý tứ của Bạch Tuy chính là nói tất cả đều tốt không có gì đặc biệt, nên hẳn không coi trọng một ai. Thái hậu nương nương đương nhiên biết ý tứ trong đó, nhưng vẫn muốn hẳn nói ra.

"Cho nên, có thể chọn cho hoàng thượng mấy hậu phi, mặc dù hoàng thượng đã có một cặp trai gái, nhưng hậu cung cũng thiếu vắng người, không bằng giúp hoàng huynh khai chi tán diệp." Bạch Tuy □□ trắng trợn nói yến chọn phi cho bọn họ thành yến chọn phi cho hoàng thượng.

Thái hậu nương nương cũng không giận, chỉ là thở dài nói: "Các người thật sự không coi trọng cô nương nào sao? Lúc nào các người mới có thể cho ai gia ấm tồn tử đây."

"....."

"Theo ai gia nhìn, hai vị tiểu thư của Tướng phủ đều rất tốt, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn tài nghệ có tài nghệ." Thái hậu nương nương đã nhìn trúng Phó Nghiên và Mạc Lộ rồi.

Bạch Dự thâm nghĩ trong lòng, tiểu thư của Tướng phủ đúng là muốn tướng mạo có tướng mạo, về phần tài nghệ, họ có không? Một khúc 《Tiếng chuông Thiền viện》 cũng đàn không hết, nhưng mà, trên người nàng có điểm riêng của nàng. Nghĩ tới đây, hắn cũng cảm thấy trong lòng một hồi âm áp.

"Mẫu hậu nói rất đúng, hai vị tiểu thư của Tướng phủ không tệ, chỉ là, hôn sự là chuyện lớn, hài nhi vẫn chưa muốn làm qua loa việc này." Bạch Dự cũng dùng đầy trách nhiệm nói.

Cho dù hắn thích Phó Nghiên, Phó Nghiên lại chưa từng nói thích hắn, nếu buộc nàng thành thân chắc hắn nàng lại trình diễn tiết mục đào hôn, Bạch Dự may mắn có thể tham dự toàn bộ quá trình hai lần đào hôn trước của nàng, thật không biết là phúc hay họa.

Lúc này Thái hậu nương nương đã hết cách với họ, khó tránh khỏi tức giận, tiện tay ném một tách trà xuống đất: "Từ xưa tới nay, Bất Hiếu Hữu Tam, Vô Hậu Vi Đại. Mặc kệ các ngươi là ngại qua loa, hay có những lý do khác, trước năm mới các ngươi phải thành hôn cho ta."

Trong điện an tĩnh bỗng chốc xôn xao, bọn cung nữ thái giám đứng ở một bên hầu hạ rồi rút quỳ xuống đất.

Thái hậu nương nương là đang bức hôn nha, chỉ là làm như vậy cũng đúng, nhi tử của hoàng thượng đã chạy loạn khắp hoàng cung, mà bọn họ còn chưa hôn phối thật khiến cho người làm mẫu thân rất gấp gáp nha, hơn nữa, hoàng thượng cũng không phải là ruột thịt của bà, cho nên Thái hậu nương nương rất mong đợi Bạch Dự sinh cho bà một tôn tử ruột thịt để bà ấm lòng.

"Mẫu hậu bớt giận." Bạch Dự đứng dậy, "Chuyện thành thân còn phải bàn lại, không thể lỗ mǎng."

Thái hậu đang muốn mở miệng, ngoài cửa liền truyền đến giọng nói mềm mại "Mẫu hậu, mẫu hậu."

Một tiểu cô nương từ ngoài cửa chạy vào, một thân hồng, tay áo bông bành như hoa hồng nở rộ, lưu tô kim trâm trên đầu theo bước chân của nàng phát ra âm thanh giòn vang. Đây chính là Phù Âm công chúa vừa cập kê không lâu, là muội muội ruột của Bạch Dự.

Tiểu công chúa thấy trong điện một mảnh hỗn độn, sắc mặt mẫu hậu của mình cũng không tốt, nàng nhìn bốn phía xung quanh, rồi nhìn Bạch Tuy ngồi ở một bên không biểu cảm gì: "Nhị ca, đã xảy ra chuyện gì?"

Bạch Tuy không gấp gáp đáp, vẫy vẫy tay với nàng: "Phù Âm tới đây."

Phù Âm khéo léo đi tới, ngồi ở bên cạnh Bạch Tuy nhỏ giọng hỏi lần nữa: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao mẫu hậu lại nổi giận vậy?"

"Mẫu hậu đang bức hôn đấy." Bạch Tuy nhỏ giọng trả lời.

Phù Âm cười "Hi hi", không kiềm được cười thành tiếng, sau đó phát hiện mình thất lễ liền không dám cười nữa, mình thì ngoan ngoãn ngồi xem náo nhiệt. Nói thầm trong lòng, nhị ca này của nàng, mẫu hậu đã bức hôn mà huynh ấy vẫn bình tĩnh như vậy.

"Được, người vừa nói lỗ mǎng, ai gia lại hỏi người, sao mới gọi là không lỗ mǎng đây?" Thái hậu nương nương lớn tiếng hỏi.

Phù Âm nghĩ thầm bức hôn không gọi là lỗ mǎng sao? Cái gì gọi là không lỗ mǎng đây? Nàng biết mẫu hậu của mình vẫn muốn khiến hai vị ca ca nhanh chóng thành hôn, chính là muốn sớm được bông tôn tử. Nhưng mà, bông tôn tử cũng không nhất thiết phải nạp chánh phi mới có, cho nên nàng không nhin được mở miệng nói: "Trước hết cưới mấy người thiếp, ngày sau thì nạp chánh phi cũng không muộn, đang."

Phù Âm còn chưa có nói hết lời, liền bị Bạch Tuy bịt miệng. Mắt phượng của thái hậu nương nương chột lóe lên, trợn mắt nhìn hai mắt Phù Âm, rồi nhìn hai vị Vương Gia: "Mấy năm trước hoàng thượng có ban cho các người mấy người thiếp, các người từng chạm qua sao?"

"." Hai người không trả lời, đừng nói đặng, chính là nhìn cũng không nhìn qua mấy lần.

Cuối cùng, con người của Thái hậu thả lỏng, nói: "Thôi, vậy thì cho các người nạp thêm hai thiếp thôi. Chỉ là chánh phi vẫn phải tuyển chọn lần nữa."

Hai vị Vương Gia không nói thêm gì, tuân lệnh thái hậu.

Bạch Dự Bạch Tuy ra khỏi cung điện, Phù Âm chạy chậm đuổi theo: "Không ngờ nha, mẫu hậu thế nhưng muốn làm bá vương ngành thượng cung rồi."

Bạch Dự thấy nàng cười rục rĩ như thế, khẽ gõ cái trán của nàng cười mắng: "Tiểu cô nương như muội, không giỏi giang gì."

Phù Âm không để ý tới hấn, ra sức làm mặt quỷ với hấn, sau đó hỏi Bạch Tuy "Lần trước lúc mẫu hậu tổ chức yến chọn phi, muội bị hoàng hậu nương nương vây ở Phượng Lan Điện. Nghe Thủy Cầm nói hôm đó trong điện ca múa vui vẻ mừng cảnh thái bình, các vị quân chủ tiểu thư đều đẹp như kiều hoa. Đặc biệt là hai vị tiểu thư Tướng phủ."

Bạch Tuy cười yếu ớt vỗ đầu của nàng nói: "Không phải mẫu hậu đã nói sao, còn phải chọn lại, yến chọn phi lần sau muội đến xem là biết thôi."

Phù Âm thấy đúng gật đầu một cái.

Bạch Dự cũng cười nhìn Phù Âm: "Mau trở về cung đi, muội đừng nghe những cung nữ thái giám kia nói, nghe sai đồn bậy là không thể tin."

Chương 19: Tuyết rơi tới tấp

Trận tuyết rơi đầu tiên của mùa đông từ trên bầu trời bay lả tả xuống đất.

Tuyết mới vừa rơi xuống, nên không lớn lắm. Năm nay tuyết rơi sớm hơn so năm trước, nên mọi người đều rới rít ra ngoài ngắm tuyết.

Bởi vì thời tiết rét lạnh, nàng ở lì trong phòng buồn bực một ngày, thấy tuyết đã rơi, không kịp chờ đợi muốn đi ra ngoài nhìn cảnh tuyết rơi ngay.

"Biểu tiểu thư, bên ngoài lạnh lẽo, người phải mặc thêm áo choàng." Vũ Mạch vội vàng tìm áo choàng gấm cho Phó Nghiên.

Phó Nghiên không nhịn được nói: "Ta đã mặc đủ nhiều rồi, chẳng lẽ ngươi muốn bao ta thành bánh chưng à?"

"Bao người thành bánh chưng phải có tài năng lắm đó." Vũ Mạch nghiêm mặt nói.

Phó Nghiên càng ngày oán trách Mạc Lăng nhiều hơn, hắn chọn ai không chọn lại chọn Vũ Mạch, không phải Phó Nghiên ghét bỏ nàng không đủ lanh lợi, mà ghét bỏ nàng quá mức lanh lợi, mọi chuyện đều quan tâm Phó Nghiên, Phó Nghiên cảm thấy mình như có thêm một mẫu thân.

"Được rồi, được rồi." Vũ Mạch tìm được áo choàng gấm, vội vàng phủ lên người Phó Nghiên.

"Lần này có thể ra cửa, ta biểu tiểu thư."

Phó Nghiên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đi ra cửa phòng.

Vừa ra cửa phòng, hàn phong xông ngay vào mặt khiến mặt nàng có chút phát đau. Đúng lúc Vũ Mạch mang cho nàng bao tay sưởi ấm.

Tuyết rơi xuống đất liền tan ra, nên trên đất không có tuyết đọng, chỉ là ướt nhẹp. Đi dạo một vòng sân, Phó Nghiên cảm thấy không có ý gì lạ. Liền lôi kéo Vũ Mạch xuất phủ, đi tới hồ Minh Ngọc.

Phó Nghiên tưởng rằng hồ Minh Ngọc sẽ có rất nhiều người ngắm tuyết, kết quả không phải như vậy.

Bên hồ người đứng thưa thớt, bầu trời mờ mờ, một vùng trắng tinh, cây cối đã sớm khô, còn sen trên hồ thì tàn thành một mảnh, không chút sinh khí.

Phó Nghiên thì ngược lại, một thân hồng y, đứng ở bên bờ, là điểm sắc duy nhất trong bức họa trắng đen này, có vẻ cực kỳ chói mắt.

"Biểu tiểu thư, chúng ta đi về đi, đứng bên hồ này sẽ càng lạnh hơn." Vũ Mạch dậm chân chà xát tại hà hơi ấm tay.

"VẬY chúng ta đi tìm quán rượu nào đó ngồi xuống đi." Phó Nghiên nhìn nàng như vậy không khỏi lắc đầu một cái, nghĩ thâm nha đầu này luôn nghĩ không để Phó Nghiên bị đông lạnh, lại làm mình đông lạnh.

Bên hồ Minh Ngọc, chỉ có một nhà quán rượu, tên là Phong Vũ Lâu.

Phó Nghiên dẫn Vũ Mạch lên lầu hai tìm một chỗ ngồi gần cửa sổ đối diện.

Phó Nghiên gọi một bàn món ăn, vừa ăn cháo, vừa dựa cửa sổ thưởng bức họa trắng đen này.

Nàng xoay người gấp hết món ăn, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, hai bóng dáng một nam một nữ thấp thoáng xông vào trong tầm mắt Phó Nghiên.

Mặt của người nam tử quay về hướng của nàng, Phó Nghiên thấy rõ hẳn chính là Vương Nham, còn nữ tử kia thì quay mặt sang hướng khác. Phó Nghiên mở to hai mắt nhìn chăm chăm, nàng nhìn thấy rõ nữ tử kia chính là La Dương.

Phó Nghiên nghiêm túc cẩn thận nhìn từng cử động của bọn họ, La Dương tựa vào trên người Vương Nham, Vương Nham đẩy nàng ra, La Dương lại dựa vào trên người Vương Nham lần nữa nhưng Vương Nham không hề cự tuyệt nữa, hai người dựa chung một chỗ giống như đang nói gì. Hai người dừng chân không bao lâu, Vương Nham đã cầm La Dương bước lên thuyền hoa trên hồ.

Nhất thời Phó Nghiên nhìn đến nhập thần, sững sờ cắn chiếc đũa.

"Biểu tiểu thư, biểu tiểu thư." Vũ Mạch gọi nàng, lúc này nàng mới hoãn thần lại.

Phó Nghiên thật tò mò, đến cùng bọn họ có xảy ra chuyện gì không, một nam một nữ giữa mùa đông, ban ngày ban mặt ôm ôm ấp ấp còn thể thống gì, hơn nữa, không phải hấn thích Lộ Lộ sao? Tại sao ở chung một chỗ với La Dương?

Ôm nghi vấn, nàng chuẩn bị trở về phủ, phía ngoài tuyết đã rơi nhiều hơn lúc đầu, hai người chủ tớ Phó Nghiên chỉ mang theo một cái dù, mắt thấy bầu trời đã nhanh tối, nếu về trễ sợ là cứu cứu sẽ lo lắng cho bọn họ.

Kết quả là, Phó Nghiên khẽ cắn răng, vui trong bão tuyết trở về phủ, đi thẳng một đường còn oán giận nói: "La Dương kia đúng là sao chổi, mỗi lần gặp nàng ta đều xui xẻo, xem ra không chỉ có đời này chúng ta có thù oán, đời trước, chắc chắn cũng là kẻ thù lớn."

【Hoàng cung】

Dùng xong cơm trưa, hai vị của Tướng phủ liền vào cung.

"Thái hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế."

Hai người cúi chào xong liền ngồi xuống một bên, ngoài cửa liền có người thông báo Phù Âm công chúa tiến đến, chúng tiểu thư rồi rít đứng dậy cúi chào nàng.

Thái hậu thấy nàng ấy ở phía trước rất là kinh ngạc: "Không phải người nói ở trong hoàng cung sao? Sao lại chạy đến chỗ ai gia rồi?"

Phù Âm cười nói: "Chỗ Hoàng hậu nương nương không dễ chơi, trừ có lò sưởi ấm áp, cũng không có gì tốt."

Thái hậu hết cách với nàng, không thể làm gì khác hơn là chìa vào mũi của nàng cung chiều nói: "Người nha."

Phù Âm nhìn một vòng bốn phía, nhỏ giọng ghé vào bên tai Thái hậu hỏi: "Nghe nói hai vị tiểu thư Tướng phủ trong bữa tiệc chọn phi xuất tẩn danh tiếng (nổi tiếng), hai người kia là các nàng sao?"

Thái hậu nhíu mắt phượng lại, cười nhìn hai người Mạc Lộ nói: "Các người bao lớn?"

Thấy Thái hậu hỏi, Mạc Lộ liền cung kính trả lời: "Hồi thái hậu, dân nữ cùng biểu muội 17 rồi."

Thái hậu gật đầu một cái khẽ mỉm cười, Phù Âm cũng ở một bên cười.

Phó Nghiên ngồi một bên nghe Thái hậu cùng các tiểu thư trò chuyện những đề tài quen thuộc, mình ở một bên nhỏ giọng oán giận bên lỗ tai Lộ Lộ: "Điều này cũng gọi là thưởng mai sao? Bóng dáng nửa cây hoa mai cũng không thấy."

Ở phương diện này đương nhiên Lộ Lộ sẽ có nhiều kinh nghiệm hơn Phó Nghiên, nàng cẩn thận an ủi Phó Nghiên: "Nhịn thêm chút nữa."

Nhịn thêm chút nữa sao? Phó Nghiên đã chơi đùa với mười ngón tay này giờ, chỉ còn kém chơi đầu ngón chân thôi.

"Hoàng hậu nương nương đến." Ngoài cửa điện truyền đến âm thanh thông báo bén nhọn của thái giám.

Xem ra hôm nay thật náo nhiệt.

"Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế." Mọi người hành lễ.

"Hoàng hậu nương nương, sao người lại tới đây?" Phù Âm lúng túng nhìn nàng.

Hoàng hậu chậm rãi đi lên trước hành lễ với Thái hậu, sau đó ngồi bên cạnh Phù Âm, cười nói: "Lời này phải là Bồn cung hỏi người nha, ta đã chuẩn bị xong điểm tâm người thích rồi, đang ngồi chờ người tới, người đó, lại chạy đến chỗ mẫu hậu tham gia náo nhiệt."

Phù Âm thấy vậy, cũng cười nói theo: "Hoàng hậu nương nương đừng nóng giận, đều do Phù Âm muốn tham mưu giúp hai ca ca, nên quên ước hẹn cùng nương nương. Nếu không lần sau, nương nương thả chim bồ câu cho Phù Âm, bảo Phù Âm chờ nương nương trong tuyết ba bốn canh giờ?"

Hoàng hậu nương nương nghe lời của nàng..., không nhịn được cười đứng lên nói: "Người là muội muội được sủng ái nhất của ba vị ca ca người, nếu ta để người chờ trong tuyết thêm ba bốn canh giờ, bọn họ sẽ đại náo Phượng lan của ta đó."

Phó Nghiên nghe Bạch Phù Âm nói không khỏi cảm thấy buồn cười: "Tiểu công chúa, miệng lưỡi thật lạnh lợi nha."

"Ai nha, hoàng hậu nương nương, người tha thứ cho Phù Âm đi, không phải nói hôm nay đập tuyết thưởng mai ư, phía ngoài tuyết đã ngừng rơi rồi." Phù Âm đã chuyển đề tài, chắc là nàng ấy cũng cảm thấy ở lâu trong cung thật vô vị nha.

Phó Nghiên cẩn thận đi theo đám người, vùi đầu bước đi, cũng không nói nhiều. Đạp trên tuyết trắng phau, mùi hoa mai xông vào mũi, thấm vào ruột gan.

"Hoàng cửu mẫu, người đã đi lâu rồi, nếu không nghỉ ngơi một chút đi." La Dương đỡ Thái hậu đang thưởng mai dừng lại.

Thái hậu dưới sự nâng đỡ của La Dương cùng Hoàng hậu nương nương ngồi xuống, Phó Nghiên thấy hoa mai trong tuyết đọng lộ ra một điểm màu đỏ tươi, trước hết sức mỹ lệ, nên cũng dừng chân thưởng thức.

"Phó tiểu thư." Phó Nghiên đang nhập thần, nghe có người gọi nàng liền quay đầu lại, thấy người tới là Phù Âm công chúa, liền hành lễ.

"Người có quan hệ không tầm thường với Tam ca của ta phải không?" Phù Âm nói thẳng, cũng không quanh co lòng vòng. Từ lúc ra cửa chính điện, nàng đã nhìn thấy trên người Phó Nghiên có một khối lưu vân bách phúc bội, ngọc bội này là vật Bạch Dự mến yêu, thiên hạ chỉ có một quả nên có giá trị liên thành. Hôm nay lại nằm trên người Phó Nghiên, nên Phù Âm kết luận nàng ấy có quan hệ không cạn với Bạch Dự.

Phó Nghiên nhìn Phù Âm, nhẹ nhàng trả lời: "Chỉ là đã nhận mấy ân tình của vương gia, không thể nói cạn hay không cạn."

Phù Âm nghe nàng trả lời như vậy, càng thêm xác định nàng và Bạch Dự có quan hệ không bình thường.

Buổi tối cung yến bày cách chỗ ngắm mai không xa lắm. Trong cung bày đầy hoa mai, mùi hương của mai tản mát ra càng tinh khiết hơn so với hương nhan.

Lần này hai vị Vương Gia cùng đến, nên Thái hậu ít cầu nhàu.

Ngược lại bữa tiệc có thêm Phù Âm công chúa và hoàng hậu nương nương càng thêm náo nhiệt.

Phù Âm thấy hai vị Vương Gia đều đến, liền khéo léo đi ngồi xuống bên người Bạch Dự, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắn hỏi "Sao huynh đưa lưu vân bách phúc bội cho Phó tiểu thư?"

Bạch Dự mặt không chút thay đổi nhìn tiểu muội muội bát quát của mình, cũng nhỏ giọng: "Muội cả ngày nhàn rỗi không có chuyện làm sao?"

Phù Âm biết mình ý tứ trong miệng ca ca mình, nhưng vẫn giả bộ sững sờ: "Ai nói muội nhàn rồi, hoàng hậu nương nương cùng với nhi nữ của người quần ta chơi đùa, phải biết bồi đưa bé chơi là một chuyện rất mệt mỏi đó. Sau này muội mới không cần sinh đứa bé, nếu không sẽ bị mệt chết."

Bạch Dục nghe lời này, cười bất đắc dĩ mắng: "Tiểu cô nương như muội thật không biết xấu hổ."

Phù Âm trái lại rất thản nhiên nói: "Muội không phải là tiểu cô nương, muội đã cập kê rồi, hơn nữa, mẫu hậu không phải 14 đã gả cho phụ vương sao, muội cũng không còn nhỏ đâu."

Bạch Dục càng nghe càng buồn cười: "Muội là đang tư xuân muốn gả đi sao? Nếu không huynh tổ chức yến chọn phò mã cho muội nha?"

Phù Âm liếc hần một cái, gương mặt ghét bỏ: "Muội mới không cần."

Hoàng hậu là nữ nhi của Thái phó dạy Thiên tử, cho nên học thức uyên bác, nàng cũng không tán thành lý luận nữ tử vô tài mới là có đức.

"Chắc hẳn các tiểu thư đều rất giỏi cầm kỳ thư họa mọi thứ, hôm qua Bốn cung tập viết theo mẫu chữ lúc cùng hoàng thượng đàm luận về bút pháp, hôm nay nhớ tới, không ngại thì cũng cho bốn cung thấy chút bút pháp của mọi người đi." Hoàng hậu nương nương đúng là đến nơi nào đều không quên đồ nhà mình.

"Hiếm khi hoàng hậu nhắc tới, vậy thì cứ thử xem, người đoạt giải nhất ai gia trọng thưởng." Thái hậu cũng đồng ý.

Phó Nghiên đối với đề nghị của hoàng hậu âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn không bắt bọn họ làm thơ, nếu để cho nàng và Lộ Lộ làm thơ sợ là có chút khó khăn.

Khi còn bé Phó Nghiên không chú trọng bút pháp đó, luyện bút pháp đều không thông nhất, có lúc luyện Âu Dương Tuấn bút pháp, có lúc luyện Nhan Chân Khanh bút pháp, có lúc luyện Liễu Công Quyền bút pháp, cuối cùng dứt khoát không luyện. Cho nên theo lời Phó Nghiên mà nói là không bắt chước, bút pháp dung hợp rất nhiều, nàng cảm giác thành một phái rồi.

Mà Lộ Lộ sao, tỷ ấy vẫn luyện Nhan Chân Khanh bút pháp.

Bọn thái giám mang mấy tờ bày trên bàn, rồi bày đủ Văn Phòng Tứ Bảo. Một vị Hoàng tiểu thư, đã xoa tay đi đầu lên phía trước, những người khác cũng đi theo, hai vị Tướng phủ cũng đi tới.

Một đoàn người viết chữ trên bàn, khó tránh khỏi chen lấn, Phó Nghiên không đi tiếp cận náo nhiệt này, nàng hoàn toàn không nắm chắc chữ của mình, nàng còn nhớ trước kia Mạc Lăng luôn cười nhạo chữ của nàng.

Phó Nghiên đứng ở một bên, nhìn thẳng thấy Bạch Dự cùng Phù Âm cũng đang nhìn nàng, đây là đang xem kịch sao? Chỉ là cũng may, chữ của Phó Nghiên kém lắm, nhìn cũng tầm tạm.

Cung nữ xếp lại, trình cho hoàng hậu, hoàng hậu nung nung cẩn thận nhìn qua một lần, sau đó đưa cho Thái hậu. Thái hậu tùy ý nhìn mấy lần rồi lại trả lại cho hoàng hậu, bảo hoàng hậu kết luận.

Cung nữ nhận lấy giấy của hoàng hậu rồi tuyên bố: "Hôm nay Tiểu thư Hoàng Tư Nguyên đoạt giải nhất. Hoàng tiểu thư luyện tập Đông Tấn Vương Hi Chi, khiến bút pháp Đông Tấn Vương Hi Chi được thể hiện một cách chính xác đẹp đẽ nhất, chúc mừng Hoàng tiểu thư. Đệ Nhị Danh, Tướng phủ Mạc tiểu thư lấy thể chữ Nhan bản dập, bút pháp vừa rồi rất độc đáo."

Cung nữ chỉ tuyên bố lời bình của top 10 bút pháp, tuy là cung nữ bình luận, nhưng có những câu rất có lý, còn lại là của nha hoàn hồi môn của hoàng hậu, những lời kia cũng nằm trong những quyển sách, được các nàng hun đúc lần nữa thôi.

Vừa lúc đó, Phó Nghiên bị xếp hạng thứ mười, nhưng là cung nữ phê bình, làm nàng tức xám mặt lại: "Danh thứ mười tiểu thư Phó Nghiên chữ là một ngọn cờ riêng, cho nô tỳ mắt vụng về không dám vọng tự phê bình. Nô tỳ nhìn giống như là Âu Dương Tuần bút pháp, cũng giống như Nhan Chân Khanh bút pháp, còn giống như Liễu Công Quyền bút pháp."

Nói xong tất cả mọi người đều cười, La Dương cười nhạo nói: "Bút pháp của Phó tiểu thư là tự sáng tạo sao?"

Phó Nghiên cảm thấy những người này cực kì kỳ quái, thành tích của các nàng còn không bằng nàng, ngược lại tới đây cười nhạo nàng.

Ngược lại giọng nói của hoàng hậu rất là thương thức: "Bút pháp của Phó cô nương hơi rối loạn chút, nhưng lại mang theo ý vị không giống nhau, Bồn cung rất là thương thức."

Hoàng hậu nói xong, không ai còn dám nói chuyện.

Bạch Tuy cùng Thái hậu chuyển hướng đề tài, không khí mới khôi phục lại bình thường.

Thái hậu đang trò chuyện vui mừng, lại thấy sắc mặt của La Dương trắng bệch, còn ghê tởm nôn mửa, liền quan tâm hỏi "La Dương thế nào?"

La Dương luống cuống, có chút xấu hổ nói: "Thưa hoàng cữu mẫu, La Dương không có việc gì, chắc là gần đây dạ dày không tốt."

Phó Nghiên cũng cảm thấy Bạch La Dương này là do ăn căng bụng, dạ dày mới không chịu nổi, nếu không còn tưởng là nàng ấy đang mang thai nên nôn nghén đấy.

Chương 20: Hữu phỉ quân tử?

Dạ tiệc kết thúc, hoàng hậu và thái hậu về cung của mình. Hai vị Tướng phủ thì ở bên ngoài cửa cung chuẩn bị rời cung.

"Phó Nghiên tử tử, dạ tiệc mới vừa kết thúc, Phù Âm cảm thấy bụng có chút căng, tử có bằng lòng đi theo ta dạo Ngự Hoa Viên không?" Phù Âm đột nhiên gọi Phó Nghiên lại.

Phó Nghiên có chút do dự với lời mời của Phù Âm, liền nhìn Lộ Lộ, hỏi thăm ý của nàng.

Lộ Lộ cười nói: "Muội mau đi đi, tử ở chỗ này chờ muội."

"Phù Âm, chớ có hồ đồ." Bạch Dục quát lên.

Phù Âm làm chuyện gì đều suy tính trước, nàng cười ha hả hỏi Bạch Dục: "Đại ca, chúng ta cùng đi chứ."

Không đợi Bạch Dục trả lời, Phù Âm đã lôi hai người đi.

Ngự Hoa Viên, bên Thái Dịch Trì.

Ánh trăng chiếu sáng mặt hồ, những ngọn sóng lăn tăn lóc lên ngân quang, mặt trăng như chìm dưới đáy nước.

Phù Âm dắt hai người tới nơi này: "Ta thích nơi này nhất, nơi này rất an tĩnh, chúng ta đến đình giữa hồ ở phía trước ngồi xuống

đi." Sau đó nàng lại gọi tỳ nữ chuẩn bị trà, cùng lò sưởi.

"Phó tử tử, tử và Tam ca của ta làm sao quen biết vậy?" Phù Âm thuận miệng hỏi, đỉnh đầu của Phó Nghiên nhất thời xuất hiện ba cái vạch đen: lại là vấn đề này.

Phó Nghiên cười cười với Phù Âm: "Này rất quan trọng sao?"

Phù Âm thấy Phó Nghiên không muốn nói, nên cũng không miễn cưỡng nàng, chỉ nói: "Thật ra thì mở đầu không quan trọng bằng kết cục, kết cục ta đã biết, hiện tại muốn biết mở đầu thôi."

"Cái gì mở đầu kết cục. Huynh thấy muội đã đọc nhiều thoại bản tử (tiểu thuyết) rồi, nếu nói thêm nữa, đừng trách bản vương lấy thoại bản tử của muội." Bạch Dục muốn lấy đồ của muội muội là vì đã hết cách đành phải uy hiếp mong Phù Âm đừng hỏi nữa.

Trong lòng Phù Âm không thoải mái, nghĩ thầm, không hỏi thì không hỏi, chờ Phó tử tử thành tẩu tử của nàng, Phó Nghiên sẽ nói cho nàng biết thôi.

Ở trong lòng Phù Âm công chúa, chỉ có ca ca của nàng không muốn, không có chuyện hấn không có được, cho nên nàng cảm thấy sớm muộn gì Phó Nghiên cũng sẽ là tẩu tử (chị dâu) của nàng.

Phù Âm không được hỏi nữa, nên cảm thấy không được tự nhiên, nàng vì muốn cho ca ca có cơ hội thân cận với Phó Nghiên hơn, nên khi lò sưởi tới, nàng liền mượn chuyện cung nữ chậm trễ mang trà lên mà rời đi.

Sau khi Phù Âm đi, hai người còn lại đều không nói chuyện.

Cho đến lúc cuối cùng, Phó Nghiên là người phá vỡ cục diện bế tắc: "Người cho ta ngọc bội là có ý gì?"

Bạch Dự nhàn nhạt nói: "Người cứ nói thử xem?"

"." Phó Nghiên rất là buồn bực, như vậy rốt cuộc còn có thể cùng nhau vui vẻ chơi đùa không.

Nàng biết dụng ý của hắn, Bạch Dự cũng đã thừa nhận dụng ý sau lưng, nhưng mà, nàng muốn Bạch Dự nói hết tâm tư của hắn, sau đó nàng sẽ nói cho hắn biết tâm tư của mình.

"Bởi vì người cảm thấy ta sẽ dễ chết sao?" Phó Nghiên "Trực tiếp xử lí", rõ ràng là muốn dẫn dụ Bạch Dự nói ra.

"Người cảm thấy người không dễ chết sao?" Bạch Dự lại hỏi ngược lại.

Phó Nghiên nghĩ thầm, kể từ khi gặp người phiên toái càng nhiều hơn. Dĩ nhiên, trong lòng nàng nghĩ, không có nghĩa là sẽ nói, nàng cười tí mắt nhìn Bạch Dự: "Có người ở đây sẽ không phải chết."

"Rất tốt." Bạch Dự gõ nhẹ một cái vào đầu Phó Nghiên, cười nói.

Phó Nghiên sững sốt một hồi lâu, mới phát hiện ra mình bị hắn cho vào vòng, ngay sau đó tiếp tục truy vấn: "Tại sao người sợ ta

chết?"

Lần này Bạch Dự không có hỏi ngược lại, hắn ngoắc ngoắc ngón tay ý bảo nàng lại gần, Phó Nghiên úp mặt trên mặt bàn, thân thể tiến tới, hắn nói nhỏ bên tai nàng: "Ta nói rồi, bởi vì ngươi thiếu ta ân tình, ta chờ ngươi một ngày kia trả lại hết."

Phó Nghiên đỏ mặt, khoe miệng không nhịn được cười, ngẩng đầu nhìn Bạch Dự, mở trừng hai mắt hỏi "Ngươi đang mong đợi ta lấy thân báo đáp à?"

Phó Nghiên thấy Bạch Dự không có phủ nhận, liền hả hê hỏi lại: "Tại sao ngươi không lấy thân báo đáp cho ta?"

Bạch Dự nghe Phó Nghiên nói đùa, vui mừng không ngậm miệng được: "Ngươi đồng ý sao?"

Phó Nghiên đứng dậy đi tới sau lưng của hắn, cúi người nói nhỏ bên tai hắn: "Khoan hề xước hề, y trọng giác hề. Thiện hí hước hề, bất vi ngược hề! Sắt hề giản hề, hách hề tuyên hề, hữu phỉ quân tử, chung bất khả huyền hề!"

*Phó Nghiên đọc là một bài thơ bản gốc là:

"宽兮绰兮,猗重较兮.善戏谑兮,不为虐兮!瑟兮僖兮,赫兮咺兮,有匪君子,终不可谖兮!"

Bạch Dự thuận thế xoay người đứng dậy, ôm Phó Nghiên nhẹ giọng lầm bầm ở bên tai nàng: "Hữu phỉ quân tử, chung bất khả huyền hề?"

Phó Nghiên lần đầu tiên bị người ôm như vậy, thân thể bất giác cứng đờ, trong giây lát sau mới phản ứng kịp, đưa tay che ở hông của Bạch Dự nói: "Đúng vậy, chúng bất khả huyên hê."

"Lời này, ta thích." Bạch Dự giương cao khoe miệng.

"Đúng rồi." Phó Nghiên tránh thoát lồng ngực của Bạch Dự, từ bên hông trong túi áo móc ra tua kiếm làm lúc trước, "Cho ngươi."

Bạch Dự rất là kinh ngạc, nhìn nàng: "Cho ta sao?"

Phó Nghiên dùng ánh mắt rất chờ mong nhìn hắn, không biết hắn có nói giống Mạc Lăng không: "Đúng vậy, vốn định đưa bao tay, nhưng mà, đi theo thị nữ học một tháng, thiếu chút nữa thì đã phế mấy ngón tay, rõ ràng là thêu trúc, Lộ Lộ lại nói là chân gà. Ta ngượng ngùng, nên làm tua kiếm này."

Bạch Dự ôm nàng vào trong ngực: "Ngươi như vậy ta cũng thích."

Phó Nghiên không thấy được vẻ mặt của hắn, mặc dù lời kia của Bạch Dự làm nàng rất vui mừng, nhưng vẫn muốn nghe nhận xét của hắn về tua kiếm: "Ngươi không cảm thấy tua kiếm sẽ làm kiếm không thuận tay sao?"

Trong giọng nói của Bạch Dự mang nét cười: "Ngươi cảm thấy ta sẽ không dùng sao?"

Đáy lòng Phó Nghiên ngây ngất, còn cảm thán, người với người sao có sự khác biệt lớn như vậy chứ.

Nơi xa truyền đến âm thanh đám người đi lại, người tới mặc hoa lệ, bước chân liên tục di chuyển, một cái chuông đồng bên hông leng keng vang dội.

Phù Âm vẫn núp ở phía sau núi giả nghe Bạch Dục và Phó Nghiên nói chuyện, thấy có người tới liền sai cung nữ đi tới đình. Dù sao, đêm khuya yên tĩnh, cô nam quả nữ, sợ người tới thấy sẽ nói xấu, lại nói, trong cung này vốn là đất thị phi.

"Trà tới, trà tới." Mắt thấy người tới càng gần, Phù Âm nhanh chóng tiến lên trấn tĩnh ngồi xuống.

Phù Âm thấy rõ người tới là Duệ phi, trong lòng liền không thoải mái. Nàng ta ỷ vào được hoàng thượng sủng ái, ở hậu cung ngang ngược càn rỡ, Phù Âm vẫn cảm thấy nàng ta đàn, hoàng thượng cưng chiều nàng bởi vì nàng cha ta là Thái Úy, ba phần binh quyền trên tay hoàng thượng là từ Thái Úy, còn nguyên nhân khác cũng là bởi vì nàng gốc gác gây thù khắp nơi, chỉ bằng nàng ta, lại muốn giẫm ở trên đầu hoàng hậu sao.

Ba người thấy Duệ phi vào đình liền đứng dậy hành lễ.

"A, hơn nửa đêm rồi mà Công chúa và vương gia thật có nhã hứng, ở Thái Dịch Trì ngắm trăng sao." Sau đó Duệ phi chuyển mắt đến trên người Phó Nghiên: "Ồ, còn có người ngoài sao."

Nghe giọng nói của Duệ phi không âm không dương, Phù Âm không nhìn được trả lời: "Duệ phi nương nương cũng có nhã hứng nha, đêm sâu vắng người còn ra đây nói mát (châm chọc). Sao người không ở Tây Vi cung chờ hoàng thượng vậy?"

Duệ phi nghe Phù Âm nói, sắc mặt liền âm u. Phù Âm đã chột đúng chỗ đau của nàng, hoàng thượng đã có vài ngày không đến Tây Vi cung của nàng, mà ngủ ở chỗ hoàng hậu.

"Hoàng thượng đương nhiên sẽ đến Tây Vi cung của ta, có điều hoàng thượng còn bận rộn quốc sự, không để ý tới bản cung thôi. Ngược lại Vương Gia phong lưu tiêu dao, ngày tốt cảnh đẹp đoàn tụ sum vầy trong đêm, còn có mỹ nhân trong ngực thật tiêu sái tự tại nha." Duệ phi nói không bằng Phù Âm, liền chuyển tới trên người Bạch Dự, không thể không cảm thán Duệ phi này thật đàn nha.

Bạch Dự không tính toán với nàng, chỉ là cười mời Duệ phi ngồi xuống uống trà.

Duệ phi cũng biết ngồi chung một chỗ với Phù Âm sẽ không được tự nhiên, Phù Âm giao hảo tốt với hoàng hậu, mà nàng ta còn là hoàng muội bảo bối của hoàng thượng, phi tần khác đều muôn vàn lấy lòng nàng ta, mà Duệ phi đã sớm đắc tội Phù Âm rồi.

"Không được, Bản cung còn phải đi dạo một chút, dưới ánh trăng, đập tuyết, thưởng mai cũng là một thú vui." Duệ phi sáng khoái cự tuyệt rồi đi.

Phó Nghiên cảm thấy Phù Âm chỉ là một tiểu cô nương mới lớn, nghe nàng nói chuyện với Duệ phi không thể không cảm thán, đấu tranh cung đình khiến người ta già đi nhanh chóng.

Trải qua sự gặp gỡ vô tình với Duệ phi, tâm tình tốt đi nữa cũng không dập tắt, mắt thấy cửa cung đã sắp đóng lại, Phó Nghiên liền theo Lộ Lộ xuất cung trở về phủ.

"Vừa rồi tỷ luôn ngồi trên xe ngựa chờ sao?" Phó Nghiên hỏi.

"Không có, Lãng vương cùng với tỷ đi dạo xung quanh." Lúc này Phó Nghiên mới nhớ tới, mới vừa rồi là Lãng Vương đến cùng Bạch Dự.

"Các người đến Ngự Hoa Viên xem những thứ gì vậy?" Lộ Lộ hỏi ngược lại Phó Nghiên.

Nói đến chỗ này, Phó Nghiên chợt nhớ tới lời nói của Bạch Dự, không khỏi phồng má cười yếu ớt: "Nghiên cứu vấn đề muối có dễ chết không."

"."

"Sau đó đưa tua kiểm cho hấn." Giọng nói của Phó Nghiên vô cùng bình thản.

Lộ Lộ hỏi tiếp: "Sau đó thì sao?"

Sau đó? Sau đó liền ôm nhau?

"Sau đó? Hẳn quyết định dùng cả đời này của muội từ từ trả nợ ân tình của hần." Giọng nói của Phó Nghiên vẫn không cao không thấp.

Mạc Lộ vẫn không ngừng hỏi, cười nói: "Nói như vậy muội đã thông suốt, muốn làm Dự vương phi sao?"

"." Phó Nghiên không nhìn được liếc Lộ Lộ một cái, sau đó quăng cho nàng một câu: "Nông cạn."

Tục ngữ nói, hạ tuyết không lạnh tuyết tan lạnh.

Phó Nghiên ngồi ở trên giường, Vũ Mạch đắp một tấm da hổ trên chân nàng, vẫn nghe Phó Nghiên than lạnh. Vũ Mạch không có cách nào khác, tìm tới hai lò than đốt.

Cuối cùng đã ấm hơn chút, Phó Nghiên vẫn còn oán trách: "Cái thời tiết quỷ này, lạnh chết người."

Vũ Mạch thật sự không chịu nổi Phó Nghiên mới mở miệng: "Phó đại tiểu thư, ta van cầu người đừng oán nữa, la hét cỡ nào người cũng đâu có bớt lạnh."

Phó Nghiên xem thường: "Ta la hét cảm thấy lòng rất thoải mái."

Rất tốt, nàng cần phát tiết.

"Tiểu thư, gã sai vặt giữ cửa đến dâng thư, nói là cho tiểu thư, kết quả tiểu thư không có ở trong phủ. Liền đưa tới nơi này." Vũ Mạch đưa thư tới.

Phó Nghiên cầm thư đọc một phen, không thấy có ký tên, liền hỏi: "Nơi nào đưa tới."

"Không biết."

Nếu không biết, Phó Nghiên liền mở ra xem một chút.

Hô, lại là sao chổi La Dương Quận chúa đưa tới tin, trong thư nói rõ buổi chiều mời Lộ Lộ đến quán trà Lan Hợp gặp mặt.

Phó Nghiên hoài nghi, nàng đây là chồn chúc tết gà không yên lòng.

Phó Nghiên tính lấy giấy ra giả vờ định hồi âm, hỏi: "Lộ Lộ đi đâu vậy?"

"Không biết ạ, nô tì thấy tiểu thư và đại thiếu gia đi ra ngoài."

Phó Nghiên rất khâm phục hai huynh muội này, nàng nằm lì trong phòng lạnh muốn chết, hai người bọn họ còn đi ra đón gió, điều đó cần dũng khí rất lớn nha.

Cho đến giờ cơm tối, Mạc Lộ cùng Mạc Lăng mới trở về phủ.

"Cái gì? Nàng ta tìm tở?" Nghe tin La Dương muốn mời mình Mạc Lộ cũng hoài nghi giống Phó Nghiê.

"Tở có đi không?" Phó Nghiê mờ mịt nhìn nàng.

Lộ Lộ cũng rồi rắm: "Đúng vậy, tở có nên đi không?"

"."

Cuối cùng, Lộ Lộ lựa chọn binh tới kiếm ngăn nước tới đất cấn, sẽ đi gặp sao chổi Quận chúa.

Chương 21: Đúng là nôn ghen

【Quán trà Lan Hợp】

Mạc Lộ cùng Phó Nghiên hành lễ rồi ngồi xuống.

"Phó cô nương cũng tới sao? Vừa đúng lúc, ta thường nghe biểu ca nói y thuật của Phó cô nương cao minh, Phó cô nương có nguyện bắt mạch cho vì La Dương không?" La Dương cười.

Phó Nghiên nghĩ thầm, không có việc gì mà đi bắt mạch? Không phải là do mấy ngày trước ăn nhiều sao? Mặc dù gương mặt của Phó Nghiên không tình nguyện, nhưng Quận chúa đã yêu cầu nàng cũng không thể không theo.

Ngửa tay lên, là hỉ mạch. Chẳng lẽ ngày hôm trước trong dạ tiệc, không phải La Dương ăn căng bụng, mà đúng là nôn ghen sao?

Ngay sau đó Phó Nghiên mới phát hiện, quận chúa này bảo nàng bắt mạch, nhất định là đã biết chuyện này. La Dương bảo Phó Nghiên bắt mạch giùm, chẳng qua là muốn cho các nàng tin tưởng sự thật. La Dương chưa lấy chồng, tại sao có thể có thai?

Chẳng lẽ? !

Đúng là Hoàng Thử Lang. (con chồn nhưng editor nghĩ chắc là hồ ly tinh)

Phó Nghiên bắt mạch thêm vài lần, mới mở miệng nói: "Chắc Quận chúa đã biết mình có thai?"

Lộ Lộ nghe Phó Nghiên nói, con mắt mở thật to nhìn Phó Nghiên.

Phó Nghiên cười nhạt: "Người mời Lộ Lộ tới chắc là vì chuyện này?"

La Dương cẩn thận đi tới trước người Lộ Lộ: "Người không muốn biết phụ thân của đứa bé là ai sao?"

Sao Mạc Lộ không đoán ra, mặc dù trong lòng thất vọng cùng đau lòng, nhưng bị nàng nén lại, giọng nói bình thản, mặt không gợn sóng: "Đứa nhỏ này là của ai có quan hệ gì tới ta?"

La Dương cười lạnh một tiếng: "Cũng đúng, đứa nhỏ này là của ai, đúng là không có quan hệ gì với người. Chỉ là, nếu người nhất định quán lấy Vương Nham, về sau chính là di nương của đứa bé trong bụng ta rồi."

Giọng nói của Lộ Lộ vẫn bình thản như cũ: "Quận chúa đã suy nghĩ nhiều, người nhà của Tướng phủ đã được nuôi dạy đàng hoàng, sẽ không bao giờ có chuyện trước khi cưới đã có con hoang."

Nói xong Mạc Lộ lôi kéo Phó Nghiên chuẩn bị rời đi, lúc mở cửa, lại thấy thị nữ của La Dương dẫn Vương Nham đứng ở trước cửa.

"Tránh ra!" Lộ Lộ quát lên.

Vương Nham bất động.

"Tránh ra!"

Vương Nham vẫn bất động.

"Ta nói một lần nữa, tránh ra!" Mặc Lộ không muốn đứng ở chỗ này một phút nào nữa, đứng càng lâu, trong lòng nàng càng khó chịu.

"Lộ Lộ nàng nghe ta giải thích đi." Vương Nham hơi gấp gáp, kéo cánh tay Lộ Lộ làm nàng đau.

"Buông ra." Giọng nói vẫn nhàn nhạt.

"Nàng nghe ta giải thích đi." Vương Nham vẫn không buông tay.

Nếu Vương Nham lôi kéo nàng, vì muốn nàng nghe hẳn giải thích, Mặc Lộ sẽ ngồi an vị nghe hẳn giải thích: "Được, ta nghe chàng giải thích, chàng buông ra trước."

Lúc này Vương Nham mới buông tay.

Khuôn mặt của Lộ Lộ vô hồn, xoay người đi tới bàn cầm bình trà cùng tách trà, sau đó đi tới bàn đá trong viện.

Trong viện chỉ có hai người bọn họ.

Mạc Lộ tự mình rót một tách trà rồi uống một ngụm, nhìn Vương Nham, trong mắt lóe lệ quang, sắc mặt bình thản, nàng luôn gió nhẹ nước chảy nói: "Nói đi."

"Lần trước La Dương lừa gạt ta, làm cho nàng oan uổng. Ngày hôm sau, ta đến xin lỗi nàng, nàng sai Phó Nghiên đuổi ta xuất phủ, hôm đó ta trở lại phủ liền uống rượu say mềm, trong mơ mơ màng màng ta nhìn La Dương thành nàng, sau đó liền."

Mạc Lộ cũng không nhìn hắn, luôn nhìn chăm chăm tách trà: "Đây chính là giải thích?"

Đây không phải là một hiểu lầm, cũng không phải là giải thích.

Đợi đến lúc Lộ Lộ ngẩng đầu lên lần nữa thì nước mắt đã rơi như mưa.

Mặc dù Mạc Lộ cảm thấy vô dụng trước chuyện này, nhưng làm tiểu thư Tướng phủ, không thể vút khí thế: "Chàng giải thích là muốn ta tha thứ cho chàng sao?"

Vương Nham đương nhiên mong đợi Mạc Lộ tha thứ cho hắn.

"Ta tha thứ cho chàng, sau đó ta sẽ làm thiệp cho chàng sao? Chàng phải hiểu ta chứ, ta nhất định không đồng ý. Đã như vậy, chàng nên sớm thành hôn đi, thành hôn thì gửi thiệp cho ta, sau này chúng ta không còn liên quan."

Lộ Lộ nói xong, liền lôi kéo Phó Nghiên ra khỏi quán trà.

"Nghiên Nghiên, muội trở về trước đi, tỷ muốn yên lặng." Mạc Lộ nhẹ nhàng nói.

Phó Nghiên thấy bộ dáng này của Lộ Lộ, không yên lòng nên chậm chạp không chịu rời đi, vừa muốn cho tỷ ấy yên tĩnh nên phân phó mấy câu.

Mạc Lộ một thân một mình ở trên đường đi.

Tuyết lại rơi xuống tới tấp, giống như lông ngỗng nhẹ bay trong bão tuyết, bầu trời như hắc động mênh mông vô tận, giống như là muốn nuốt hết toàn bộ thế giới. Mạc Lộ không biết mình đã đi tới nơi nào, đi bao lâu rồi, chỉ cảm thấy dưới bầu trời to lớn này, trong thế giới phồn hoa, mình không có chỗ dung thân.

Trời dần dần đen xuống, bão tuyết đóng dày. Mạc Lộ mặc áo gấm trăm điệp hoa vân, hài gấm bông vải tơ vàng. Đi lại trong tuyết nhiều cái canh giờ, giày bông vải đã sớm bị thấm ướt, toàn thân đều đã chết lặng không cảm giác.

Trong lòng đau không cách nào tả, nàng cảm thấy tim như có ngàn vạn trùng tử không ngừng gặm nhấm, càng không ngừng. . . .

Đêm tuyết không người, đến cuối cùng, không biết ở nơi nào, Mạc Lộ sức cùng lực kiệt té xuống đất.

Tuyết rơi trên người nàng, phát ra tiếng vang ào ào. Nàng muốn đứng lên lại, nhưng không làm gì được.

Chợt nghe bánh xe lộc cộc, Lộ Lộ dùng hết hơi sức còn sót lại, kêu một tiếng: "Cứu mạng."

Âm thanh cực kỳ yếu ớt.

Xe ngựa chậm rãi ngừng lại, nam tử bên trong xe tung người nhảy xuống xe ngựa, đỡ Lộ Lộ dậy.

Suy yếu nên hoa mắt, nàng không thấy rõ người tới, nhưng lại cảm thấy người này nhất định có thể tin, nàng cũng không gắng sức thoi thóp nữa, toàn thân mềm nhũn, đã hôn mê.

Tuyết rồi rít nhảy múa, hàn phong ti ti thấu xương, thà bị đầu cành ôm ấp trong hương mà chết, cũng không muốn suy yếu trong bắc phong.

Phó Nghiên ở trong phòng Lộ Lộ đợi cả đêm, vẫn không thấy Lộ Lộ trở về. Nàng không còn cách nào phải phân phó trên dưới trong phủ giấu việc này, không để cứu cứu biết, sau đó sai người ra ngoài tìm.

Chưa tới một canh giờ đã có người trở về bẩm báo kết quả, không tìm thấy, không tìm thấy, vẫn là không có tìm thấy!

Phó Nghiên gấp đến độ mắng to những nô tài kia vô dụng.

"Biểu tiểu thư, người của Lăng vương phủ xin cầu kiến." Ngoài cửa gã sai vặt thông báo.

Phó Nghiên cảm thấy kỳ quái trong lòng, xưa nay Lăng vương phủ không có giao tình gì với nàng, sao lại có người đến tìm nàng?

"Mời vào."

"Mạc tiểu thư đang ở Lăng vương phủ, vương thượng mời cô nương đến phủ một chuyến."

Biết chỗ của Lộ Lộ, cuối cùng thì tảng đá trong lòng Phó Nghiên đã rơi xuống, nàng sai Vũ Mạch chuẩn bị ngựa xe, chạy đến Lăng vương phủ.

Bên trong phòng ngào ngạt trầm hương, nha hoàn không ngừng bận bịu, Phó Nghiên cẩn thận đi vào, thấy Lăng vương ngồi trước giường.

"Vương thượng." Phó Nghiên cẩn thận lên tiếng, hành lễ một cái.

Bạch Tuy chỉ "Ừ" một tiếng, rồi nói với Phó Nghiên, "Mạc cô nương đang phát sốt cao."

Phó Nghiên tiến lên bắt mạch cho Mạc Lộ, trầm ngâm nói: "Khí lạnh vào cơ thể, không biết vương thượng đã cứu tử ấy ở đâu?"

"Đêm qua lúc rời cung chuẩn bị trở về phủ, xe ngựa đi ngang qua, thấy nàng chôn ở trong tuyết." Lãng vương sửa lại chần cho Lộ Lộ.

Chôn ở trong tuyết sao? Phó Nghiên cả kinh trong lòng, cũng may gặp Lãng vương, nói không chừng Lộ Lộ sẽ chết rét trong trời băng đất tuyết. Trong lòng không khỏi thở dài nói: tỷ ấy cần gì như vậy.

"Vương thượng có thể cho dân nữ xem đơn dược được không?" Phó Nghiên sờ trán của Mạc Lộ nói.

"Cô nương biết y thuật?" Lãng vương nhìn nàng.

Phó Nghiên gật đầu một cái, nhận lấy đơn dược, sau đó thêm vị thuốc xua hàn. Sau đó nàng cũng ngồi ở bên giường, nhìn Lộ Lộ, nghĩ thầm nên làm thế nào cho phải.

Bây giờ cơ thể Mạc Lộ đang suy yếu, nếu đưa tỷ ấy trở về Tướng phủ nhất định không gặt được cữu cữu, nếu không đưa tỷ ấy trở về Tướng phủ, chuyện này vẫn không gặt được, khó cả đôi đường.

Phó Nghiên càng nghĩ càng gấp gáp, liền bảo Vũ Mạch đi tìm Mạc Lãng.

Vũ Mạch thở hắt ra: "Đại công tử không có ở trong phủ, Vương quản gia nói, sáng sớm Đại công tử lại đi xa nhà rồi."

Phó Nghiên nghe vậy liền tức giận, sớm không đi trễ không đi lại đi lúc này.

Cúi đầu nhìn Lộ Lộ, mặt của tử ấy đỏ bừng, vẫn còn hôn mê, nàng không yên lòng, hỏi Bạch Tuy: "Tử ấy sốt khi nào?"

"Đêm qua, đến phủ ta đã bắt đầu sốt." Bây giờ đã là giữa trưa, nếu còn sốt, Phó Nghiên lo lắng tử sẽ có gì ngoài ý muốn.

Phó Nghiên đứng ngồi không yên, cảm thấy ngồi trong phòng rất khó chịu nên đi ra ngoài, ngồi xuống trong sân.

Trong mùa đông bắc phong này, gió lạnh làm nàng tỉnh táo hơn, có lẽ có thể nghĩ ra cách khác, lừa đảo cũng được.

"Vũ Mạch, người trở về coi chừng, nếu lão gia hỏi ta cùng Lộ Lộ đi đâu, người nói là đến hồ Ngọc Minh chèo thuyền du ngoạn rồi." Phó Nghiên phân phó Vũ Mạch rời đi.

Đến hồ Ngọc Minh chèo thuyền du ngoạn, vô ý rơi vào trong nước, nhiễm phong hàn, sốt cao không lùi, lý do như vậy cũng là hợp tình hợp lý.

"Ai, đều nói mình cố chấp, tử ấy không cố chấp, còn làm mình bị thương." Phó Nghiên chống mặt ở trên bàn đá, lăm lăm lâu bầu.

"Ngồi bên ngoài không sợ bị đông lại hả?" Sau lưng nàng, một giọng nói âm áp vang lên.

Phó Nghiên quay đầu lại, thì thấy Bạch Dự, nàng hơi kinh ngạc hỏi "Sao ngươi ở nơi này?"

Bạch Dự cởi áo khoác trên người xuống phủ thêm cho nàng, sau đó mới ngồi xuống nói: "Tìm nhị ca nói chánh sự. Nghe nói ngươi cũng ở đây, nên tới xem một chút."

Vốn muốn nói chuyện với Bạch Dự, nhưng thấy hắn bận rộn đành phải nói: "Vậy ngươi đi làm chánh sự trước đi, không cần để ý đến ta."

"Nói xong rồi sao." Nghe Bạch Dự trả lời như vậy, Phó Nghiên mới phát giác mình ngồi ở đây đã lâu rồi.

"Lúc nào rồi?"

Bạch Dự thấy Phó Nghiên hỏi như vậy, bất đắc dĩ mà lắc đầu: "Đã chạng vạng tối."

"À? Ta còn tưởng rằng là buổi chiều, cho nên còn chưa ăn cơm trưa." Phó Nghiên cảm thấy bụng hơi đói rồi.

"Sao không ăn cơm?" Bạch Dự nắm tay lạnh như băng của nàng, "Ngươi đừng ngồi bên ngoài lâu, sẽ bị lạnh." Nói xong liền dẫn Phó Nghiên vào trong nhà, sau đó phân phó hầu gái đưa thức ăn tới.

Phó Nghiên đi tới trước giường, thấy Lãng vương vẫn ngồi trước giường, nàng vừa vuốt trán của Lộ Lộ vừa nói: "Vương thượng, ngài dùng bữa không?"

"Không."

"Vương thượng ngài ra ngoài ăn tối đi, nơi này có ta coi chừng Lộ Lộ. Tỷ ấy vẫn sốt như vậy sẽ không tốt, nên ta phải dùng cách khác mới được." Sau đó Phó Nghiên sai hầu gái mang rượu trắng lên.

"Nghiên Nghiên, ngươi cũng ăn cơm rồi hãy nói." Bạch Dự lạnh nhạt nói.

Phó Nghiên không để ý tới hắn: "Ta không cho hai vị đi vào hai vị chớ vào đó, hai vị ăn trước đi, không cần phải để ý đến ta."

Phó Nghiên cởi y phục của Lộ Lộ xuống, vẩy rượu trắng vào tứ chi của nàng ấy không ngừng chà xát, rượu trắng hút nóng. Làm một hồi, cũng không thấy lạnh chút nào, ngược lại càng nóng hơn.

Phó Nghiên lê tấm thân mệt mỏi đi ra, Bạch Dự vội vàng đỡ nàng ngồi xuống, Phó Nghiên cảm thán một câu: "Đói chết ta rồi."

Bạch Dự cười cung chiêu nói: "Vậy còn nói nhảm nhiều như vậy, mau ăn cơm."

Bạch Dự biết, Phó Nghiên thích ăn thịt, cho nên, trên bàn toàn là thịt.

Ở trong lòng Phó Nghiên, thịt vĩnh viễn là món ngon nhất, đói bụng một ngày, Phó Nghiên ăn như hổ đói, cuối cùng, như cơn lốc kết thúc bữa ăn.

"Phó."

Giờ phút này, Phó Nghiên đã gồi lên chân của Bạch Dự, lim dim ngủ. Bạch Dự thấy hầu gái tiến đến, ý bảo hầu gái nhỏ giọng nói chuyện.

"Vương thượng, Mạc cô nương đã tỉnh rồi." Hầu gái hạ thấp giọng.

Bạch Dự vẫy tay nói: "Đi lấy chăn giường."

Đêm khuya yên tĩnh, đèn cây sắp tắt cắt hình, khiến cho trong phòng tăng thêm âm áp. Bạch Dự thấy người trong ngực đã ngủ say, khóe miệng lộ ra nụ cười, không khỏi ấm lòng.

Chương 22: Sắc đẹp trước mặt

Bầu trời đã trong xanh, trong ngày hàn đông ánh nắng lóe vàng óng ánh, xuyên qua thẳng qua cửa sổ, chiếu vào bên trong.

Phó Nghiên bị ánh sáng rực rỡ làm tỉnh ngủ, từ từ mở mắt, mắt bị ánh sáng làm đau, nàng hơi buồn ngủ chớp mắt vài lần, mới thích ứng được với ánh sáng.

Phó Nghiên nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện ra mình gối đầu lên chân của Bạch Dự, bị hấn ôm trong ngực. Đáy lòng Phó Nghiên có chút ngọt nói không nên lời, nàng nhìn khuôn mặt trơn bóng của Bạch Dự, dung nhan như được mài dũa, nàng không nhìn được đuôi ngón tay ra nhẹ nhàng vuốt ve đường nét trên mặt hắn, còn có nụ cười thỏa mãn trên mặt hắn.

"Người làm gì vậy?" Bạch Dự đột nhiên mở mắt, cứng ngắt nhìn chằm chằm nàng.

Lúc này Phó Nghiên cũng cứng đờ giơ tay giữa không trung, hết sức lúng túng, nàng nghe Bạch Dự hỏi, lại không biết nên đáp sao, nên rất thẹn thùng cười nói: "Người đã tỉnh?"

Nàng muốn tránh câu hỏi của Bạch Dự, vậy mà Bạch Dự vẫn nhìn chằm chằm nàng: "Ta hỏi người đang làm gì?"

Lúc này Phó Nghiên mới biết không chạy khỏi câu hỏi của Bạch Dự, để tay giữa không trung xuống, cúi đầu nhỏ giọng đáp:

"Mất thấy Dự vương anh tuấn." Lời nói này giống nhau như đúc với lời hôm đó Phó Nghiên căn giá bị vùi dập giữa chợ.

Bạch Dự buồn cười hỏi tiếp: "Sau đó thì sao?"

Sau đó? Không có sau đó nha, nhưng mà Phó Nghiên không dám nói như vậy.

"Sau đó, liền động thủ rồi."

"Sau đó nữa thì sao?" Hắc vẫn chưa hỏi xong.

Phó Nghiên nhìn hắc, cười ha hả hai tiếng: "Không có sau đó nha, sau đó người đã hỏi ta đó."

Phó Nghiên giả bộ vô tội: "Nhưng thật ra là lỗi của người."

Bạch Dự cũng giả bộ vô tội như nàng: "Người còn dám đổ lỗi lên người Bôn vương?"

Phó Nghiên cười khúc khích nhìn hắc, sau đó nói nhỏ bên tai hắc: "Là người bày sắc đẹp ra trước mặt ta."

Bạch Dự đột nhiên đẩy nàng lên trên giường, đè nàng dưới thân: "Là người không chống cự nổi hấp dẫn." Sau đó hôn nhẹ lên môi nàng, liền đứng lên nói: "Mạc Lộ đã tỉnh rồi, ta phải vào triều."

Phó Nghiên cũng đứng dậy mang giày, giúp hắc sửa lại tóc mai: "Ta cũng phải đi xem Lộ Lộ thế nào, thừa dịp cứu cứu vào triều nhanh chóng trở về nhà."

"Ừ, trở về có chuyện gì thì sai người tới tìm ta." Bạch Dữ siết chặt mặt của nàng.

Hai vị Vương Gia cùng rời phủ vào triều, Phó Nghiên vào phòng thì thấy Lộ Lộ đang uống thuốc.

"Khá hơn một chút chưa?" Phó Nghiên sờ trán nàng, lạnh như băng.

"Khá hơn một chút rồi, nhưng mà toàn thân cực kỳ yếu đuối." Lộ Lộ yếu ớt nói.

Phó Nghiên thở dài: "May là mới chỉ trúng gió rét, may nhờ có vương thượng phát hiện tử sớm, may nhờ tử hết sốt, nếu như trễ chút nữa." Nếu như tay chân đều bị đông hư, không hết sốt thì đầu sẽ hỏng mất.

Lộ Lộ uống hoàn dược xong, rồi đưa chén cho hầu gái, mặt vô tội nói: "Tử không muốn vậy đâu, chỉ muốn đi cho khô khốc, ai biết đi tới đi lui đã bất động, đại não mất ý thức nha."

"Chạy xe cũng không nhanh như tử nha, còn làm mình bị thương!" Phó Nghiên bất đắc dĩ trách cứ.

"Tử không làm tổn thương mình, chỉ là do vui trong tuyết lâu nên không thoải mái thôi." Mạc Lộ hơi nhú lông mày.

Phó Nghiên không muốn nói nữa, nàng biết trong lòng Lộ Lộ đều hiểu, tóm lại, Lộ Lộ ở phương diện rõ ràng hơn nàng.

"Có thể xuống giường không? Chúng ta phải trở về Tướng phủ trước khi cửu cửu hạ triều, cả đêm không về sợ rằng cửu cửu đã bắt đầu lo lắng." Phó Nghiên bắt mạch cho Mạc Lộ, thấy không có gì đáng ngại, chỉ cần điều dưỡng là tốt thôi, may nhờ Lộ Lộ đã từng tập võ, cả đêm đông lạnh cũng không có gì đáng ngại.

"Vậy về trước đi, ngày khác lại đến đa tạ vương thượng." Lộ Lộ chuẩn bị vén lên chăn nệm lên đứng dậy.

Mới vừa trở về Tướng phủ, liền nghe thấy Vũ Mạch la âm lên: "Biểu tiểu thư, cuối cùng hai người đã trở về. Hôm qua lão gia một mực hỏi hai người đi nơi nào, sao không trở lại. Buổi tối thấy hai người không về ngủ, còn phái người ra ngoài tìm một đêm."

Nghe Vũ Mạch nói, Phó Nghiên biết rõ đại sự không ổn, cửu cửu trở về nhất định các nàng sẽ bị mắng.

Kết quả là, Phó Nghiên xách theo lá gan của mình chờ Mạc Tương trở về phủ mở cuộc tra hỏi.

"Giữa mùa đông các ngươi không có việc gì lại đi du hồ, thường tuyết gì, không có việc gì đi ra ngoài xuất đầu lộ diện làm gì! Các ngươi là tiểu thư Tướng phủ, có biết dè dặt của khuê tú không?" Mạc Tương không có kinh đường mộc, chỉ có vỗ bàn.

"..."

"." Tiểu thư Tướng phủ sao? Các nàng là tiểu thư khuê tú sao? Nhưng đó là chuyện xa xôi trước kia rồi, ai bảo Thừa Tướng

đại nhân lựa chọn buông tha.

"Bây giờ tốt rồi, người rớt xuống hồ, người cũng bị bệnh, ngược lại có thể yên lặng ở nhà rồi. Từ nay về sau, không có lệnh của ta, không được tùy ý bước ra cửa nửa bước, ai vi phạm thì quỳ ở từ đường."

Không cho phép ra cửa?

Đây là □□ trắng trợn ngăn cấm sao, ra cửa còn phải báo cáo, Thừa Tướng đại nhân ngài không ở trong phủ thường xuyên đó.

"Tại sao có thể như vậy." Phó Nghiên uất ức trong lòng.

"Mỗi lần ra ngoài đều gây ra một đồng rắc rối, là ai đào hôn mang tai tiếng đây? Là ai bị gãy chân? Là ai rơi xuống hồ hả?" Thừa Tướng đại nhân tra hỏi.

"." Không dám nói lời nào.

"." Yên lặng như tờ.

"Sai hầu gái đến Bách Nhân Đường hốt thuốc." Thừa Tướng đại nhân ném xuống một câu liền bãi đường.

Uy vũ ~

"Biểu tiểu thư, nô tỳ phải đến chỗ Huệ Nhật sư phụ hốt thuốc mỗi ngày sao?" Vũ Mạch cẩn thận hỏi thăm.

Phó Nghiên uất ức một bụng, lười nói chuyện, qua một hồi lâu mới quát lên: "Đi, đi, đi. Tốt nhất đi rồi mang về cho ta một bình Hạc Đỉnh Hồng, dù sao độc chết cũng tốt hơn tức chết!"

Vũ Mạch nghe Phó Nghiên nói lầy buồn cười lại không dám cười, cuối cùng lúng túng mở miệng: "Biểu tiểu thư, người đừng như vậy, dù sao bây giờ người không được ra ngoài, hơn nữa, chuyện ra ngoài có thể làm khó người sao?"

Phó Nghiên nghe Vũ Mạch nói vậy, trong lòng liền tính toán làm sao cải trang ra ngoài.

Nhưng mà, sóng gió chưa lặn, hay là nàng ở nhà đợi trước, chờ Thừa Tướng đại nhân quên mệnh lệnh này sau đó lại hành động cũng không muộn.

Ngồi ở trong phòng nhàm chán, Lộ Lộ vẫn còn ngủ. Tuy nói Lộ Lộ hơi suy yếu, nhưng không cần ngủ nhiều như vậy, Phó Nghiên bắt đầu hoài nghi nàng ấy có bệnh rồi.

Ngồi ở trước giường, bắt mạch, mạch tượng rất bình thường nha.

"Biểu tiểu thư, hôm nay là tết mồng tám tháng chạp, uống chút cháo mồng tám tháng chạp thôi." Vũ Mạch bụng tới đặt ở trước bàn.

Phó Nghiên rất là kinh ngạc: "Hôm nay là ngày mồng tám tháng chạp rồi sao?"

"Đúng nha." Vũ Mạch cười đáp nói.

"Ta đã ở trong phủ tám ngày rồi." Phó Nghiên thôn thức, bình thường không ra ngoài đã cảm thấy không được tự nhiên, hôm nay nàng lại có thể đợi lâu như vậy.

Nghiên Nghiên đột nhiên nhớ đến hôm đó ở Lăng vương phủ, Bạch Dự có nói qua, nếu trở lại gặp phải chuyện gì, có thể đi tìm hắn, gần đây nàng bận buồn bực, làm đầu óc choáng váng, khiến nàng không khỏi cảm thán: Phó Nghiên ơi, Phó Nghiên, người thật già rồi.

Sau đó, tiểu thư Phó Nghiên liền bắt đầu suy nghĩ làm thế nào xuất phủ, đi tìm Bạch Dự kể khổ.

"Tỷ ngửi được mùi thơm ngào ngạt của cháo nha." Lộ Lộ ngồi dậy.

Phó Nghiên nhìn nàng cười nói: "Tỷ đừng ngủ suốt ngày nữa, không khéo sẽ bệnh nặng đó, tỷ nên ra ngoài đi dạo hoạt động gân cốt đi, hôm nay là ngày mồng tám tháng chạp rồi, gần tới năm mới rồi đó."

Phó Nghiên nói một hơi, Mạc Lộ lại làm như không nghe thấy, chỉ nói muốn ăn cháo mồng tám tháng chạp.

"Tiểu thư, Lâm Nhi cô nương tới." Ngoài cửa hầu gái thông báo.

Phó Nghiên cùng Mạc Lộ thấy Lâm Nhi đến rất là vui mừng, liền kéo nàng ngồi xuống: "Nha đầu này, thật không có lương tâm, thành thân lâu như vậy mới trở về gặp chúng ta, đúng là có nhà chồng quên nhà mẹ." Mạc Lộ cười mắg.

"Trong nhà có chút bận rộn, nên không có thời giờ rảnh. Ta nghe người của nói Tướng phủ nói tiểu thư bị bệnh, lúc này mới thừa dịp tết mông tám tháng chạp tới đây thăm." Lâm Nhi nhìn Lộ Lộ: "Thân thể của tiểu thư sao vậy? Khá hơn chút nào không?"

"Tốt lắm, không có gì chuyện, chỉ bị trúng gió rét thôi." Mạc Lộ húp cháo cười yếu ớt.

Vũ Mạch ở một bên xới chén cháo cho Lâm Nhi.

Phó Nghiên cũng cười: "Hôm nay là ngày mông tám tháng chạp, uống chén cháo thôi."

"Vội vàng tới đây, nên trong nhà chưa nấu cháo nữa, xem ra năm nay ta sẽ ăn cháo ở Tướng phủ rồi." Lâm Nhi đáp lời.

"Đúng rồi, trượng phu ngươi có tốt với ngươi không?" Lộ Lộ đề xuống chén cháo.

Thấy Lộ Lộ hỏi như vậy, Lâm Nhi cười càng tươi hơn: "Tốt lắm, đặc biệt là sau khi ta mang thai, chuyện gì hấn cũng không cho ta làm."

"Ngươi mang thai?" Hai người Phó Nghiên Mạc Lộ trắm miệng một lời kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, đại phu nói được hai tháng rồi." Lâm Nhi thỉnh thoảng sờ bụng còn là bằng phẳng của mình.

Phó Nghiên thấy vậy, vội vàng bắt mạch cho Lâm Nhi, sau đó còn cho Lâm Nhi một đồng lớn thuốc dưỡng thai.

"Lộ Lộ, tử xuất phủ không?" Phó Nghiên cười âm hiểm.

Lộ Lộ ngạc nhiên nhìn Phó Nghiên: "Muội lại muốn đi ra ngoài?"

"Sao muội lại không ra, lông trên người muội đã mọc dài rồi nha. Tử ngủ suốt ngày, còn có thể làm gì, có những chuyện không thể trốn tránh." Phó Nghiên nghĩ thầm, nàng cũng không giữ chữ tín, nếu không đi ra ngoài sợ là Bạch Dự sẽ cho rằng nàng đã chết trong Tương phủ rồi.

"Cái gì không thể trốn tránh, nếu hấn thành thân chỉ cần đưa thiệp mời cho ta, ta sẽ đi dự thôi, muội cảm thấy tử còn có cái gì có thể trốn sao? Chỉ là tử rất mệt mỏi." Mạc Lộ thờ ơ giải thích.

Phó Nghiên cảm thấy tử ấy nói cũng đúng, liền kê đơn thuốc điều dưỡng cho Mạc Lộ.

Lâm Nhi nghe các nàng nói chuyện mà mơ mơ màng màng, nàng muốn hỏi có phải Vương Nham đã có chuyện gì nữa sao, nhưng nàng không dám hỏi trước mặt Mạc Lộ.

Phó Nghiên mặc thân nam trang đi theo Lâm Nhi ra cửa sau cửa Tướng phủ, mượn cớ giúp Lâm Nhi bốc thuốc, Lâm Nhi làm nha hoàn ở Tướng phủ đã mười năm, lại là người của Lộ Lộ, ở Tướng phủ cũng có chút địa vị, gã sai vặt giữ cửa thấy Lâm Nhi cô nương, cũng không dám hỏi nhiều, nên ra ngoài rất dễ.

Trước khi đi, Lộ Lộ như chém đinh sắt dặn dò nàng nhớ mang bánh nướng về.

"Biểu tiểu thư, tiểu thư người và Vương Nham công tử. . . .
."Lâm Nhi không dám nói thẳng.

Phó Nghiên gật đầu: "Đúng vậy, như người nghĩ."

"Không phải Vương Nham công tử rất tốt với tiểu thư sao?"
Lâm Nhi có chút không hiểu.

Ngược lại Phó Nghiên cười hỏi: "Người cảm thấy tiểu thư Tướng phủ cam nguyện làm thiếp cho người khác sao?"

"Hắn muốn cưới người khác?" Lâm Nhi kinh ngạc.

Phó Nghiên cười nhạt: "Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, chỉ là muốn Mạc tiểu thư làm thiếp cho hắn là chuyện không bình thường." diendanlequydon.com

"Nam nhân, không có cái gì tốt cả." Sau đó Lâm Nhi lại nhìn Phó Nghiên, "Ta cảm thấy Dự vương cũng không tệ, trong phủ có nhiều thiếp như vậy cũng không động tới."

Phó Nghiên gật đầu cười một tiếng: "Ta cũng cảm giác không tệ, có điều ánh mắt hẳn hơi kém một chút, đã coi trọng ta."

Tiểu kịch trường (tiết mục nhỏ) của tác giả Quân Trúc Tử:

Phó Nghiên đến thư phòng nơi Bạch Dự đang viết tấu chương.

Phó Nghiên: Chàng thấy Bạch Hoa Hoa thế nào?

Bạch Dự: Bạc sao? Bỏn vương không thiếu.

Phó Nghiên:

Qua một hồi lâu.

Phó Nghiên: Chàng cảm thấy Bạch Sâm Sâm thế nào?

Bạch Dự: Hàm răng sao? Chưa ra hình dáng gì.

Phó Nghiên khóc không ra nước mắt bĩu môi: Chàng có thể vui vẻ đặt tên cho cục thịt trong bụng ta không!

Bạch Dự ngẩng đầu hỏi Phó Nghiên: Nàng mang thai sao?

Phó Nghiên: Ta chưa ăn nên đau bụng.

Chương 23: Hôn yến vương phủ

Bạch Dự nhìn thấy Phó Nghiên mặc nam trang, không thể làm gì khác hơn là nâng trán: "Người đang đóng tuồng gì, chẳng lẽ người lại muốn đào hôn?"

Phó Nghiên thờ ơ, ngồi một mình ở vừa uống trà: "Người nghĩ hay quá, nếu có người chịu thành thân với bản tiểu thư, bản tiểu thư nhất định không chạy trốn, tránh tiện nghi cho người."

Bạch Dự buông tấu chương trong tay xuống, đi tới trước mặt Phó Nghiên khẽ nhéo mũi nàng, cung chiều nói: "Người thấy còn có người dám cưới người sao?"

Phó Nghiên liếc mắt nhìn hắn: "Người cảm thấy ta rất kém trừ người ra không ai muốn cưới sao?"

Bạch Dự lắc đầu một cái: "Ánh mắt của bản vương vẫn luôn là tốt nha, về phần người, bản vương cảm thấy người là một khối thạch mỹ ngọc cứng đầu. Coi như còn có người thấy người xinh đẹp, nếu muốn thành thân với người, cho dù hắn mượn mười cái gan cũng không dám giành người của Bản vương."

Bình thường Bạch Dự không có xưng Bản vương với Phó Nghiên, cho dù xưng Bản vương gia cũng là lúc vui đùa.

Phó Nghiên nghe Bạch Dự nói, trong lòng ngược lại ngây ngất, cũng cười giỡn nói hắn: "Ai nói ta là người của người?"

Bạch Dự dùng ngón tay trở nâng cằm của nàng lên, cười như không cười nhìn nàng: "Không phải người sẽ lấy thân báo đáp sao?"

"Ta chưa nói gì cả, ta chỉ nói người lấy thân báo đáp thôi." Phó Nghiên bị nắm cằm, nói chuyện có chút mơ hồ.

Phó Nghiên lật lọng giải thích, Bạch Dự cười như không cười nhìn nàng, nhất định lại không có chuyện tốt, nàng cảm thấy mình quá thông minh, liệu sự như thần.

Bạch Dự tà mị cười: "Vậy thì thử xem."

Tay nắm cằm của Phó Nghiên cũng không thả ra, môi âm áp che kín môi nàng.

Bạch Dự dán chặt môi của nàng, Phó Nghiên cho rằng hắn chỉ làm như vậy, nên vẫn để cho hắn dán, sau đó hắn bắt đầu khẽ liếm rồi cắn, Phó Nghiên mới phát hiện có cái gì không đúng, mở to hai mắt nhìn người đối diện. Bạch Dự không chú ý tới nàng, dùng lưỡi cạy môi nàng ra, Phó Nghiên cũng không nghĩ nhiều như vậy, không hiểu phải làm thế nào, nàng đưa tay vòng tay lên gáy của hắn, mặc cho Bạch Dự thi triển. Lưỡi của hắn ở trong miệng nàng tìm lưỡi của nàng, tìm thấy được, rồi trêu đùa khẽ cắn xé, cho đến khi Phó Nghiên không thở nổi, Bạch Dự mới ngưng động tác.

Phó Nghiên bị Bạch Dự hôn nên môi hơi sưng đỏ, trên mặt hồng như nhả ra máu.

"Rốt cuộc là ai lấy thân báo đáp?" Ánh mắt của Bạch Dục mê mang nhìn nàng.

"Người còn bận việc không, còn thì mau đi làm đi." Phó Nghiên không để ý đến hắn nữa, chuyển sang một vấn đề khác.

"Xong rồi." Bạch Dục nâng chung trà lên nhìn Phó Nghiên, "Không được, ta phải tìm một bộ y phục nữ cho người, người như vậy ta thấy rất khó chịu."

Phó Nghiên cúi đầu nhìn bản thân, không cảm thấy có gì không ổn: "Ta cảm thấy rất tốt mà."

"Ta nói không tốt thì không tốt, về sau đừng mặc như vậy."

"Ta cũng không muốn nha, ta bị Thừa Tướng đại nhân tra hỏi, sau đó ngăn cấm, không được ông ấy cho phép không được ra khỏi Tướng phủ." Phó Nghiên uất ức nói.

"Không phải ta đã bảo có chuyện gì thì sai người đến tìm ta sao?" Bạch Dục khẽ cau mày.

"Quên mất."

"Người muốn ta giúp người nhớ hay là tự mình nhớ đây?" Bạch Dục nhìn nàng, có loại cảm giác không nói ra được.

"Tự ta nhớ, thật ra thì trí nhớ của ta rất tốt." Phó Nghiên vội vàng trả lời.

Đối với Bạch Dự, nếu để hắn giúp nàng nhớ, Phó Nghiên biết mình lại bị giam trong Tiểu Hắc Ốc gì nữa thôi.

Phó Nghiên thay nữ trang, Bạch Dự mới để cho nàng xuất phủ.

"Đến cửa hàng bánh nướng dưới cửa thành."

Bạch Dự hỏi nàng muốn đi đâu, không ngờ đáp án của nàng là cái này: "Đừng nói với ta người muốn ăn bánh nướng."

Phó Nghiên nở nụ cười ha hả với hắn: "Đúng vậy." Phó Nghiên cũng không quên giao phó của Lộ Lộ trước khi nàng xuất phủ.

Hai người đi tới trước cửa hàng bánh nướng, nhìn dòng người xếp hàng dài trước cửa hàng, Bạch Dự nhìn người bên cạnh nói: "Người muốn Bôn vương cùng người đứng đợi mua bánh nướng sao?"

Phó Nghiên lại cười hắc hắc hai tiếng: "Người có thể ở một bên chờ ta, cũng có thể dùng thân phận vương gia chen ngang, đường đường là Dụ vương gia được dân chúng kính trọng, nhất định không ai ngại đâu."

Bạch Dự giơ tay lên ôm bả vai nàng đỡ khóc đỡ cười hỏi "Người có biết tại sao ta thích người không?"

Phó Nghiên cười hỏi: "Tại sao?"

"Bởi vì người là đóa hoa tuyệt thế." Bạch Dự gõ nhẹ trên trán nàng sủng nịch nói.

"Ừ, đã hiểu, tiểu thư khuê tú nhìn phát chán, sơn trâm hải vị đã ăn nhiều, muốn ăn bánh nướng rồi." Phó Nghiên gật đầu một cái.

"Không phải bánh nướng, bánh nướng dễ tìm, người không dễ tìm." Nói xong liền lôi kéo Phó Nghiên đến xếp hàng.

Xếp hàng nửa canh giờ, trong lúc đó Bạch Dự nói cho nàng biết, La Dương đã cầu xin hoàng thượng ban hôn cho nàng và Vương Nham. Ngày thành hôn được định vào mừng hai tết, Khâm Thiên Giám nói đó là ngày tốt nhất trong năm, Phó Nghiên đoán chưa tới mấy ngày nữa thiệp mời sẽ đến Tướng phủ.

Mua ba bánh nướng, Phó Nghiên biết Vương Gia này rất kén ăn, nhưng vẫn đưa tới trước mặt Bạch Dự.

Bạch Dự nhìn qua: "Người ăn đi."

"Nếm thử một chút thôi." Phó Nghiên cũng không tin Vương Gia này rất kén ăn.

"Nhìn cũng không dễ ăn." Bạch Dự vẫn là cự tuyệt.

Phó Nghiên thừa dịp hần nói chuyện, nhét bánh nướng vào trong miệng hần, Bạch Dự hết cách với nàng cắn một cái: "Cũng không tệ lắm."

Phó Nghiên thoả mãn gật đầu: "Có thể nghe được từ miệng của người nói ra cũng không tệ lắm, đó chính là rất tốt."

Trở lại Tướng phủ, Phó Nghiên vẫn không dám nói cho Lộ Lộ biết tin hoàng thượng đã ban hôn, mặc dù điều gì tới sẽ tới, nhưng nghĩ đến nếu để cho Lộ Lộ biết, nghĩ đến khuôn mặt vô hồn của tỷ ấy nói: Ai, vậy thì chờ đi ăn cưới thôi.

Chắc chắc, lãnh lãnh băng băng, nếu Lộ Lộ thật nói ra, nàng sợ mình sẽ bị lạnh mà sinh bệnh, nhưng Phó Nghiên không dám tưởng tượng vẻ mặt của Lộ Lộ khi đi dự tiệc, sợ rằng người sống sờ sờ sẽ đông cứng chết.

Vũ Mạch đến Bách Nhân Đường lấy thuốc thì nghe Tiểu Tứ nói thân thể của sư nương càng ngày càng kém, cho nên Phó Nghiên mượn lý do này quang minh chính đại xuất phủ. Bệnh của sư nương đúng là rất nghiêm trọng, dù sao mấy chục năm qua dư độc trong người nàng vẫn chưa ép ra được, sư phụ chỉ có thể dùng ngân châm phong tỏa không cho độc lan, cho nên sư nương đã thành Hoạt Tử Nhân. Hôm nay, tuổi đã cao, vốn đã yếu ớt, độc tính chậm chạp phát tán lại bắt đầu lan tràn, sư phụ nói, người sắp phải đi rồi.

Ngày giao thừa, là ngày cuối cùng của năm cũ, trừ cữ nghênh tân đương nhiên không thiếu.

Tất cả người trong Tướng phủ đều mặc y phục mới và trang trọng, đi tới Từ Đường giỗ tổ.

Mọi người theo bồi phận mà sắp hàng, sau khi tịnh thủy, tịnh khăn (vệ sinh thân thể) rồi chuẩn bị dâng hương, cung nghênh liệt tổ liệt tông. Mặc dù Phó Nghiên ghét những quy củ của giỗ tổ,

nhưng dù sao này cũng là một nghi thức vô cùng trang trọng, cũng không dám qua loa.

Mọi người đều cầm hương đèn đứng ngoài cửa, rồi vũ hương hướng ra ngoài nửa vòng, rồi nói: "Nay là giờ lành ngày hoàng đạo, Mạc thị ta tiến hành nghi thức giỗ tổ, cung thỉnh liệt tổ liệt tông cùng nhau tới hưởng dụng đồ ăn soạn quả sớ, đến phát phở" .

Phó Nghiên rất không thích giao thừa, không nói giao thừa có giỗ tổ, còn phải đón giao thừa, đêm khuya một đám người ngồi chung một chỗ, chờ năm mới đến, tuy có quả khô mứt hoa ăn vặt, rồi nói chuyện phiếm. Một năm kia, Phó Nghiên mạo hiểm sẽ bị cứu cứu mắng, ở trong đại sảnh dọn lên bài mã điều tịch, cứu cứu cũng không nói nàng, coi như là ngầm cho phép, từ một năm kia bắt đầu, giao thừa hàng năm Tướng phủ đón giao thừa đều đánh bài mã điều, cuối cùng Thừa Tướng đại nhân cũng tham dự.

Đầu năm mới, đã nhận được hôn thiệp của Vương Nham cùng Lạc Dương, người của Tướng phủ đều xuất phủ dự tiệc.

Tiệc cưới bày trăm bàn, trong phủ ngập tràn không khí vui tươi. Phó Nghiên lôi kéo Lộ Lộ tìm một chỗ ngồi tầm thường, sau đó bụng của nàng liền bắt đầu hành động, mà Lộ Lộ lại ngăn người một bên.

"Đừng nghĩ nữa, chúng ta là tới dùng cơm, ăn xong là đi, tỷ đừng nghĩ đến những chuyện khác." Phó Nghiên sợ Mạc Lộ đau lòng.

Lộ Lộ nặn ra nụ cười: "Tỷ đã sớm uống nhiều chén cháo, bây giờ còn chưa có đói." Lộ Lộ thấy Vương Nham đi tới ngồi xuống bàn kia.

Vương Nham ngồi ở bàn kia rất là náo nhiệt, Bạch Dự, Bạch Tuy, Mạc Lăng, còn có rất nhiều cậu ấm quý tộc nổi danh trong kinh thành đều ở đây, uống rượu nói chuyện phiếm với nhau cực kỳ vui.

Phó Nghiên nhìn bàn kia, lại chạm phải ánh mắt của Bạch Dự, liền lập tức cúi đầu ăn cơm của mình.

"Lần trước chuyện bị tuyết đông cứng, còn chưa kịp đa tạ Lăng vương." Lộ Lộ gấp đùi gà cho Nghiên Nghiên.

"Cái kia thì tìm một cơ hội nói đa tạ là được rồi." Phó Nghiên không chút để ý gặm đùi gà.

"Hai vị tiểu thư, vương thượng mời hai vị qua." Một gã sai vặt tới truyền lời.

Phó Nghiên dừng lại động tác, cảm thấy rất kỳ quái, "Gọi ta tới làm gì?" Có muốn người ta ăn ngon không?

"Nô tài không biết."

Không biết thì đi, đi qua nhìn gặp mới biết.

Vừa đi qua, Bạch Dự liền kéo Phó Nghiên qua ngồi bên cạnh hắn, Phó Nghiên cũng thuận tiện lôi kéo Lộ Lộ ngồi ở bên cạnh

nàng.

"Bệnh của Mạc cô nương đã hết chưa?" Bạch Tuy hỏi.

Bạch Tuy đột nhiên hỏi, Mạc Lộ không có kịp phản ứng: "Hả?" Sau đó liền đáp, "Tạ vương thượng đã cứu giúp, bây giờ đã không sao."

"Vị này chính là Mạc cô nương sao, hôm nay gặp mặt quả thật giống như trong lời đồn." Trước bàn nam tử mặc y phục màu vàng mở miệng cười, hắn là Nhị công tử nhà Cao thái úy, cũng chính là đệ đệ của Duệ phi.

Lộ Lộ không để ý tới hắn, vẫn ngồi chỗ kia nhặt xương cá cho Phó Nghiên, Phó Nghiên cảm thấy Lộ Lộ thật không có chuyện gì làm. Nhưng mà, nàng cũng thật tò mò tin đồn là cái gì.

Sau này mới biết người đời truyền Lộ Lộ tinh thông mọi thứ cầm kỳ thư họa, có tri thức hiểu lễ nghĩa tài múa siêu quần, còn có dáng vẻ chim sa cá lặn hoa nhường nguyệt thẹn, nam tử trong kinh thành đều muốn nhìn thấy dung mạo của nàng.

Sau đó khi nàng mới nhớ tới lời của công tử Cao gia, Phó Nghiên đều buồn cười, người sống nhờ gương mặt, đẹp một chút che trăm xấu xí, quả nhiên là lời thật.

"Nghe nói thái hậu nương nương đã chọn cho hai vị mấy vị thiếp thất đều là mỹ nhân." Cao công tử đã uống nhiều rượu, nên dám nhạo báng Vương Gia rồi.

Mạc Lăng lo lắng sợ hãi nói bậy, liền chen vào một câu: "Thê thiếp của Cao huynh cũng là mỹ nhân xinh đẹp nha."

"Ta làm sao có thể sánh với Vương Gia, thê thiếp nhà Vương Gia là do Thái hậu tuyển chọn, không giống nhau." Trước kia công tử Cao gia thường xuyên uống rượu với Mạc Lăng rồi còn đi dạo hoa lâu (lầu xanh), cũng là công tử ăn chơi trác táng.

Hai vị Vương Gia không để ý đến hắn, vẫn uống rượu, còn không là trêu ghẹo Vương Nham song hỉ lâm môn, vẻ ngoài của Vương Nham thì cười nhưng trong lòng không cười đáp tạ.

"Thì ra người mới nạp thêm thiếp." Phó Nghiên khẽ nói bên tai Bạch Dự.

Bạch Dự cong môi tùy tiện nói: "Nếu không thì người đến vương phủ xem có phải là người sinh con trai vợ phụ không?"

Phó Nghiên xem chút nữa bị hắn làm mắc nghẹn xương cá: "Ta còn lâu mới đi đấy."

Sau khi cơm nước no nê, mọi người đều đến hậu viện thánh hí, nghe hát 《Long Phượng Trình Tường》.

"Nguyệt lão vốn là Kiêu Quốc Trọng, dù có đại sự cũng không trở ngại." Nghĩ như vậy, Lộ Lộ cảm thấy mình thành nguyệt lão.

Phó Nghiên cảm thấy hí kịch này khó coi, xem một hồi đã gật gù ngủ gục, Lộ Lộ ngồi ở một bên hai mắt vô hồn.

"Sáng mai là niên triều mới, qua hai ngày nữa, sẽ đến ngày đi săn bắt phải không?" Bạch Tuy hứng thú hỏi.

"Mạc Tương càng già càng dẻo dai, cũng không nên từ chối. Còn có Mạc gia công tử cũng là văn thao vũ lược, cũng nên tham dự." Bạch Dự cười nói.

Nghe bọn hăn nói chuyện phiếm, hai người Phó Nghiên Mạc Lộ đều háng hái mong chờ, trong lòng bồn chồn muốn đi theo.

Lộ Lộ chuyển nói nhỏ bên tai Mạc Lãng: "Huynh đi săn mang theo muội đi."

Mạc Lãng nhìn Lộ Lộ: "Muội đi thì huynh không kỳ quái, nhưng những người khác sẽ không như vậy."

Mạc Lộ cảm thấy mất hứng, quệt miệng trở lại chỗ ngồi buồn bực một mình.

Phó Nghiên vốn ngồi bên cạnh Bạch Dự, nàng cũng nói nhỏ với Bạch Dự: "Có thể mang ta cùng Lộ Lộ đi không?"

Bạch Dự cười yếu ớt: "Có thể, chỉ cần người trở về vương phủ với ta, xem mấy người thiếp đó có vượng phu sinh con trai không ta liền dẫn người đi."

Nghiên Nghiên cũng quệt miệng, ném một câu: "Không đi."

Chương 24: Săn thú là một bàn cờ

Dù sao cũng không được đi, nên nàng cũng lười nghe bọn hăn tán gẫu, may mắn cho hai người Phó Nghiên, cách chỗ bọn họ là một vườn hoa.

Nơi này không thấy rõ cái gì, đi dạo xung quanh liền tới cửa tân phòng, trong phòng đèn đuốc sáng choang, ánh nến đỏ lóe mắt.

"Tỷ có nghĩ tất cả đều là một cái bẫy không?"

Phó Nghiên thấy, từ lúc hất nước sôi, đến khi Mạc Lộ chết cũng không tha thứ, rồi đến chuyện thành hôn, bây giờ ngấm lại thì quá trôi chảy đi, nàng cảm thấy đây như một cái bẫy dọn sẵn chờ các nàng rơi vào. Cho dù ở tiết nữ nhi Phó Nghiên không đắc tội vị Quận chúa Bắc ấp này, chuyện về sau cũng sẽ xảy ra tương tự như vậy, nếu La Dương đã khuynh tâm với Vương Nham, theo như tính tình của vị quận chúa này nhất định sẽ không buông tha, nghĩ hết biện pháp nắm Vương Nham trong tay.

"Là bẫy thì sao? Không phải là bẫy thì sao? Chẳng lẽ tỷ phải đi giành với người ta sao? Là của tỷ luôn là của tỷ, người khác giành cũng không giành được, không phải của tỷ thì chớ cưỡng cầu, có lẽ đây chính là hữu duyên vô phận." Phó Nghiên vẫn luôn cảm thấy Lộ Lộ rất thông suốt.

Mạc Lộ cùng Phó Nghiên đều là dạng người không thích tranh đoạt, có lẽ do họ lười biếng, chỉ cần người khác không chọc giận các nàng, họ sẽ không chọc người khác, tâm luôn hướng tới cuộc

sống bình an. Nếu thật có người muốn hại các nàng, đương nhiên họ sẽ không để yên, nhưng mà, đối với La Dương, hai người các nàng không muốn so đo.

Phó Nghiên ngáp một cái, cười nói: "Trở về phủ thôi, đã mệt nhọc cả ngày rồi."

Lộ Lộ cũng cười nói: "Đúng vậy, tỷ cũng phải về nghĩ cách đi theo bọn họ đi săn."

Phó Nghiên hòa theo: "Đây là một vấn đề nha."

Trở về suy nghĩ trước sau, cuối cùng Phó Nghiên vẫn rất phiền muộn, chẳng lẽ lại giả trang thành gã sai vặt đi theo sao? Ngộ nhờ bị phát hiện thì sao? Bị cứu cứu bắt được là trở về sẽ quý ở Từ Đường, bị Bạch Dự bắt được nói không chừng sẽ bị nhốt trong tiểu hắc ốc, Bạch Dự nói, có chuyện gì thì đi tìm hắn, nhưng mà chuyện này hắn không đồng ý.

Lộ Lộ nhìn nàng lắc đầu: "Nếu không thì muội đến vương phủ một chuyến cúi đầu xem sao?"

Phó Nghiên liếc Lộ Lộ: "Muội không đi. Muội đến phủ nhìn tiểu thiếp của hắn chi, hắn cưới tiểu thiếp không liên quan với muội, còn nói gì là vương phu sinh con trai, muội không quan tâm."

"Tỷ thấy hắn đang chọc muội thôi." Lộ Lộ cười cười.

"Ngộ nhớ là thật sao? Người khác sẽ nhìn muội thế nào? Muội không muốn nhận thêm lời đồn xấu nữa đâu." Phó Nghiên lắc đầu.

Lộ Lộ cười càng vui vẻ hơn: "Thường xuyên đi đêm có ngày gặp ma nha."

Phó Nghiên cười lạnh đáp nàng: "Muội cũng không phải là cây cỏ bên Hoàng Tuyền Lộ, tảng đá bên bờ sông vong xuyên, hay gạch trên cầu nại hà, hay chén trong tay Mạnh bà, không là Diêm Vương Âm Tào Địa Phủ, sao có thể không sợ quỷ."

"."

Phó Nghiên suy đi nghĩ lại, quỷ cũng không đáng sợ, đáng sợ là người.

Cho nên Phó Nghiên cảm thấy nên đến vương phủ thử xem, nàng tạm thời tin tưởng Mạc Lộ.

Vào phủ, Nhĩ Diêm gọi Phó Nghiên lại: "Phó cô nương tìm vương thượng sao, vương thượng đã ra ngoài còn chưa trở về, nếu không để hầu gái bồi cô nương đến hoa viên trước."

"Tam ca, Tam ca."

Vừa mới chuẩn bị xoay người rời đi, liền nghe giọng nói hưng phấn của người nào đó đang chạy vào phủ, Phó Nghiên quay đầu lại nhìn thấy là Phù Âm công chúa, nên cùng Nhĩ Diêm hành lễ: "Công chúa."

Phù Âm cười nhìn Phó Nghiên, lại nhìn Nhĩ Diêm hỏi "Tam ca của ta đâu?"

"Công chúa, vương thượng đi ra ngoài còn chưa trở về."

Phù Âm hơi nhú lông mày: "Có biết khi nào Tam ca trở về không?"

"Nô tỳ không biết, Phó tiểu thư cũng đến tìm vương thượng, nô tỳ đang chuẩn bị dẫn người đến hậu viện đi dạo." Nhĩ Diêm lắc đầu.

Phù Âm thấy vậy cười cười: "Vậy người đi làm chuyện của người đi, ta đang muốn hàn huyên với Phó tỷ tỷ."

Hai người đi dạo trong hoa viên, khiến Phó Nghiên nhớ tới tình cảnh đi dạo lần trước.

"Nhị ca mời quần thần đi săn bắn, ta đi cầu xin nhị ca, nhị ca nói ta hồ đồ. Sau đó ta chuẩn bị đi cầu Tam ca, Phó tỷ tỷ, người có thể giúp ta khuyên nhủ Tam ca để cho huynh ấy mang ta đi không?" Khuôn mặt của Phù Âm tràn đầy mong đợi nhìn Phó Nghiên.

Phó Nghiên nhìn nàng hỏi "Người có biết vì sao ta tới tìm tam ca của người không?"

Phù Âm tò mò hỏi: "Làm cái gì?"

Phó Nghiên thở dài, cười yếu ớt: "Van Tam ca của người mang ta đi."

"À?" Trong nháy mắt Phù Âm đổi sắc mặt, "Ta còn trông cậy vào người có thể giúp ta năn nỉ đây, thì ra chúng ta đều có mục đích giống nhau. Ta muốn đi, nhưng bọn họ luôn nói ta là nữ nhân, không thích hợp, nhưng lần này Hoàng đế ca ca đi săn bắn cũng dẫn theo hoàng hậu nương nương cùng Lưu Mỹ đó, tại sao ta không thể đi."

Nghe lời này, Phó Nghiên giống như sực nhớ ra gì đó, hỏi "Văn võ cả triều đều phải đi sao?"

Phù Âm gật đầu một cái: "Đúng vậy, Hoàng đế ca ca nói đã lâu không hoạt động rồi, hoàng hậu nương nương cũng muốn xuất cung giải sầu, chuyện hậu cung đều giao lại cho Duệ phi cùng Lan Phi trông nom."

Phó Nghiên sững sờ, nhìn Phù Âm nói: "Công chúa có thể giúp Phó Nghiên một chuyện không?"

"Chuyện gì?"

"Nếu vương thượng trở về hỏi ta có tới tìm người không, công chúa ngàn vạn lần ** đừng bảo là ta đã tới tìm vương thượng nói chuyện săn bắn." Phó Nghiên trầm giọng nói.

"Tại sao?" Phù Âm bị Phó Nghiên đột nhiên nghiêm túc dọa sợ.

"Bọn họ cũng là vì muốn tốt cho chúng ta, nữ nhi đi tới đó không tốt lắm." Phó Nghiên nói.

Phù Âm vẫn cảm thấy là lạ.

Phó Nghiên đã nhìn thấu sự cạnh tranh của những phe đảng trong triều đình cùng với tham vọng quyền lực của họ rồi, cuộc săn thú đột ngột này, nhất định là một cuộc chém giết, xưa có cái chết của Lý Cẩm làm mẫu. Một trò chơi săn thú, cuối cùng sẽ trở thành chỗ hoàng gia tể tự săn thú văn võ bá quan. Bọn họ không muốn dẫn theo mấy nàng theo, sợ các nàng rơi vào bẫy thôi.

Khi Bạch Dự trở về phủ thì Phù Âm đã hồi cung, mặc dù nàng không hiểu tại sao Phó Nghiên lại trở mặt nhanh như vậy, nhưng nàng cảm thấy trong đó nhất định có ẩn tình không hề nhưng nói cho người, có lẽ nàng không nên dính vào chuyện này.

Đã lâu chưa có tuyết rơi, còn là trận tuyết cuối cùng.

Phó Nghiên được Nhĩ Diêm dẫn vào ngôi trong thư phòng của Bạch Dự uống trà, thấy Phó Nghiên, Bạch Dự đầu tiên là vui mừng sau đó mặt trầm xuống, bảo Nhĩ Diêm đi ra ngoài.

"Người đến xem thiếp mới của Bôn vương sao?" Bạch Dự nhíu mày hỏi.

"Nếu như mà ta tới thăm thiếp mới của người thật, người sẽ mang ta đi gặp sao." Phó Nghiên nghiêm túc nói.

Bạch Dự mỉm cười: "Người cảm thấy thế nào?"

"Người cảm thấy ta sẽ đi xem sao?" Phó Nghiên cười hỏi ngược lại.

"Sẽ không." Bạch Dự cũng cười theo.

"Cho nên, người sẽ không dẫn ta đi, cho dù ta đi xem thiệp mới của người e là kết quả vẫn vậy, nhưng dựa theo sự hiểu biết của người về ta, người biết ta sẽ không đi, cho nên người mới nói như vậy." Phó Nghiên bình thản nói.

"Cho nên?" Bạch Dự ngồi xuống.

Phó Nghiên cầm ly trà lên, nhìn hắn: "Cho nên ta không muốn bị cuốn vào nữa."

"Người biết cái gì?" Bạch Dự kinh ngạc nhìn nàng.

"Ta không biết gì cả, ta đoán thôi." Phó Nghiên cũng nhìn hắn.

"Không ngại nói ra." Bạch Dự lại mang theo chút nụ cười.

Phó Nghiên đặt ly trà xuống: "Hôm nay trên triều đình có rất nhiều đảng phái, mặc dù mặt ngoài huynh đệ đồng tâm, nhưng lại vụng trộm mưu tính lợi ích của mình. Giữa quan viên cũng có không ít ân oán, quyền lợi, tiền bạc, đảng phái đều là ở chỗ này, có thể từ chuyện săn bắn bình thường phát triển thành hoàng thất săn bắn, chỉ có thể nói trong đó nhất định có bẫy. Có lẽ là muốn mượn chuyện săn thú, quét dọn môn hộ (đảng phái), có lẽ còn có động tĩnh lớn hơn."

Bạch Dự ôm Phó Nghiên ngồi lên đùi của hắn, trong mắt như chứa chút tán thưởng: "Không hổ là nữ nhân của ta, rất thông minh, tuy là người suy đoán, cũng □□ không sai chút nào. Đây vốn là một trò chơi nhỏ, hoàng thượng lại nhất định làm cho thanh thế to lớn, người sáng suốt đều có thể nhìn ra dụng ý của hoàng thượng, tuy nói là đề phòng khắp nơi, sợ là sẽ làm mọi người ứng phó không kịp."

"Theo như cái này thì ta nên ở yên trong Tướng phủ dưỡng thân thôi." Phó Nghiên cười rất rục rỡ, hai tay vòng chắc qua cổ của hắn bủm môi mà nói: "Nhưng ta còn muốn đi."

"Vậy chờ chuyện này hết bận, ta sẽ một mình dẫn người đi săn thú được không?" Bạch Dự cười dụ dỗ.

Phó Nghiên mang theo ánh mắt hoài nghi nhìn hắn: "Chuyện này có thể tin không?"

"Bỏn vương không giữ chữ tín bao giờ?" Bạch Dự rất là bất đắc dĩ.

Phó Nghiên khẽ ngẩng đầu, hôn một cái trên mặt Bạch Dự: "Đồng ý."

Trong tiếng mắng chửi của Mạc Lộ, Phó Nghiên đã luyện thành bản lãnh tự động che chắn âm thanh. Mặc dù bọn họ đi săn thú chỉ mấy ngày thôi, lại làm cho Phó Nghiên cảm thấy cực kỳ gian nan, nàng muốn biết cuối màn trò chơi này người nào sẽ bị ăn sạch.

Chúng triều thần hồi kinh, Sài Đình Úy đi sẵn hỏ vô ý rơi vào miệng hùm. Công tử nhà Cao thái úy đùa giỡn hậu phi, hoàng thượng nể mặt phụ thân của hắn là trung quân nên chỉ đày hắn ra biên cương. Sau đó còn có mấy tên quan viên rồi rít bị giáng chức, Vương Nham được thăng làm Vệ Úy, Bạch Dự nói thái độ của Ngự Sử đại phu vẫn còn trung lập, xem ra bây giờ bọn họ đang hướng về hoàng thượng.

Phó Nghiên cũng không hỏi quá trình, đối với nàng mà nói kết cục mới phải là mấu chốt cuối cùng.

Phó Nghiên cùng Lộ Lộ có cùng sinh thần, nên Mạc Lăng dụ dỗ hai người nói là khi trở về sẽ cho các nàng da thú, Mạc Lăng luôn công bằng, tặng mỗi người một tấm da cáo, sau đó tặng Phó Nghiên vòng tay bạch ngọc uyên ương, thành một đôi với Lộ Lộ.

Phó Nghiên trêu ghẹo Bạch Dự: "Sao đi một chuyến săn thú mà không mang tấm da thú nào về?"

"Tướng phủ còn thiếu da thú sao?" Bạch Dự nhìn nàng.

"Hôm nay là sinh thần của ta, biểu ca đã tặng ta tấm da cáo cùng vòng tay uyên ương, còn ngươi sẽ tặng cái gì?" Phó Nghiên khẽ nâng cằm của Bạch Dự.

"Tặng vòng tay uyên ương còn chưa tới lượt hắn." Bạch Dự cười lạnh.

Phó Nghiên cảm thấy buồn cười, trong lời nói mang theo mùi vị hài hước: "Người không tặng, vậy hẳn tặng thôi."

"Ném đi."

Phó Nghiên cười càng vui vẻ hơn: "Ồ, Dự vương gia cũng có lúc ghen, khó được, khó được, vòng tay này ta sẽ không ném đi, ta và Lộ Lộ mỗi người một vòng, nếu nói là uyên ương cũng là hai con mẩu uyên ương."

Bạch Dự thấy vậy, lông mày cột nhũ cũng mang theo hài hước nói: "Người cảm thấy bốn vương quá tốt với người sao?"

Phó Nghiên choáng váng mắt, sửng sốt một hồi lâu mới đáp: "Cũng được, rất tốt."

"Rất tốt? Là rất tốt sao?" Bạch Dự tiếp tục hỏi.

"Chính là rất tốt."

"."

Bạch Dự đứng dậy lấy ra một chiếc lược bạch ngọc, Phó Nghiên cảm thấy nhất định rất giống mấy cây lược bình thường, sau đó, cẩn thận xem xét, mới phát hiện sau lưng lược khắc lên hai chữ Bạch Dự.

"Chính người làm sao?" Phó Nghiên không thể tưởng tượng nổi.

"Thích không?"

Phó Nghiên vừa mừng rỡ, vừa cảm động, đi tới trước người Bạch Dự, nhào vào ngực hắn, vòng quanh hông của hắn: "Bạch Dự."

"Hả?" Bạch Dự khẽ vỗ lưng của nàng.

"Trừ phi người đuổi ta đi, ta mới có thể đi, nếu không đời này sẽ đi theo người." Phó Nghiên nhỏ giọng.

Bạch Dự càng ôm chặt nàng hơn: "Nghiên Nghiên, ta làm sao có thể đuổi người đi?"

"Vương thượng, hoàng thượng cho mời người vào cung." Ngoài cửa có âm thanh truyền báo.

Phó Nghiên chui ra từ trong ngực Bạch Dự: "Mau đi đi."

Rồi gọi Nhĩ Diêm, "Nhĩ Diêm, hầu hạ vương thượng thay quần áo."

Chương 25: Theo gió theo muốn

Phó Nghiên chuẩn bị ra ngoài, nhưng bị Bạch Dự gọi lại: "Trên bàn có quà sinh thần của nhị ca tặng Lộ Lộ, ngươi mang về đi." Bạch Dự chỉ vào bàn.

Phó Nghiên mở cái hộp trên bàn ra, là cây trâm vàng "Phượng Hoàng khắp huyết (khóc ra máu)", thấy vậy nàng cười giỡn nói: "Đây là trâm cài hoa lệ, lại tặng cho tỷ tỷ? Đều sinh cùng ngày, sao chỉ tặng một mình tỷ ấy."

Bạch Dự đang thay áo, cười đáp nàng: "Mạc Tương ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, đương nhiên phải làm bộ không quan hệ gì, cho nên không dễ dàng vào Tương phủ được. Ta thấy trâm cài này còn tôn quý hơn những thứ của hoàng hậu nương nương."

"Theo lời của ngươi, Lăng vương đưa cho Lộ Lộ Phượng trâm cài" Phó Nghiên ngăn người, "Đang dùng sắc đẹp dụ dỗ sao?"

"Đúng, chỉ ngươi không mê sắc đẹp thôi." Bạch Dự nhìn nàng, "Mặc dù không rất đẹp, nhưng cũng là xinh đẹp."

Phó Nghiên liếc xéo Bạch Dự một cái, lại cúi đầu bỏ trâm cài vào trong hộp: "Ý ngươi là dụ dỗ bằng sắc đẹp sao?"

"Ý của ta là, không phải tất cả mọi người đều bị sắc đẹp mê hoặc, chỉ là ngươi cũng bị sắc đẹp mê hoặc thôi." Bạch Dự ngo

ngác nhìn nàng, Nhĩ Diễm đang thay quần áo cho Bạch Dự không nhìn được cười ra tiếng.

"." Phó Nghiên ngây ngô ở một bên không đáp lời Bạch Dự.

"Có điều khiến ta kinh ngạc là người chẳng biết ta là ai mà lại dám theo ta, chẳng lẽ không sợ ta bán đứng người?" Bạch Dự sửa sang lại quần áo, đi tới chỗ Phó Nghiên.

"." Phó Nghiên vẫn không nói gì, nhìn hắn đỏ mặt, "Không đùa giỡn với người nữa, ta đi về trước đây. "

Bạch Dự cầm tay Nghiên Nghiên: "Cùng đi ra ngoài."

Phó Nghiên liếc hắn một cái, vẫn không nói lời nào.

Trở lại Tương phủ, Phó Nghiên đuổi nha hoàn ra, sau đó kể lại cho Mạc Lộ nghe.

"Thành thật mà nói, đây là đang cầu kết với Lăng vương." Phó Nghiên đưa cái hộp đựng trâm vàng đến trước mặt Lộ Lộ.

"Đây là cái gì? Mọii đang nói gì vậy?" Hai mắt Lộ Lộ mờ mịt nhìn Nghiên Nghiên.

"Tại sao Lăng vương lại tặng tỷ trâm cài?" Phó Nghiên vẫn nhìn nàng.

"Thôi, Lãng vương chính là muốn tử đến Phượng Lan điện đây mà." Phó Nghiên thở dài, "Nếu thật không có gì thì làm sao đưa cho tử đồ vật hứa hẹn đây?"

Mạc Lộ không hiểu, nàng mới gặp mặt Lãng vương mấy lần, làm sao có cái gì với hắn, dù hôm đó khi nàng chôn trong tuyết được hắn cứu nhưng cũng là trùng hợp thôi.

"Làm sao tử biết." Lộ Lộ lạnh nhạt nói.

"Trâm này tử lấy hay không lấy?" Phó Nghiên tiện tay bung tách trà lên.

"Nếu là quà sinh thần thì tử sẽ nhận, hắn cũng không nói gì? Tử cũng không biết gì." Lộ Lộ rót trà cho Phó Nghiên.

Nói là nhận lấy, nhưng nàng biết chắc hắn tử tử sẽ không sử dụng nó, Phó Nghiên cảm thấy Lãng vương này thật sâu sa, hắn đang có âm mưu gì với Tướng phủ hay là đã khuynh tâm với Mạc Lộ?

Dường như Lộ Lộ cũng nghĩ đến cái gì: "Hay là trả lại đi, vật này xuất hiện ở Tướng phủ, sợ là sẽ đưa tới nhiều phiền toái không cần thiết."

Kết quả là, trong một ngày Phó Nghiên phải đến vương phủ hai lần, cho đến đêm khuya mới thấy Bạch Dự mệt mỏi đi vào.

"Ăn tối chưa?"

"Chưa, sao vậy?" Bạch Dữ quay mặt sang nhìn hấn.

"Lộ Lộ bảo ta trả cái này về." Phó Nghiên đưa trâm vàng cho hấn.

"Là sợ tương lai xảy ra chuyện, làm liên lụy tới Tướng phủ sao?" Bạch Dữ nhìn thấu tâm tư của các nàng.

"Ừ." Phó Nghiên gật đầu một cái.

"Vậy thì trả lại đi, dựa theo tính tình của Nhị ca, một ngày nào đó thì trâm cài này cũng sẽ đeo vào trên đầu nàng ta."

Hầu gái mang thức ăn lên, Phó Nghiên ngồi một bên, nhìn Bạch Dữ ăn cơm.

"Hoàng thượng muốn phái binh một lưới bắt hết bộ lạc gần biên cương." Hấn vừa gấp thức ăn vừa nói.

"Ngươi tán thành sao?" Phó Nghiên nhìn hấn.

"Khuếch trương vùng đất ở biên cương, giảm bớt đau khổ của dân chúng ở biên cương đương nhiên là chuyện tốt. Chỉ là hoàng thượng lại muốn Vương Nham làm đại tướng, lệnh hấn mang theo mười vạn tinh binh xuất binh chinh phạt, cho Mạc Tương làm giám quân." Bạch Dữ định thần nhìn nàng.

Phó Nghiên định thần suy nghĩ, sau đó mở miệng: "Hoàng thượng muốn mượn cơ hội này lấy lại binh quyền của cũ cũ?"

"Ừ." Trên mặt Bạch Dục không có bất kỳ biểu tình gì.

"Không ngờ cuối cùng hoàng thượng lại lựa chọn phương thức như thế, mười vạn binh quyền cứ như vậy chấp tay nhường cho người khác." Phó Nghiên cười lạnh.

"Sao ngươi biết điều này?" Bạch Dục đột nhiên hỏi

"." Phó Nghiên có vẻ lúng túng, không trả lời.

Bạch Dục gấp một khối sườn lên, nhìn Phó Nghiên: "Nghiên Nghiên."

Phó Nghiên sửng sốt: "Hả?"

"Há miệng."

Bạch Dục liền gấp thịt kho lên đút vào trong miệng của nàng.

"Phó cô nương." Nhĩ Diễm từ ngoài cửa đi vào.

"Thế nào?" Phó Nghiên quay đầu hỏi.

"Ngoài cửa có người xưng là Tiểu Tứ nói là tới tìm cô nương, nhờ nô tỳ truyền lời nói sư nương không được tốt, sư phụ bảo người qua nhanh." Nhĩ Diễm trả lời.

Nghe Nhĩ Diễm nói, toàn thân Phó Nghiên không khỏi run lên, đứng dậy: "Tiểu Tứ ở đâu?"

"Ngoài cửa." Nhĩ Diễm quy củ trả lời.

Phó Nghiên như một con bò điên, chạy đến cửa chính vương phủ.

Khi Phó Nghiên hiểu chuyện, sư nương đã nằm ở trên giường không nhúc nhích, sau đó sư phụ thu Phó Nghiên làm đồ đệ, sư nương vẫn còn nằm trên giường, Phó Nghiên đã từng hỏi sư phụ tại sao sư nương ngủ lâu như vậy, sư phụ bình thản nói: bởi vì trong giấc mộng sư nương sẽ không có ân oán giang hồ, không có ai ám toán, có thứ tốt nhất trên thế gian.

Cho đến khi Phó Nghiên lớn lên, nàng mới biết, sư nương là nửa sống nửa chết.

Hơn mười năm rồi, khi còn tám bé trong đầu Phó Nghiên tồn tại một người nữ nhân xinh đẹp có mái tóc trắng, chút nếp nhăn. Hôm nay dưới mắt nàng, người luôn nằm trên giường mười năm chưa bao giờ mở mắt ra đã sắp sửa rời đi, trong lòng Phó Nghiên không khỏi bi thương.

Sáng mai chính là nguyên tiêu, tối nay trăng sáng rất muợt mà sáng ngời, ngân huy rắc xuống, vô số lạnh lẽo cùng bi thương làm cho người ta lạnh lẽo. Bởi vì canh thâm đường dài, trong sân an tĩnh đến dọa người, trong đêm người làm đều đã ngủ hết, chỉ còn lại Phó Nghiên cùng phu thê Tiểu Tứ và sư phụ.

Trăng lên đỉnh đầu, sư phụ thấy Tiểu Tứ đã hơi buồn ngủ liền bảo phu thê Tiểu Tứ về phòng nghỉ ngơi. Sau khi phu thê Tiểu Tứ

đi, sư phụ vô hồn đi ra ngoài cửa, nhỏ giọng nói: "Nghien Nghien, đi vào đi."

Phó Nghien thả nhẹ bước chân vào phòng, sắc mặt sư nương chột tái nhợt, không có một tia huyết sắc, vẫn giống như bình thường, lẳng lặng nằm ở nơi đó, nhưng mà, khiến người ta cảm thấy người mất mấy phần sức sống.

Khuôn mặt của sư phụ vẫn không gọn sóng, bảo nàng ngồi trước bàn, mở miệng nói: "Người đã đi."

Từ lúc nàng nhập môn nàng đã biết trước sẽ có ngày như vậy, cho dù như vậy, nhưng khi nghe sư phụ nói ra, trong lòng nàng không khỏi run lên.

"Con người lúc còn sống, sẽ gặp phải rất nhiều việc, đúng sai chỉ có mình mới biết. Trời cao rất công bình, khi người lấy được một vật, sẽ mất đi một vật, giống như một cuộc buôn bán, bên nào cũng không thua thiệt. Có lúc, không nên bởi vì dục vọng mà quá tham lam, là của người vĩnh viễn là của người, không phải là của người vĩnh viễn không là của người. Chúng ta không thể cúi đầu với số mạng, lại không thể phản kháng với số mạng, một đời người chỉ ngắn ngủn mấy chục năm, khi người gặp người kia đúng thời điểm, ngàn vạn lần đừng buông tay, người không thuộc về người thì hãy học cách buông tay. Nhớ kỹ, mọi thứ đều là ý trời, tình sâu duyên cạn chẳng qua là trò chơi, làm bạn cả đời mới là lương duyên trời định, cả đời này của sư phụ, sai lầm lớn nhất chính là gặp được sư nương của người, nhưng ta lại cứ sai lầm mãi cứ đến gần nàng ấy, vô luận là núi đao biển lửa, đả kích ngấm ngấm hay công khai, cũng đều xông tới. Cả đời bình thản, cả đời hạnh phúc, cả đời thỏa mãn." Giọng nói của sư phụ vẫn bình thản như nước.

Mặc dù sư phụ đã vào tuổi gần thất tuần, trước kia nàng chưa bao giờ cảm thấy sư phụ già rồi. Hình tượng Lão Ngoan Đồng của sư phụ đã biến mất, hôm nay người ngồi ở trước mặt Phó Nghiên là một lão ông tóc trắng trải qua nhiều gian khổ. Trong lòng nàng chưa xót một hồi, sư phụ nói lời này không chỉ là nói cho sư phụ nghe, cũng là nói cho Phó Nghiên nghe, khiến nàng không kiềm được nước mắt.

Sư phụ lấy ra một hộp gỗ đặt lên bàn: "Bên trong là ba túi gấm, không bắt đắc dĩ đừng mở ra, khi người dùng xong ba túi gấm, xác định đã là lúc bình an hạnh phúc, thì lật tờ giấy màu đỏ ngược lại, sau đó đốt nó, đừng nhìn nữa. Sư phụ không biết nó có thể giúp người hay không, sư phụ chỉ hi vọng người bình an vui vẻ, bây giờ điều sư phụ không yên tâm nhất cũng chỉ có người."

Nước mắt của Phó Nghiên rơi như thác nước, giọng nói nghẹn ngào, không dám nói gì nữa, chỉ nhỏ giọng đáp vâng.

Sư phụ cười, vỗ tay của nàng: "Nhớ lời ta nói..., mặc kệ xảy ra chuyện gì, bình an, vui vẻ, là quan trọng nhất."

Phó Nghiên gật đầu một cái, không nói gì, chăm chú nhìn sư phụ.

"Ai." Cuối cùng sư phụ thở dài, "Người đi nghỉ ngơi trước đi, sư mẫu của người còn chờ ta. Sáng mai dùng một ngọn lửa hỏa thiêu bọn ta, sau đó rắc tro cốt trên vách núi Nam Sơn, mọi tội lỗi của bụi trần sẽ theo gió cuốn đi."

Phó Nghiên đứng dậy, quỳ xuống, vái lạy dập đầu ba cái, "Đại ân của sư phụ trọn đời khó quên, sư phụ yên tâm Nghiên Nghiên nhất định sẽ bình an vui sướng sống đời này, cùng đúng người làm bạn cả đời, bình thân cả đời, cả đời thỏa mãn." Nàng không nói đến kiếp sau cũng không dám tin kiếp sau, nhưng bây giờ lại hy vọng kiếp sau bọn họ vẫn có thể làm bạn cả đời, bên nhau đến già.

Phó Nghiên gian nan dờn bước, ra ngoài phòng, chỉ cảm thấy mỗi một bước đều nặng nề, trong lòng đau không nói được, đau đến mức làm cho người ta hít thở không thông.

Vĩnh biệt, sư phụ, lên đường bình an.

Chương 26: Trở về Nam Sơn

Cả đêm không ngủ, Phó Nghiên tựa vào trước cửa sổ nhìn bầu trời, rồi nhìn thấy mặt trời đỏ kia xuất hiện phía chân trời, tỏa ra vô số kim quang chói mắt, một ngày mới đã bắt đầu, ngày hôm qua đã thành quá khứ, mặt trời mọc ở phía đông lặn về phía tây vòng đi vòng lại, trong lúc đó mọi người biến hóa không ngừng, không ai biết được sau khi mặt trời lặn rồi lại mọc lên sẽ xuất hiện chuyện gì, chúng ta chỉ biết ngày hôm qua. Ngày cũ đã qua, chúng ta lại đối mặt một ngày mới, chúng ta không thể làm gì khác hơn là sống trong hiện thực.

Tiểu Tứ thấy sư phụ sư nương đều đến Tây Thiên, khóc đến mức chết đi sống lại, Phó Nghiên ngồi ở một bên, mặt vô hồn sắc, cũng không nói nhìn hắn. Chờ hắn khóc mệt mới phân phó hắn một số chuyện.

Đúng như Phó Nghiên đoán, hắn khóc hai canh giờ, cuối cùng không còn khóc được nữa, sau đó ba người ngồi ở trước di thể, không nói một lời.

Cho đến khi bọn cữu cữu, Mạc Lăng tiến đến, mới phá vỡ không khí yên tĩnh như chết trong phòng.

Lộ Lộ cẩn thận đi theo sau lưng cữu cữu cũng không nói chuyện, cữu cữu thấy tình hình này cũng không nói thêm cái gì, trực tiếp mở miệng hỏi: "Sư phụ có giao phó gì không?"

Phó Nghiên thuật lại một lần lời nói của sư phụ lúc còn sống, cứu cứu bình thản nói: "Không hổ là Mạnh thần y, tâm chi sở hướng, theo gió cuốn đi, cũng đến lúc rồi."

Trong mắt nương tử của Tiểu Tứ hiện ra không hiểu, cuối cùng hỏi: "Thông thường là nhập thổ vi an, vì sao Mạnh sư phụ lại muốn hỏa thiêu?"

Phó Nghiên cười cười không nói gì, cứu cứu cũng cười cười không nói.

Ánh mặt trời sáng rực rải xuống đất, trong sân có nhiều thêm mấy phần ấm áp, nhưng chính là bởi vì cảm giác này, di thể của sư phụ và sư nương trong đồng củi càng lạnh lẽo hơn.

Mạc Lăng cầm cây đuốc ném vào đồng củi, trong nháy mắt lửa mạnh hùng hực, trong sân hoàn toàn tĩnh mịch. Chỉ có thể nghe thấy âm thanh đùng đùng của củi bị đốt.

Nhìn hai cỗ di thể trong lửa lớn từ từ biến mất, từ trong đồng lửa truyền đến mùi cháy khét, hóa hai người thành tro bụi, trong lòng nàng lại đau nhói, nước mắt theo hốc mắt rơi xuống, Phó Nghiên biết rõ đây là mong muốn của sư phụ và sư nương, đây là hạnh phúc của hai người, nàng nên vì bọn họ mà vui mừng mới phải, nhưng nàng không phải Thánh Nhân, không phải Trang Tử, nàng không có vĩ đại như vậy, nàng không thể đánh trống thổi kèn, dù sao người thân mình qua đời là một nỗi đau ức chế rất thống khổ.

Lộ Lộ nắm chặt tay Phó Nghiên, Phó Nghiên biết, đây là an ủi.

Hỏa hoạn đốt sạch, chỉ chừa tro tàn, Phó Nghiên không đành lòng nhìn nữa, không thể làm gì khác hơn là nhờ Lộ Lộ đỡ nàng vào nhà.

Lộ Lộ vẫn ngung mắt nhìn nàng, qua một hồi lâu mới mở miệng: "Chùng nào muội lên Nam Sơn?"

Phó Nghiên biết Lộ Lộ không yên lòng nhìn nàng một thân một mình, ôm tâm tình như vậy đi xa nhà. Mà nàng lại muốn thừa cơ hội này có thể an tĩnh lại, nàng không muốn nói chuyện nhiều, chỉ là do nàng rất mệt.

"Sáng mai nghỉ ngơi một ngày liền lên đường, muội muốn đi một mình." Phó Nghiên mệt mỏi chống mặt.

"Tạm biệt với Dự vương không?" Lộ Lộ vẫn không yên lòng.

Phó Nghiên cự tuyệt: "Muội không muốn nói thêm nữa, muội mệt quá, có thể để cho muội yên tĩnh không. Muội không muốn nói, không muốn gặp ai." Phó Nghiên nằm trên bàn cúi đầu không nói thêm gì nữa.

Lộ Lộ không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ lắc đầu, đóng cửa lại đi ra ngoài.

Phó Nghiên ngủ suốt một ngày, cho đến khi cữu cữu đến phòng nàng, nàng mới dậy.

"Hoàng thượng đã hạ mệnh, phái Vương Nham lĩnh mười vạn quân xuất chinh chinh phạt bộ lạc Lạp Sát ở biên cương, ta là giám

quân, ngày mai sẽ lên đường. Chuyện của người và vương gia cũng đã biết, chắc hẳn hơn thiệt trong đó người đã biết, cũng không có ở trong phủ, tất cả đều nghe theo an bài của Mạc Lăng."Cũng nghiêm túc nhìn nàng.

Phó Nghiên nghỉ ngơi một ngày liền lên đường, tiễn cũng đi rồi mới lên Nam Sơn, không tới nói lời từ biệt với Bạch Dự.

Trên vách núi Nam Sơn, tay cầm tro cốt để trong không trung, tro cốt cuốn theo chiều gió, từ nay Huệ Nhật tiên sinh phiêu lạc trên vách núi cả đời, tâm theo bụi động, thân theo gió động.

Làm xong mọi việc, Phó Nghiên đến thỉnh an sư thúc sư thẩm rồi sau đó liền trở về phòng mình.

Đêm khuya thanh vắng, nàng vốn tưởng rằng không còn ai tới gõ cửa nữa, nên tháo búi tóc xuống, cởi quần áo cùng ngọc bội trên người xuống đặt lên bàn chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi.

Không ngờ Thiều Nhi lại đến gõ cửa.

"Nghiên Nghiên, tối nay ta có thể ngủ với người không?" Thiều Nhi ngồi trước bàn, tự rót một ly trà, thờ ơ nói.

"Được thôi." Phó Nghiên sáng khoái đồng ý, "Tối đây sửa chăn lại nào."

Thiếu Nhi ngồi bất động trước bàn, lại cầm ngọc bội cùng lược ngọc nằm trên bàn lên nói: "Ngọc bội này có thủ pháp rất tinh tế, nhất định là do thợ chuyên nghiệp làm. Còn cái lược này rất thô sơ nha, nếu mang đến chợ bán sợ là không ai mua." Sau đó Thiếu Nhi cẩn thận nhìn kỹ lại lược ngọc, "Ta không hiểu sao người lại dùng loại lược như vậy, thì ra là có ý nghĩa không giống nhau, phía sau có khắc hai chữ Bạch Dự, là tín vật của nam tử sao?"

Phó Nghiên thấy nàng bất động, vẫn còn đang nhiều chuyện, liền chen miệng cười mỉa: "Không phải ta bảo người đến đây trải lại chăn sao, người không làm thì ngủ ở dưới đất đi."

Thiếu Nhi vẫn chưa động, ngồi một bên ngẩn người: "Bạch Dự? Chính là Dự vương trong truyền thuyết sao? Không phải người thích Mạc Lăng sao? Sao lại có gian tình với Vương Gia hả?"

Phó Nghiên không để ý tới nàng nữa, không nói hai lời, ném chăn giường cho nàng: "Ngủ dưới đất đi."

"Tỷ tỷ tốt, đừng nha, ta đến trải chăn mà." Thiếu Nhi đi tới trước giường.

Người dân trong thiên hạ nghe hai chữ Bạch Dự này, phản ứng đầu tiên đều là nghĩ tới Vương Gia, chỉ có mình nàng cảm thấy người ta bán ngọc, Phó Nghiên cảm thấy mình thật không phải là người bình thường.

"Nếu có người tặng ta lược thì tốt biết bao." Thiếu Nhi chui vào trong chăn hâm mộ nói.

"Người có thể bảo Nhị Sư Huynh làm cho người một cái." Phó Nghiên đùa giỡn.

"Ta mới không cần, coi như hấn làm, tâm ý cũng không thể so sánh với vương gia." Thiệu Nhi thở dài, "Nữ tử trên thiên hạ đều muốn gả cho vị vương gia này, đều muốn biến mình thành nữ tử Vương gia thích, lại không ngờ rằng cái phúc phận này lại đến trên đầu người, cầu phú quý vật tương vong nha."

"Có thể đừng nói trầm trọng như vậy không?" Phó Nghiên lật người.

"Được rồi, không nói, phụ thân có nói nam nhi trên dưới núi đều muốn đến đại sảnh tế bái sư thúc, chừng nào người chuẩn bị xuống núi?" Thiệu Nhi đôi đề tài.

"Mấy ngày nữa sẽ xuống núi, thế nào?" Phó Nghiên dường như nghe được chút ý tứ sâu xa gì đó.

Thiệu Nhi nhìn Phó Nghiên cười yếu ớt: "Ta muốn xuống núi với người, trên núi rất buồn."

"Một mình người sao? Đi theo ta sao?" Phó Nghiên hơi kinh ngạc, từ nhỏ đến lớn Thiệu Nhi chưa từng đi xa nhà, nay lại muốn xuống núi đi dạo một chút. Sao lại đột nhiên muốn xuống núi?

"Đúng vậy, ta muốn đi ra ngoài và chạm với xã hội." Ngược lại Thiệu Nhi đáp rất sáng khoái.

"Phụ mẫu của người đồng ý sao?" Phó Nghiên có chút do dự, Thiều Nhi rất đơn thuần, nếu để nàng xuống núi đừng nói là sư thúc sư thẩm, chính là trời cũng không cho phép.

"Đồng ý rồi, phụ thân nói nên để cho ta xuống núi nhìn ngắm thế giới này." Thiều Nhi gật đầu.

Phó Nghiên không còn lời nào để nói: "Được rồi."

"Cái gì? Thiều Nhi phải xuống núi?" Nhị Sư Huynh biết tin Thiều Nhi phải xuống núi đã phản ứng như vậy.

"Ta phải cùng với nàng ấy." Trình Hoa như đinh chém sắt.

Phó Nghiên hơi im lặng: "Thiều Nhi đã lớn như vậy, chẳng lẽ sẽ mất tích sao? Công phu của nàng ấy người bình thường sẽ không làm gì được nàng. Lại nói có ta đi theo, người cứ thoải mái đi."

Trình Hoa nhìn Phó Nghiên, thở dài: "Cũng vì cho người đi theo ta mới càng thêm không yên lòng, chính người còn đi lạc, ngay cả mình cũng không chăm sóc được, làm sao chăm sóc Thiều Nhi."

"Vậy người theo Thiều Nhi đi, nàng ấy có cho người đi theo không? Sư thúc sư thẩm cũng không nói thêm cái gì, người còn nói cái gì nữa, Thiều Nhi đã lớn như vậy, vốn nên ra ngoài va chạm xã hội rồi, lại nói, chúng ta đến Kinh Thành, cũng không phải là những địa phương khác. Dưới chân thiên tử, ai dám động đến nàng ấy?" Phó Nghiên cảm thấy tức giận.

"Người phải chăm sóc tốt Thiếu Nhi đó, thiếu một cọng lông tơ nào ta sẽ không bỏ qua cho người." Cuối cùng Trình Hoa đã chịu nhượng bộ.

Phó Nghiên cũng thở một hơi: "Được rồi, ta đồng ý chăm sóc Thiếu Nhi trắng trẻo mập mạp, không mất một cọng tóc gáy nào, như vậy được chưa."

"Ngày mai ta đưa các người xuống núi."

"Tốt."

Chương 27: Quán trà dưới chân núi

Trình Hoa tiễn hai người xuống núi mới rời đi.

"A." Thiếu Nhi kinh hãi thét một tiếng.

"Thế nào? Sợ sao?" Phó Nghiên buồn bực nhìn nàng.

"Ta quên mang theo túi tiền rồi." Thiếu Nhi gấp nói.

"Ta nói này, sao ngươi không cẩn thận như vậy, đi ra khỏi nhà tiền là thứ quan trọng nhất, ngươi không mang theo tiền thì ăn không khí để sống sao." Phó Nghiên rất giận.

Thiếu Nhi hơi nhú mày, gương mặt ngượng ngùng cùng uất ức: "Thật xin lỗi, nếu không ngươi ở quán trà đó ngồi chờ ta đi? Khinh công của tôi cũng không tệ lắm, sẽ quay lại nhanh thôi."

Phó Nghiên nhìn theo phương hướng Thiếu Nhi chỉ, đúng là có một quán trà. Nhưng mà lúc nàng đến không nhìn thấy nha, sao bây giờ lại có thêm một quán trà. Phó Nghiên cũng không quản nhiều như vậy, đi tới quán trà, bảo Thiếu Nhi nhanh chóng quay lại.

Vào quán trà, Phó Nghiên vẫn tò mò hỏi "Quán trà này của các người mới mở sao?"

Tiểu nhị cười nói: "Là mới xây, bọn ta nghĩ nơi hoang dã này xây một quán trà để bán cho người đi đường."

Phó Nghiên nghĩ không sai, tốt xấu gì cũng có một ly trà để uống, "Mang đến một bình trà ngon, một đĩa đậu phộng."

Phó Nghiên cảm thấy khát, liền uống hai chén nước, uống xong cảm thấy mình hơi buồn ngủ, lúc này mới phát hiện trong trà bị hạ thuốc, đang muốn đứng dậy rời đi, nàng đã ngất đi tại chỗ.

Đợi khi Phó Nghiên tỉnh lại, nàng cảm thấy đầu căng đau một hồi, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nằm giả bộ ngủ mê man, cho đến khi đầu tỉnh táo hoàn toàn mới quan sát bốn phía. Lung la lung lay mới phát hiện nàng đang trên xe ngựa, trong xe ngựa không có một bóng người chỉ có một tài xế đang lái xe.

Tài xế dường như phát hiện Phó Nghiên đã tỉnh, liền dừng xe ngựa lại đi vào.

"Các người mở hắc điểm." Phó Nghiên nhìn tài xế.

"Nơi hoang dã không mở hắc điểm thì làm sao kiếm tiền." Phu xe cười đáp.

"Lão đầu, cô nương kia tỉnh rồi sao?" Ngoài cửa, một giọng nam vang lên.

"Tỉnh, bán cô nương này cho kỹ viện sao?" Phu xe quay đầu nói với nam nhân trung niên ngoài xe.

Nam tử trung niên nâng màn xe lên, nhìn Phó Nghiên: "Bán cho kỹ viện đi, chúng ta có thể bán một giá tốt đây."

Phó Nghiên thấy bọn họ chỉ nói đến tiền, chớp mắt một cái mở miệng nói: "Các người có thể kêu người tới chuộc ta mà, bao nhiêu tiền cũng được."

Nam tử suy nghĩ một hồi lâu rồi hỏi: "Nhà người ở nơi nào?"

"Kinh Thành."

Phu xe đột nhiên chen miệng vào: "Làm sao ta biết người có đang giở trò gì không."

"Đúng vậy, bán đến Lạc Dương đi, chúng ta là khách quen với má mì Xuân Di Viện mà."

Phó Nghiên nhớ tới từ nhỏ mình đã lớn lên trong đồng thuốc, vậy mà lại trúng thuốc gây mê. Vào giờ phút này tay chân đã bị trói, nàng muốn chạy sợ là sẽ khó khăn, chỉ có thể khiến mấy tên này buông lỏng mới có cơ hội.

"Các người muốn bán ta đến nơi nào?" Phó Nghiên giả bộ ngu ngơ.

"Lạc Dương." Phu xe đáp.

"Ta ngủ mấy ngày rồi?" Phó Nghiên nghĩ tới đã lâu rồi nàng còn chưa trở về phủ, Mạc Lăng nhất định sẽ cho người đi tìm.

"Ba ngày."

"Ba ngày sao?" Chắc là có người đến tìm nàng rồi.

"Lão tử, sao ngươi lại hỏi nhiều như vậy, coi chừng ta mang ngươi ra xe phía sau bây giờ." Phu xe tức giận nói.

"Phía sau còn có một người, ngươi muốn ngồi chung sao?" Phu xe chán ghét nói.

"Tốt." Phó Nghiên nói rất sảng khoái. Phó Nghiên biết rõ, ở trong đây sẽ không có cơ hội chạy trốn.

Khi Phó Nghiên vào một chiếc xe ngựa khác, mới biết cái gì gọi là hồi hận. Đây là một cỗ xe ngựa cực nhỏ, bên trong xe chứa đầy cô nương bị bọn chúng lừa bắt, có người khóc thút thít, có người thấp thỏm lo âu. Không có náo nhiệt ấm áp thì thôi, nhưng lại có mùi hôi thối, thối đến nỗi Phó Nghiên không thở nổi.

Nghe những cô nương này nói bọn chúng chuyên mở hắc điểm lừa bán nữ tử đến một Di Xuân Điện ở Lạc Dương, còn nghe nói Di Xuân Viện này là sản nghiệp của một đại quan trong kinh thành. Phó Nghiên nghe vậy cảm thấy rất là kỳ quái, quan viên còn mở kỹ viện, thương gia lớn nhất nước Nam Tấn chính là Vọng Giang Sơn Trang, sơn trang này được xây dựng ở gần bờ sông nên có tên đó. Truyền thuyết nói rằng một nửa cửa hàng ở nước Nam Tấn đều là tư sản của Vọng Giang Sơn Trang. Nhưng mà, không ai biết khuôn mặt của chủ nhân sơn trang đó, hắn vẫn luôn mang mặt nạ Ngân Bạch Sắc, nên mọi người đều gọi hắn là Ngân Loan công tử.

Nghe mọi người nói chuyện, Phó Nghiên quyết định đến Lạc Dương rồi mới tìm cách chạy trốn. Phó Nghiên thật sự không chịu nổi, nên kêu phu xe đến, quây âm ỉ đòi ngồi một mình trong chiếc

xe kia. Phu xe thật sự không chịu nổi cảnh nàng khóc lóc, liền làm theo lời nàng, Phó Nghiên cười thầm trong lòng người này thật dễ nói chuyện. Mà người khác nhìn thấy Phó Nghiên như thế đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, những cô nương khác gặp phải chuyện như vậy sẽ thất kinh, khóc sùi sùi mà.

Cuối cùng thậm chí có người hỏi nàng tại sao nàng không sợ hãi, Phó Nghiên rất bình tĩnh trả lời: "Sợ cũng không làm được gì, chẳng lẽ người sợ thì người sẽ không bị bán đi sao?" Phó Nghiên cảm thấy sớm muộn gì cũng sẽ bị bán, còn không bằng tự mình nghĩ cách, chờ người của Tướng phủ tới cứu. Mặc dù trong lòng nàng nghĩ như vậy, nhưng vẫn cảm thấy sợ, chỉ là không biểu hiện ra thôi.

Đến Lạc Dương, quả nhiên bọn chúng đưa bọn họ đến kỹ viện.

Má mị cười ha hả chào đón: "Hùng đại gia lại đưa cô nương tới sao, hôm nay hàng như thế nào?"

Lần đầu tiên biến thành hàng hóa, Phó Nghiên âm thầm cười lạnh trong lòng.

"Hôm nay ta dẫn theo mỹ nhân tới đây nha, người xem đi." Nam tử trung niên phát tay, phu xe liền kéo Phó Nghiên ra ngoài, "Lão bản nương như thế nào, đã lâu không có hàng tốt như vậy đó."

Lão bản nương cười, đứng bên cạnh Phó Nghiên đánh giá một phen, "Không tệ, da mịn thịt mềm, mặt mũi nhu mì xinh đẹp" sau đó nhìn Phó Nghiên hỏi "Có tài nghệ gì không?"

Phó Nghiên tuy bị trói, nhưng rất lễ phép gật đầu: "Thưa mẹ, tiểu nữ tử từng là kỹ nữ ca múa ở kinh thành, sau đó được người ta chuộc ra ngoài." diendanlequydon.com

Lý do Phó Nghiên nói như vậy, chính là sợ người tú bà này sẽ sai quân nô trông coi nghiêm khắc, như vậy nàng sẽ khó chạy trốn hơn.

Tú bà nhìn Phó Nghiên cười nhẹ một tiếng: "Rất tốt, ta muốn cô nương này, Hùng gia người ra cái giá đi."

Nam tử trung niên đưa ra năm ngón tay.

Tú bà hỏi "Năm mươi lượng?"

Nam tử trung niên lắc đầu một cái: "Năm mươi hai lượng?"

Tú bà đổi sắc mặt: "Người cũng biết trả giá quá đi, hoa khôi của ta cũng không có giá cao như vậy."

"Hoa khôi của người chưa chắc bằng hàng của ta, nếu không ngại thì mở cuộc thi so tài đi, nếu cô nương đoạt hoa khôi, giá chắc chắn sẽ cao hơn nữa, phải cho ta thêm năm ngàn lượng, nếu không bằng Tuyệt cô nương thì chỉ cần đưa năm trăm lượng."

Vì vậy sau một hồi cò kè giá cả, Phó Nghiên cảm giác giá trị của mình thật rẻ, ở trong mắt của nàng mình là thiên kim không bán.

Phó Nghiên nghĩ thầm, mình nhất định phải nâng cao giá trị của bản thân, giá trị con người này phải là trước không có ai sau này cũng chẳng tìm thấy, phải khiến người ta rơi lệ thương tâm mới được.

Tiểu Kịch Trường của tác giả Quân Tử Trúc

Bạch Dự: Nghiên Nghiên, là ai rảnh rồi dạy nàng mắng người là tên khốn kiếp vậy?

Phó Nghiên:

Phó Nghiên suy nghĩ hồi lâu: Hình như là trước kia nghe người kể chuyện ở tử lâu đứng đầu thiên hạ nói trong sách. Sao vậy?

Bạch Dự: Nàng còn nhớ nàng đã từng mắng cả nhà cùng đời sau của ta là tên khốn kiếp không?

Phó Nghiên: Có sao? Trí nhớ của chàng thật tốt.

Bạch Dự: Sáng mai sai người phong tỏa tử lâu đó lại cho ta, ta không thích nàng mắng bản thân mình cùng đứa bé trong tương lai của chúng ta.

Chương 28: Tên khốn kiếp

Tú bà phân phó quân nô dẫn Phó Nghiên vào một phòng trên lầu, sau đó tú bà cũng đi theo. Tú bà cười nhìn Phó Nghiên rồi kêu người cỡi dây thừng ra: "Tên gì?"

"Nhan Phù." Phó Nghiên nhẹ giọng đáp.

"Rất tốt, ngươi là người cũ, ta không cần nói quy củ nữa. Bây giờ ngươi phải làm cho kỹ viện của hưng thịnh hơn." Tú bà nhìn chòng chọc Phó Nghiên.

Phó Nghiên cười yếu ớt: "Nhan Phù đương nhiên biết mục muốn nói gì, chẳng qua ta vốn là kỹ nữ ca múa, xin mục cho ta làm tiếp việc đó." Danh tiết là thứ quan trọng không chỉ đối với Phó Nghiên mà còn đối với tất cả nữ nhi trên thiên hạ.

"Được, chỉ cần ngươi có thể kiếm được nhiều tiền hơn những kỹ nữ ở đây, mục sẽ đồng ý với ngươi." Tú bà này cũng thật sáng khoái.

Ở trong suy nghĩ của Phó Nghiên, ca múa còn được ưa chuộng hơn kỹ nữ, trước kia Mạc Lăng có nói: luận tài tình cùng dè dặt thì kỹ nữ không sánh nổi, dù sao thê không bằng thiếp, thiếp thì lén lút qua lại không bằng người mình không có được.

"Mục, nhưng phải mở một cuộc thi lớn?" Phó Nghiên lại rất dứt khoát.

Tú bà nghĩ cuộc so tài tìm hoa khôi có thể kiếm được nhiều tiền nên liền hi vọng cuộc thi này có thể được tổ chức sớm: "Cuối tháng này như thế nào?"

"Nghe theo mụ mụ." Phó Nghiên cảm thấy không có gì, đối với nàng mà nói chỉ cần thuận lợi đánh 《Tiếng chuông Thiền viện》 là đã thắng chắc rồi. Chỉ là nếu đánh đàn cần phải đánh thêm hai khúc nữa, kết quả là, Phó Nghiên liền nhờ nha hoàn tùy thân của nàng tìm cho nàng hai cầm phổ.

Phó Nghiên rất khó tưởng tượng nếu Bạch Dự biết nàng đi làm cái này, sẽ có vẻ mặt như thế nào.

Phó Nghiên đã không ngủ yên nhiều ngày, nghĩ đến chuyện cứu cứu xuất chinh, sư phụ sư nương qua đời, mình lại bị bán, khung cảnh xa lạ nên càng khó ngủ hơn, trăng rằm ngoài cửa sổ chiếu vào trên sàn nhà trước cửa sổ, nước mắt đã sớm tuôn rơi lướt nhiều lần trên má. Nàng không phải là người thích khóc, nhưng đêm khuya yên tĩnh một thân một mình, khó tránh khỏi sẽ nhớ nhà, ban ngày còn lo lắng hãi hùng. Suy đi nghĩ lại Phó Nghiên cảm thấy phải chủ động nghĩ ra cách cứu bản thân.

Một buổi sáng tỉnh mơ, Phó Nghiên rửa mặt xong đang chuẩn bị luyện đàn, lại nghe thấy âm thanh nói chuyện ồn ào.

Phó Nghiên cảm thấy tò mò bèn cao giọng hỏi phía ngoài "Ngoài cửa sao vậy?"

"Cô nương, Di Tuyết cô nương muốn vào." Thành Thành vội vàng trả lời.

"Đẻ cho nàng vào đi." Phó Nghiên nghĩ thầm, sợ là cô nương này tới lập uy thôi.

Di Tuyết quyền rũ đẩy cửa phòng ra, đi tới: "Ồ, đây là cô nãi nãi thái phân trên đầu người ta sao?"

Phó Nghiên là lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta, không ngờ hoa khôi này quả thật danh bất hư truyền, dung mạo còn xinh đẹp hơn Phó Nghiên, nàng cảm thấy mình phải lấy bản lĩnh thật sự ra mới giành được hoa khôi rồi.

Phó Nghiên cười lạnh: "Thải ra ở hằm phân là chuyện rất bình thường."

Thành Thành ở một bên nhin cười, Di Tuyết lại đổi sắc mặt: "Người...các người, đừng tưởng rằng có mụ mụ làm chỗ dựa mà lộng hành, ta sẽ bảo Nhị gia thu nhập các người."

Phó Nghiên nghĩ thầm, trên thiên hạ này chỉ còn mấy người có thể trùng trị nàng thôi.

"Hãy đợi đấy." Di Tuyết quăng xuống một câu liền nổi giận ùng ùng đi ra ngoài.

Phó Nghiên quay đầu nhìn Thành Thành: "Muốn lập uy với bản tiểu thư sao, còn non lắm."

Vậy mà, vẻ mặt của Thành Thành lại cực kỳ khó coi: "Cô nương, chúng ta hãy nhin Di Tuyết cô nương đi, mặc dù ta cũng không ưa nàng, nhưng dù sao nàng ta có Nhị gia làm chỗ dựa, nếu

Nhị gia trách tội xuống ngày tháng sau này của chúng ta sẽ không tốt đâu."

"Nàng có Nhị gia làm chỗ dựa thì thế nào? Ta có Tướng gia, Vương Gia làm chỗ dựa đây!" Phó Nghiên ngăn người ra, sau đó hỏi: "Nhị gia là ai?"

"Ta cũng không rõ lắm, nghe nói hần là nghĩa tử của một quan lớn ở Kinh Thành, cả Di Xuân Viện đều do hần định đoạt, ngay cả mẹ mẹ còn phải nghe lời hần."

Trước kia nghe nói kỹ viện này có liên quan đến quan lớn ở kinh thành, hôm nay xem ra chuyện này là thực rồi, đôi mắt của Phó Nghiên sáng lên: "Quan lớn đó là ai vậy?"

Thành Thành lắc đầu một cái: "Ta chỉ là một nha hoàn nho nhỏ, làm sao ta biết, hơn nữa chuyện như vậy thì phải giữ bí mật."

Phó Nghiên nghĩ một hồi cảm thấy đúng, liền vòng vo đổi đề tài: "Người giúp ta đưa cái này cầm cố ở hiệu cầm đồ, ta ở Di Xuân Viện này khó tránh khỏi thiếu bạc, sau đó cầm biên lai về đưa cho ta."

Sắc mặt của Thành Thành lại biến đổi: "Cô nương thật sự muốn tranh hoa khôi với Di Tuyết cô nương sao?"

Phó Nghiên không nhịn được cười một tiếng: "Chẳng lẽ ta nói chơi sao? Ta phải lấy được danh hiệu hoa khôi này."

Ngọc bội kia là cây cỏ cứu mạng mà Bạch Dư cho nàng, bây giờ nàng chỉ có thể cầu nguyện lão bản của cửa hàng biết nhìn hàng, người tới cứu nàng có thể phát hiện ra nàng.

Vào đêm, Phó Nghiên vẫn không ngủ được.

Hôm nay, không yên tĩnh như mọi đêm.

Ngược lại, động tĩnh ngoài cửa lớn vô cùng.

Bên ngoài có âm thanh người lên lầu, có người nhỏ giọng nói, trong đó mơ hồ nghe có giọng nói của tú bà.

Phó Nghiên nằm ở trên giường suy đi nghĩ lại cảm thấy rất kỳ quái, nàng cảm thấy trong đó nhất định có bí mật không muốn cho ai biết. Cho nên, Phó Nghiên quyết định lấy hết can đảm, thả nhẹ bước chân ra cửa.

Phó Nghiên ngừng thở, cẩn thận đi tới gian phòng còn sáng đèn, hình như phòng này là của Di Tuyết.

Nàng cẩn thận dựa vào cửa nghe bên trong nói chuyện.

"Ồ dưới kia là tám ngàn lượng hoàng kim, nếu muốn dời đi sẽ rất phiền toái, ngược lại nơi bướm hoa này rất an toàn, cứ để nó ở đây vậy." Một giọng nam tuổi trẻ vang lên.

"Nhị gia nói đúng lắm." Tú bà vội vàng lên tiếng.

"Ở kinh thành mà chứa nhiều kim ngân như vậy, sợ là sẽ bị tra ra, gần đây triều đình quản rất chặt, mọi người nên cẩn thận đề phòng. Phải biết triều ta kiêng kỵ nhất chính là tham ô, không chỉ giết cướp tặc mà còn bị lột da."

"Tiểu nhân đã rõ, tiểu nhân đã rõ." Tú bà vâng lời.

"Nhị gia, người đã lâu rồi không đến đây nha, có phải Nhị gia nên thương yêu tốt ta không." Giọng nói của Di Tuyết quyến rũ không xương khiến toàn thân Phó Nghiên nổi da gà.

"Được, vậy hãy để cho gia thương yêu người tốt, tú bà người ra ngoài trước đi." Giọng nói của Nhị gia vô cùng lỗ mãng.

Nghe tú bà sắp ra, Phó Nghiên liền vội vàng xoay người lui bước, đến cửa quẹo đằng sau bồn hoa, mắt thấy tú bà đã xuống lầu Phó Nghiên thở phào nhẹ nhõm thật sâu, khó có thể tưởng tượng nếu nàng bị phát hiện sẽ nhận lấy hậu quả gì.

Sau khi an toàn trở lại phòng, Phó Nghiên mới cảm thấy mình làm việc quá lỗ mãng, lại dám một thân một mình đi nghe lén, nếu xui xẻo chắc chắn sẽ bị diệt khẩu.

May là nàng đã nhờ Thanh Thanh mang đi cầm, nàng phải chờ người tới cứu thôi, Phó Nghiên thầm mắng trong lòng: "Bạch Dự ơi, Bạch Đại vương gia, chủ nhân của ngọc bội bảo vệ tánh mạng, van cầu người mau tới cứu ta đi. Người phải giữ lời hứa đó, người phải cảm giác được đó, Nghiên Nghiên rất cần người nha!" Phó Nghiên ngày ngày ở trong lòng kêu tên Bạch Dự, đây đã trở thành một hoạt động tâm linh của nàng rồi, cho đến cuối cùng ở một khắc

trước cuộc tranh tài hoa khôi nàng vẫn không quên kêu tên Bạch Dư.

Tú bà vì cuộc tranh tài hoa khôi lần này mà tổ chức rất long trọng, đặc biệt là các cô nương trúng tuyển có tướng mạo rất tốt cùng tranh tài với Phó Nghiên và Di Tuyết.

Phía trước các cô nương đã rời rít biểu diễn xong tiết mục của mình, sau đó các cô nương đã được người ta bao bằng những giá khác nhau.

Đánh xong một cầm khúc du dương, Di Tuyết cô nương một thân váy dài màu hồng nhẹ nhàng tung bay ở trên đài, kỹ thuật nhảy quyến rũ, theo tiết tấu của tiếng đàn như một đóa mẫu đơn nở rộ mỹ lệ xinh đẹp.

Vũ xong.

Tú bà lên đài ra giá với các nhóm khách nhân ở dưới, cuối cùng chốt ở mức bốn trăm lượng.

Phó Nghiên là người sau cùng, bởi vì nàng chơi đoán số thua với Di Tuyết.

Trên đài ánh đèn tối sầm lại, hai dây tơ lụa màu lam nhạt của Phó Nghiên rơi xuống, vô số cánh hoa kiều diễm nhẹ nhàng dương dương, rơi xuống như là những tinh linh nhỏ bé, trong thiên địa tản ra một mùi hương nhàn nhạt, một thân lam nhạt chình tề đáp xuống mặt đất như bích thủy liên y (nước sông xanh biếc). Sau đó, nàng ngồi xuống bên một thanh cầm đã đặt sẵn dưới đất, tiếng đàn như

tình, không biết tại sao trong đầu nàng lại hiện ra hình ảnh đêm đó cùng song tấu với Bạch Dự, khiến nàng không nhận được rơi lệ, nhớ tới lần đầu tiên hai người gặp nhau, ở dưới thành hấn cho nàng ngọc bội, rồi ám hiệu trong tù, hình ảnh thổ lộ sau cung yến cùng lúc định tình, hôm nay nàng nghĩ tới một thân một mình ở nơi bướm hoa, xa xứ này, lệ càng nhiều hơn, khóc lóc vô cùng thảm thiết. Khúc nhạc đã đánh xong nhưng Phó Nghiên vẫn chưa phát hiện, cho đến khi Thành Thành lên đài nâng nàng dậy nàng mới bừng tỉnh.

"Người cuối cùng là Nhan Phù cô nương đã biểu diễn xong, kính xin các vị đang ngồi phía dưới ra giá." Tú bà cười đến rục rờ.

"Một trăm lượng." Một nam tử giờ bằng quát.

"Ba trăm lượng." Một nam chủ khác giờ bằng quát.

.....

"Năm ngàn lượng."

Cuối cùng bị một nam tử trẻ tuổi có khuôn mặt rỗ cùng bộ râu ria dài bao xuống.

Trở lại trong phòng, Phó Nghiên không nói chuyện, ngồi trước bàn ngân người.

"Nhan Phù, Nhan Phù, ngươi mau rửa mặt chải đầu đi, tối hôm nay phải tiếp khách đó, Dự công tử đã ra giá năm ngàn lượng hoàng kim bao ngươi rồi." Tú bà hớn hờ đi vào truyền lời.

"Bảo ta tiếp khách sao, kỹ nữ bán thân sao?" Phó Nghiên buồn bực quát.

"Đúng vậy, tiền của Dư công tử này đã hơn lợi nhuận một năm của Di Xuân Viện chúng ta đó." Tú bà vẫn cười.

"Ta không đi, mục mục ngươi không giữ lời hứa." Phó Nghiên uất ức vỗ bàn tức giận nói.

"Ta đồng ý ngươi, cũng đồng ý với Dư công tử rồi, ngươi nói ta sẽ vì ngươi mà trả tiền lại sao? Mặc kệ là ngươi có đồng ý hay không, cũng phải tiếp khách cho ta, Thành Thành mau trang điểm cho Nhan cô nương đi!" Tú bà nhìn nàng chòng chọc, cười gian dùng tay chỉ vào gương mặt của Phó Nghiên, như muốn nói với Phó Nghiên nàng còn non nớt lắm.

Phó Nghiên mặc cho tô vẽ trên khuôn mặt mình, nàng an vị ở trước bàn, Phó Nghiên không muốn suy nghĩ nữa, nàng phải đến bước này đều do chính nàng thôi, Lộ Lộ lo lắng cũng có đạo lý, Thiếu Nhi đơn thuần cũng không phải là con riêng, có lẽ đây là số mệnh của nàng, giống như sư phụ nói.

Tú bà đi vào, thấy Phó Nghiên vẫn không ngồi yên, vị Dư công tử kia lại đang thúc dục, tú bà oán giận gọi quân nô tới: "Trời nàng ta lại!"

Phó Nghiên vừa khóc vừa la, đồng thời cựa quậy, nhưng vẫn bị hai quân nô cường tráng gao bắt được, nàng muốn rút trâm cài

tóc đã được ngâm độc trên đầu ra, nhưng tay bị nắm chặt, sau đó liền bị trói lại.

Phó Nghiên bị mang vào một phòng trên lầu ba, một đường này nàng vừa khóc vừa la: "Bạch Dự, đồ bán ngọc, người chết không biết xấu hổ, khốn kiếp, người không phải là người, người nói sẽ cứu ta, người nói, khốn kiếp, nói không giữ lời, Bạch Dự khốn kiếp."

Chương 29: Ý sủng mà kiêu

Phó Nghiên bị quân nô mang tới một gian phòng rồi trực tiếp ném tới trên giường, khi nàng đi vào đã nhìn thấy một nam tử đưa lưng về phía nàng uống rượu.

"Đi ra ngoài hết đi." Nam tử nâng tay.

Chắc hẳn là người đã bao nàng.

Đợi mọi người rời đi, Phó Nghiên mới mở miệng: "Ta nói cho người biết, nếu người dám làm vậy sẽ không có kết quả tốt đâu, nếu ta có chuyện bất trắc gì người sẽ chết rất thảm đó, nếu như người dám làm cái gì hôm nay ta sẽ chết cho người xem."

Nam tử kia cũng không quay lưng lại, chỉ là lấy tay sờ mặt, qua hồi lâu mới mở miệng: "Nhan Phù."

Phó Nghiên nghe giọng nói này rất quen thuộc, rồi lại không nhớ là ai, trong đầu mơ hồ, mở miệng hỏi: "Người là ai?"

Nam tử không trả lời lại nói tiếp: "Nhan Phù, Phó Nghiên."

"Người rốt cuộc là ai?" Phó Nghiên càng kinh ngạc hơn, rốt cuộc người này là ai.

Lúc này nam tử mới xoay người nhìn nàng, nói nhỏ bên tai nàng: "Người rất thích mắng tên khốn kiếp sao?"

Phó Nghiên trợn to hai mắt nhìn người tới.

Bạch Dự thấy nàng nhìn mình chăm chăm, đưa tay kéo râu ria xuống cười nói: "Không phải người rất thông minh sao, bị dọa sợ rồi hả?"

"Oa!" Một khắc kia khi Bạch Dự kéo chòm râu xuống, Phó Nghiên liền khóc lớn, "Tên khốn kiếp, sao bây giờ người mới đến cứu ta, tên khốn kiếp ngàn năm kia, người làm ta sợ đó."

Bạch Dự thấy nàng thất thanh khóc rống, thì vô cùng đau lòng, vội vàng cời trói cho nàng sau đó ôm vào trong ngực, liên tiếp vỗ lưng an ủi nàng: "Không sao rồi, không sao rồi. Không phải ta đã tới cứu người rồi sao, bị dọa sao, đã chịu khổ rồi, trở về chúng ta nhất định phải bù lại, hôm nay ta không tính toán việc người mang ta khốn kiếp mà. Người biết không, khi ta biết người ở nơi này, liền không ngừng vó ngựa, một đường chạy tới nơi này, ta cố tình đến kịp cuộc tranh tài. Người đánh 《Tiếng chuông Thiền viện》 còn hay hơn nhạc sư trong cung đó, thấy người khóc lóc vô cùng thảm thiết người có biết trong lòng ta đau lắm không? Trong nháy mắt khi thấy người ra khán đài, ta thấy người còn đẹp hơn Mạc Lộ nhiều. Nghiên Nghiên, người biết sau khi biết tin người mất tích ta đã rất lo lắng không ngủ không? Nghiên Nghiên, nếu người biến mất thì ta biết sống thế nào!" Bạch Dự ôm Phó Nghiên càng chặt hơn.

"Ta ngày ngày đều chờ đợi người tới cứu ta, ngày ngày đều cầu nguyện người tới cứu ta, một khắc trước khi lên đài, ta cũng âm thầm cầu nguyện, không ngờ ông trời rất tốt với ta, người tới thật." Phó Nghiên khóc nức nở, cũng ôm hông của Bạch Dự thật chặt không muốn buông ra.

"Nghiên Nghiên." Bạch Dự thân mật kêu tên của nàng.

"Hả?" Phó Nghiên ngẩng đầu nhìn hắn, phá lệ mỉm cười.

"Ai, người nhất định."

Còn chưa chờ đến khi Bạch Dự nói xong, Phó Nghiên đã ôm cổ của hắn khẽ liếm trên môi ẩm áp của hắn. Phó Nghiên vốn không hiểu những thứ này, lần trước ở vương phủ cũng là lần đầu tiên, cũng may Phó Nghiên thông minh, nàng học động tác lúc trước của Bạch Dự, đầu tiên là liếm sau đó cắn cùng gặm.

Bạch Dự thấy Phó Nghiên chủ động nên rất ngạc nhiên, sau đó là mừng rỡ, liền mặc cho nàng tùy ý hành động. Cuối cùng phát hiện Phó Nghiên không làm tới nơi tới chốn, khiến hắn không thỏa mãn, lúc này hắn mới quyết định lè lưỡi, cạy răng của Phó Nghiên ra, Phó Nghiên thấy hắn đã duỗi đầu lưỡi ra liền tiến tới, nàng chủ động duỗi đầu lưỡi ra quấn quít chung một chỗ cùng Bạch Dự.

Cho đến khi Phó Nghiên sắp hít thở không thông thì mới ngừng lại, trong phòng càng thêm nóng ran. Ánh mắt của Phó Nghiên đã mềm mại chứa nhiều mệt mỏi, nàng đã khóc lâu như vậy khó tránh khỏi sẽ đau mắt.

Bạch Dự thấy nàng như vậy, cũng không tiện nói thêm gì nữa, vẫn mang nét cười: "Mệt thì ngủ đi."

"Ừ, người cũng nên nghỉ ngơi đi, lòng ta sẽ đau đó." Phó Nghiên nghĩ thầm cuối cùng thì tối nay nàng đã có thể ngủ ngon

rồi.

Bạch Dự ôm lấy Phó Nghiên ngủ: "Người biết nguồn gốc của khúc 《Tiếng chuông Thiền viện》 không?"

"Không biết." Phó Nghiên lười biếng nói.

"Tương truyền có một thư sinh yêu một nữ tử, sau đó hấn đến một vùng khác khổ học vì mong sẽ có công danh, nhưng khi trở về đến cố hương thì hấn lại phát hiện người trong lòng của mình đã thành thân với người khác, vì vậy hấn cũng hành động như những người xưa. Quy y trong đêm hôm ấy, hấn nhớ tới Phụ Tâm Nhân vô tình vô nghĩa, liền khó kiềm nén, vì vậy ngay trong chùa miếu hấn dùng tiếng chuông, tiếng gió, mỗi một tiếng, hát ra đau khổ trong lòng mình, và mọi hờn trách với Phụ Nhân Tâm kia. " Bạch Dự nói rất bình thản.

"Ai, cũng giống như ta, lúc này ta đã mang tình cảm vào khúc này, lệ như mưa hoa, ta tưởng người đã bỏ rơi ta rồi." Giọng nói của Phó Nghiên cũng rất bình thản.

Bạch Dự lại nở nụ cười khổ: "Nha đầu ngốc, làm sao bỏ người được, người nhất định là vương phi của ta rồi." Sau đó lại thừa dịp Phó Nghiên không để ý vuốt xuôi cái mũi của nàng, "An tâm ngủ đi."

Cả đêm vô mộng.

Cả đêm bình yên.

Phó Nghiên cảm thấy đây là giấc ngủ an ổn nhất từ lúc nàng chào đời tới nay, có lẽ do nàng biết nàng sẽ không cần cô đơn ở nơi này nữa, có lẽ là do gặp được người mình yêu, có lẽ do nhìn thấy người mình ngày nhớ đêm mong, có lẽ nàng yên tâm với tương lai của mình, có lẽ là do Bạch Dự ngủ chung với nàng. Quá nhiều lý do nên Phó Nghiên không biết rõ là cái nào, dĩ nhiên nàng cũng không cần biết, nàng chỉ cảm thấy nàng lựa chọn Bạch Dự là một lựa chọn sáng suốt nhất đời này của nàng.

Phó Nghiên chậm rãi mở mắt ra, nhìn Bạch Dự đang ôm mình không khỏi cười nhạt. Từ kinh nghiệm lúc trước, Phó Nghiên không dám động tay động chân ở trước mặt hắn, chỉ có thể nhìn chăm chăm.

"Người nhìn ta đủ chưa?" Bạch Dự đột nhiên mở mắt ra, tuyệt đối là cố ý.

"Người không nhìn ta làm sao ta biết người nhìn ta?" Bạch Dự cười nói.

Lần này Phó Nghiên đã thông minh hơn, cũng học bộ dạng của Bạch Dự cười nói: "Đúng vậy, người không nhìn ta sao biết ta nhìn người? Nhìn ta làm gì?"

Bạch Dự nghe vậy cười như không cười nhìn Phó Nghiên: "Người bị bán một lần nên đã thông minh hơn sao?"

Phó Nghiên không nhìn hắn, quay người đưa lưng về phía Bạch Dự nhỏ giọng "Ừ" một tiếng.

"Vây bản vương lại bán ngươi lần nữa." Lần này hắn không mang theo bất kỳ biểu lộ gì, giọng nói bình thản mà nghiêm túc.

"Ngươi." Phó Nghiên vốn cho rằng mình nói rất nhỏ, con muỗi cũng nghe không được, thế nhưng hắn lại nghe được, nàng nghe Bạch Dự nói vậy không biết trả lời sao, cuối cùng ngẩn người: "Sẽ không ."

Bạch Dự nghe lời này của nàng, trong lòng bất giác vui lên, nheo mày cười: "Ngươi khẳng định sao."

"Không muốn nói chuyện với ngươi nữa." Phó Nghiên trước mặt vị Vương Gia này, không bao giờ phản bác được, nàng ở trước mặt của hắn chỉ có thể ngoan ngoãn mà nghe lời.

Bạch Dự không nói thêm cái gì, chỉ là còn bổ sung thêm một câu: một ngày nào đó ngươi sẽ bị bán đi. Ý tứ sâu xa trong đó, Phó Nghiên nghĩ thật lâu cũng không thể hiểu, đến khi nàng biết "Một ngày nào đó" trong miệng Bạch Dự là khi nào, Phó Nghiên mới thật sự hiểu mình là người "Bị" bán đi.

"Gia, người đã dậy chưa?" Ngoài cửa gã sai vặt gõ cửa.

"Đi vào."

Phó Nghiên nghĩ thầm mình còn chưa rời giường nhưng Bạch Dự lại người ta đi vào, hơi cảm thấy lúng túng nói: "Như vậy, thích hợp sao?"

"Hai ta đã làm chuyện gì người khác không thể thấy sao?" Khóe miệng của Bạch Dự giương lên.

"Không có." Phó Nghiên đang hoàng lắc đầu.

Bạch Dự gõ nhẹ một cái đầu lên đầu của nàng: "Không phải là được rồi, đứng lên đi."

Phó Nghiên không nói nữa, nàng cũng không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng vẫn cảm thấy không đúng lắm.

Phó Nghiên nằm trên giường không muốn động, đến khi lười biếng bò dậy, xuống giường, đã thấy Bạch Dự đeo gương mặt rõ vào, còn có một bộ râu ria.

Mặc dù Phó Nghiên biết hắn đang cải trang, nhưng cũng không cần thiết tự biến mình xấu như vậy đi, khó trách nàng không nhận ra Bạch Dự, dù sao một đại mỹ nam biến thành như vậy rất khó tiếp nhận. Phó Nghiên luôn thắc mắc tại sao hắn lại cải trang thành như vậy, nhưng cuối cùng nàng đã nghĩ thông, chắc hắn là mỹ nam có tâm lý khó hiểu.

"Đúng rồi." Phó Nghiên thấy gã sai vặt ra cửa mức nước mới nói, "Nghe nói Di Xuân Viện này là do quan lớn ở kinh thành mở."

"Ta biết rồi, hoàng thượng mệnh ta tới tra chuyện này, vội vàng tìm người nên vẫn trì hoãn." Bạch Dự nói.

"Đúng đầu bọn hắn là một gọi người gọi là Nhị gia, trong Di Xuân Viện này còn cất giấu tám ngàn lượng hoàng kim." Giọng nói

của Phó Nghiên rất trịnh trọng.

"." Phó Nghiên phát hiện Bạch Dự đang nhìn chăm chăm nàng, khiến da đầu của nàng run lên, mặc dù bình thường Bạch Dự hay cười giỡn với nàng, nhưng một khi hấn nghiêm túc, Phó Nghiên sẽ bị khí thế của hấn áp đảo, không dám nói thêm cái gì, Vương Gia luôn có lực uy hiếp mà.

"Người đã làm những gì, làm sao biết." Bạch Dự nhìn nàng chăm chú.

"Ta. Ta không cần thận nghe lén." Phó Nghiên nhỏ giọng nói.

"Không cần thận sao? Người không cần thận hay là cố ý." Bạch Dự cười lạnh.

"Được rồi, từ tò mò thành cố ý." Phó Nghiên bày ra dáng vẻ một phạm nhân thành thật khai báo.

"Nghiên Nghiên." Bạch Dự nhìn nàng.

"Ừ." Phó Nghiên bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ của tội nhân quỳ gối ở trên đại đường.

"Người muốn ta tức chết sao?" Giọng nói của Bạch Dự cực kỳ nghiêm trọng.

"Không có." Nếu như có thể, Phó Nghiên thật muốn diễn tiết mục Đâu Nga kêu oan.

"Người không thể khiến ta yên tâm được sao? Người không biết chăm sóc tốt mình sao?" Bạch Dự bất đắc dĩ thở dài.

Phó Nghiên thấy Bạch Dự nói như vậy, không sợ hấn mắng cái gì, nếu hấn muốn mắng đã sớm mắng rồi.

Phó Nghiên đột nhiên chui vào trong ngực Bạch Dự lấy tay vòng quanh hông của hấn: "Ta biết ta sai rồi, về sau ta nhất định ngoan ngoãn, làm một đứa bé ngoan nghe lời, sẽ chăm sóc mình thật tốt, sẽ không để cho Vương Gia phí tâm."

"Người coi ta là Phu Tử ở học đường mà dụ dỗ sao?" Bạch Dự bị nàng chọc cười.

"Không có, ta chỉ muốn giúp người điều tra chuyện này thôi, ta sẽ làm mật thám của người." Phó Nghiên không dám nhìn nét mặt của Bạch Dự, trước khi nói ra nàng đã rối rắm lo lắng thật lâu, cuối cùng vẫn không nhịn được nói ra.

"Ta cảm thấy ta quá tốt với người, nên người ỷ sủng mà kiêu rồi." Bạch Dự không biểu tình gì, hấn đang tính toán khi trở về sẽ xử lý Phó Nghiên thế nào.

Chương 30: Giao người cho ta

"Nghe nói gia sắp đi, nên ta tới tiễn người." Tú bà từ ngoài cửa đi vào, nhìn Phó Nghiên, "Cô nương Nhan Phù của chúng tôi hầu hạ như thế nào, Dư công tử có hài lòng không?"

"Không tệ." Bạch Dự không nóng không lạnh nói. Sau đó quay sang hỏi: "Nghiên Nghiên, người đi theo ta được không?"

Phó Nghiên ở một bên nghe Bạch Dự nói vậy thì rất xấu hổ, nên không lên tiếng, tuy nàng không làm gì nhưng lại có người tưởng nàng đã làm gì rồi.

"Phải chăm sóc bản thân thật tốt, ta đi làm chính sự trước." Bạch Dự nhìn Phó Nghiên, sau đó nhỏ giọng nói bên tai nàng: "Mọi việc phải cẩn thận, ta sẽ phái ám vệ bảo vệ người."

Phó Nghiên không trả lời, nhìn hẩn coi như đồng ý.

Sau khi Bạch Dự đi, Phó Nghiên mời tú bà ngồi xuống, lấy ra hai thỏi vàng: "Đa tạ muội muội đã chăm sóc mấy ngày nay, Nhan Phù biết mẹ làm chuyện gì đều vì muốn tốt cho Nhan Phù."

Tú bà thấy Phó Nghiên hiểu biết như vậy, liền cười vui mừng nói: "Muội nói nè, khách quan giống như Dư công tử rất khó tìm, muội đã gặp qua vô số người, nhưng trên người vị công tử này lại có khí chất bất đồng, rất cao quý đó."

"Cho nên Nhan Phù biết lúc trước mình không đúng, xin暮 tha lỗi." Nói xong Phó Nghiên rót ly trà cho tú bà.

"Bây giờ người chỉ cần chăm sóc thật tốt Dư công tử là được, không cần quản những thứ khác, Dư công tử đã bao người rồi, sau này người không cần tiếp khách nào nữa." Tâm tình của tú bà rất tốt.

"Tạ暮 đã chiêu cố." Phó Nghiên bày ra dáng vẻ biết ơn với tú bà.

"Đúng rồi, Nhị gia gọi đích danh người đến, người sửa sang lại bản thân đi, chờ Nhị gia tới ta sẽ cho người thông báo với người." Tú bà đặt ly trà xuống, đột nhiên Thành Thành từ ngoài cửa đi vào.

Phó Nghiên đáp dạ, sau đó nói thêm vài câu cảm tạ với tú bà, rồi tú bà mới rời đi.

Thành Thành thấy tú bà rời đi, nhin không được mở miệng hỏi: "Cô nương, người thật muốn đi gặp Nhị gia sao? Ta thấy lần này đi sẽ không gặp chuyện tốt đâu, dù sao trước đó Di Tuyết cô nương đã nói qua sẽ kêu Nhị gia đòi công đạo thay nàng ta."

Phó Nghiên cười cười nhìn nàng: "Không có việc gì, hấn không dám làm gì ta đâu, hôm nay Di Xuân Viện này còn phải dựa vào ta kiếm nhiều tiền mà."

Phó Nghiên nghĩ thầm nếu muốn giúp Bạch Dữ lấy được sổ sách nhất định phải đến gần vị Nhị gia thần bí này, cho dù có xảy ra

chuyện gì thì đã có Bạch Dục che chở nàng. Bạch Dục vốn tưởng rằng nàng nói giỡn, không ngờ nàng lại coi là thật.

"Cô nương phải cẩn thận." Thành Thành vẫn không yên lòng, một khắc trước khi Phó Nghiên bước ra cửa phòng, nàng vẫn dò dò Phó Nghiên.

Phó Nghiên mặc một thân áo gấm Lưu Vân màu trắng, bị quân nô dẫn vào phòng của Nhị gia trong truyền thuyết. Vị Nhị gia trong truyền thuyết này đang ở trước bàn tròn uống rượu dùng bữa, mà tú bà thì ngồi ở một bên, Di Di Tuyết thì bị Nhị gia kéo uống rượu.

Nha hoàn đứng ở ngoài cửa thông báo: "Nhị gia, Nhan Phù cô nương đã đến."

Phó Nghiên thấy vậy, khẽ thi lễ một cái: "Nhan Phù bái kiến Nhị gia."

Nghe Phó Nghiên hành lễ, Nhị gia quay đầu lại nhìn nàng: "Người chính là đoạt cô nương đã đoạt danh hiệu hoa khôi của Di Tuyết?"

"Hồi Nhị gia, Nhan Phù không cảm thấy là mình giành danh hiệu hoa khôi, mà là do bản lĩnh của chính mình, thế giới này là nơi cá lớn nuốt cá bé, người thắng làm vua, người thua làm giặc là chuyện rất bình thường. Nếu ngài cảm thấy đây là chuyện tranh đoạt, Nhan Phù sẽ trả danh hiệu ấy lại cho Di Tuyết cô nương." Phó Nghiên cúi đầu nói, trong giọng nói không mang theo bất kỳ

sợ hãi nào, bởi vì giọng điệu này là Phó Nghiên học được từ Bạch Dư.

"Âm" Nhị gia nặng nề đặt ly rượu lên bàn: "Xem ra miệng của người rất ngay thẳng, chắc người cũng rất ngay thẳng như miệng đây, nên người mới dám nói chuyện với ta như thế!"

"Ta nói đều là thật, nếu kêu Nhan Phù nói lọt tai, Nhan Phù vẫn nói như vậy." Giọng nói của Phó Nghiên vẫn như trước.

"Rất tốt, gia thích nghe lời thật, người hoàn toàn xứng đáng danh hiệu hoa khôi này, thế nhưng lá gan lại rất lớn." Hấn nói xong vỗ ghế trống bên cạnh, "Tới đây."

Phó Nghiên không thêm đề ý nhiều, đi thẳng tới bên người Nhị gia rồi ngồi xuống.

"Nhị gia, người quên người đã đồng ý với Di Tuyết chuyện gì rồi sao?" Di Tuyết ở một bên nhìn mọi chuyện có chút không cam lòng.

"Người xem bộ dáng bây giờ của người là cái gì, Nhan Phù nói đúng, không có tranh giành, chỉ có bản lĩnh đủ hay không, mình không đủ bản lĩnh thì phải luyện tập nhiều vào." Giọng nói của Nhị gia hết sức nghiêm túc.

"." Di Tuyết đỏ tròng mắt.

Phó Nghiên không khỏi thầm cười nhạo trong lòng, vì Di Tuyết cô nương này không thông minh chút nào, nên mới không biết nhìn

mặt nói chuyện, nói như vậy không phải đang chỉ trích Nhị gia sao.

"Đã sớm nghe nói về đại danh của Nhị gia, hôm nay gặp mặt quả thật khí chất bất phàm." Phó Nghiên cong khóe môi, cầm ly rượu lên kính Nhị gia.

Nhị gia chớp ngay lấy tay của Phó Nghiên: "Ừ, miệng lưỡi rất ngọt." Sau đó nhìn nàng, "Người có nguyện tậ trung với Nhị gia ta không?"

Nghe Nhị gia nói như vậy, ánh mắt của Phó Nghiên sáng lên: "Dĩ nhiên nguyện ý, đây là chuyện Nhan Phù cầu cũng không được." Phó Nghiên vốn tưởng rằng lần này đi sẽ gặp nhiều rắc rối, không ngờ lại dễ như trở bàn tay.

Nhị gia cười lớn cầm ly rượu đưa cho Phó Nghiên: "Rất sáng khoái, gia càng ngày càng thích người."

Phó Nghiên nhận lấy ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

"Nhị gia, người dễ dàng tin nàng ta sao?" Di Tuyết không tự nhiên nhìn Phó Nghiên.

"Người tới." Nhị gia không để ý tới nàng, vỗ tay một cái kêu người đi vào.

Người tới bung một ly rượu đi vào, đặt ở trước mặt Nhị gia, Nhị gia thuận thế đưa cho Phó Nghiên.

"Nhị gia, đây là?" Phó Nghiên lúng túng cười.

Phó Nghiên nghĩ thăm rượu này nhất định đã bỏ cái gì, uống hay không uống đây.

"Đây là hắc rượu đoạn trường, thế nào không dám sao?" Nhị gia nhìn chòng chọc Phó Nghiên.

Phó Nghiên nhận lấy ly rượu ngửi một cái, rồi uống một hơi cạn sạch. Nếu không uống, nàng sợ sẽ phải bỏ dở nửa chừng, có thể còn bị bọn hần phát hiện chuyện Bạch Dự tới tra án, lúc ngửi rượu, nàng phát hiện dường như trong rượu này có thứ nàng biết.

"Không hổ là người gia xem trọng, gia rất thích ngươi." Nhị gia gảy nhẹ cằm cười của Phó Nghiên nói.

Đợi đến lúc Phó Nghiên trở về phòng, đã say chéch choáng.

"Sao lại uống nhiều như vậy?" Bạch Dự chán ghét cau mày, từ trong tay Thành Thành đỡ Phó Nghiên, "Ngươi đi ra ngoài trước đi."

Phó Nghiên được Bạch Dự đỡ đến bên giường ngồi xuống, Phó Nghiên đỏ bừng cả khuôn mặt nhìn Bạch Dự cười khúc khích: "Bạch Dự, Dự Dự, làm sao ngươi ở chỗ này, ta. Ta cho ngươi biết, ta đã giải quyết Nhị gia kia rồi, ngươi chờ nghe tin tốt của ta đi."

Bạch Dự nhìn nàng trong lòng có nói vô tận hối hận, sớm biết nàng nghiêm túc như vậy thì hẳn không nên đồng ý nàng, vốn tưởng rằng Phó Nghiên chỉ là vui đùa một chút rồi thôi, không ngờ nàng lại tưởng thật.

Bạch Dự cầm khăn lông ướt lau mặt cho Phó Nghiên: "Người đừng lộn xộn."

Phó Nghiên làm như không thấy: "Ai, Dự Dự, ta múa cho người xem, bây giờ ta biết múa rồi."

"Đừng động." Giọng nói của Bạch Dự có chút nghiêm túc, tâm tình của hắn đã không vui, cứ như vậy liên trầm xuống.

Phó Nghiên bị giọng điệu của Bạch Dự hù sợ: "Người đừng hung dữ...ta bất động là được, ta không thích người!"

Bạch Dự nhìn nàng dờ khóc dờ cười: "Người thích hay không thích dựa vào ta có hung dữ hay không sao?"

"Đúng vậy, người không hung dữ ta liền thích người." Phó Nghiên cười khúc khích nhìn Bạch Dự.

Bạch Dự ngăn người gật đầu: "Được, ta không hung dữ với người."

Phó Nghiên khoác tay lên trên cổ Bạch Dự: "Ta chỉ thích người." Sau đó Phó Nghiên hôn một cái trên mặt hắn, rồi cười khúc khích.

Bạch Dự đột nhiên cúi đầu cọ sát trên cổ của Phó Nghiê, không khí trong phòng trở nên khô ráo, Phó Nghiê bị Bạch Dự gặm nhấm có chút tê dại, Phó Nghiê thỉnh thoảng nũng nịu "Ừ" một tiếng. Khiến không khí trong phòng càng khô ráo hơn, Bạch Dự dờ môi lên môi của nàng, không ngừng mút cùng gặm cắn, Phó Nghiê đã mê man, đầu óc hỗn loạn. Bạch Dự khẽ liếm ở viền tai của nàng, tình đến càng lúc càng sâu đậm, trong phòng phát lửa nóng, Bạch Dự vừa liếm vừa nói: "Nghiê Nghiê, giao người cho ta được không?"

Phó Nghiê đã mất ý thức, chỉ cảm thấy toàn thân mềm yếu và rất nhột, nàng không nhận được ngâm một tiếng "Ừ", lại bị Bạch Dự cho là đồng ý.

tuyên phân cách thuần khiết

*Editor cảm thấy hai người đã rất thân thiết nên xưng hô sẽ thành ta- chàng, ta- nàng

Sáng sớm ngày thứ hai, Phó Nghiê tỉnh dậy sớm hơn Bạch Dự, nhưng lại không có tinh thần như bình thường, nàng chỉ cảm thấy toàn thân bủn rủn hạ thân khó chịu, đợi nàng cúi đầu mới phát hiện bản thân mình không một mảnh vải, trong lòng kinh hoảng một hồi. Phó Nghiê không nhớ nổi hôm qua đã phát sinh cái gì, nhưng nhìn mình và Bạch Dự nhẵn bóng nằm ở trên giường, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không còn quan trọng nữa, dù sao, đã xảy ra rồi. Nàng uống say, rồi chân chính thành nữ nhân của Bạch Dự, đối với Phó Nghiê, nàng không cách nào tiếp nhận được, nếu cứ cứ biết, cứ cứ sẽ đánh nàng chết không, nàng vạn lần không ngờ

mình lại làm ra chuyện như vậy, nàng thật không biết là nên khóc hay nên cười.

Phó Nghiên nhẹ nhàng kéo tay của Bạch Dự đang đặt trên eo nàng ra, dùng chăn nệm che kín bản thân, rồi rón rén xuống giường tìm y phục, y phục đều nằm dưới đất. Bạch Dự ngủ ở phía ngoài, nàng không muốn đánh thức Bạch Dự, không còn cách nào phải vòng qua qua người Bạch Dự, từ từ thăm dò.

"Đang làm gì đó?" Bạch Dự nhắm mắt lại hỏi.

"." Phó Nghiên bị hấn hỏi đột ngột liền đổ mồ hôi lạnh cả người, đổ mặt xấu hổ không biết phải trả lời thế nào.

Bạch Dự mở mắt ra, thấy bộ dáng này của nàng không khỏi bật cười: "Nàng nằm xuống ngủ đi, đừng để bị cảm lạnh."

Được rồi, Phó Nghiên quyết định nói: "Ta đang tìm y phục."

Bạch Dự đương nhiên biết nàng cảm thấy ngượng ngùng, cho nên cũng không có làm khó nàng nữa, Bạch Dự đứng dậy nhặt y phục rơi dưới giường lên đưa cho Phó Nghiên nói "Nàng tắm rửa trước thay y phục rồi mới giặt y phục cũ sao?"

"Ta mặc quần áo tử tế mới đi tắm." Phó Nghiên vội vàng đáp.

"Ừ." Bạch Dự nhìn Phó Nghiên núp ở trong chăn.

Phó Nghiên bị Bạch Dự nhìn cảm thấy lúng túng, vẫn cầm quần áo ở trong tay, cuối cùng nàng thật sự không chịu nổi mới mở

miệng nói: "Chàng...chàng không được nhìn ta, chàng quay đầu lại đi, ta không kêu chàng chàng đừng quay đầu lại đó."

Bạch Dự cảm thấy rất là bất đắc dĩ, tùy ý cười nói: "Còn ngượng ngùng cái gì nữa, đêm qua là ai bị ta nhìn hết."

"Chàng là tên lưu manh khôn kiếp." Phó Nghiên đỏ mặt, không biết là tức giận hay là thẹn thùng, "Chàng mau xoay qua chỗ khác."

"Nàng lại mắng ta khôn kiếp." Bạch Dự cười, giận dữ nhìn nàng.

"Sao chàng không xoay người?" Phó Nghiên rất nóng nảy.

Bạch Dự thấy nàng như vậy không có cách nào khác là phải xoay người sang chỗ khác.

"Ai, sao dây này đứt rồi." Phó Nghiên buồn bực mở miệng.

"Hôm qua không cẩn thận kéo đứt." Bạch Dự cực kỳ bình thản đáp lời.

"Bạch Dự, chàng đủ rồi đó!" Phó Nghiên đã hết ý kiến.

"Cho nên nàng đi tắm đi, chờ Thành Thành đưa y phục vào." Bạch Dự cười nhìn nàng.

Phó Nghiên cảm thấy không tốt chút nào, đây không phải là đang chiêu cáo thiên hạ nàng thật đã làm bậy rồi sao?

Phó Nghiên đột nhiên có ý nghĩ muốn cầm dao đâm chết nam nhân trước mặt.

"Không có! Chỉ là có người ở đây, ta không cần lo lắng, hơn nữa người sẽ giúp ta mà, không phải sao?" Phó Nghiên làm nũng với Bạch Dự.

"Còn nói không phải ỷ sủng mà kiêu sao." Bạch Dự nâng cằm của nàng nói.

"Người đồng ý sao?" Phó Nghiên mừng rỡ nhìn hắn.

"Ta không có." Bạch Dự đáp rất sáng khoái.

"Như thế nào người mới đồng ý?" Phó Nghiên không nhịn được hỏi.

"Đồng ý với ta ba điều kiện." Bạch Dự cười yếu ớt.

"Điều kiện gì?" Đối với Phó Nghiên mà nói, chỉ cần hắn có thể đồng ý cho nàng đi làm mật thám, nàng sẽ đồng ý hết mọi điều kiện của hắn.

"Chưa nghĩ ra, nghĩ xong rồi nói." Bạch Dự thờ ơ nói.

"Đồng ý!" Phó Nghiên cười hân hân một cái, "Xấu hổ chết mất thôi!"

Chương 31: Mỹ nhân Tây Vực

Phó Nghiên rửa mặt xong, đi tới trước bàn đọc sách cầm bút viết xuống vài vị thuốc. Bạch Dự ở một bên nhìn không hiểu gì, lo lắng hỏi "Nơi đó của nàng không thoải mái sao, kê đơn thuốc làm gì?"

Phó Nghiên nhìn chằm chằm Bạch Dự, làm Bạch Dự cảm giác mình đã làm sai chuyện gì. Qua một hồi lâu Phó Nghiên mới đáp: "Thuốc tránh thai."

"Thuốc này không tốt với thân thể, ta sẽ chọn một ngày cưới nàng làm phi." Phó Nghiên cầm được đơn trên bàn lên.

Phó Nghiên nhìn hấn ngơ ngác cười: "Chàng chưa hỏi ta có nguyện ý gả cho chàng?"

Đối mặt với lời nói của Phó Nghiên, Bạch Dự có chút không hiểu: "Nàng tức giận sao?"

Tức giận sao? Tức giận vì cái gì? Say rượu rồi ai biết chuyện gì xảy ra? Lại nói đây đều là chuyện sớm hay muộn thôi, chỉ là Phó Nghiên thật sự không muốn gả cho Bạch Dự sớm như vậy, nếu nàng gả cho hấn, hoàng thượng nhất định sẽ hoài nghi cứu cứu và Bạch Dự cùng một phe phái, như vậy sẽ khiến Tướng phủ lâm vào cục diện nguy hiểm. Địa vị của cứu cứu ở trong triều đã khiến hoàng thượng kiêng kỵ, cho nên Phó Nghiên không muốn bởi vì mình mà gây họa cho Tướng phủ.

Phó Nghiên nhìn Bạch Dự cười nhạt: "Không có, chỉ là không muốn ảnh hưởng đến quan hệ giữa Tướng phủ và Vương phủ thôi." Sau đó lại nhìn chòng chọc nhìn Bạch Dự, "Cần ta kê đơn thuốc cho chàng không?"

"Thôi, ta sợ nàng sẽ hối hận." Bạch Dự càng hết cách với nàng rồi.

"Đúng rồi, sao chàng dùng năm ngàn lượng hoàng kim bao ta? Chàng có tiền hơn nữa cũng không được phung phí như vậy chứ?" Phó Nghiên đột nhiên chuyển đến đề tài này.

"Năm ngàn lượng ta còn chê ít đó, Nghiên Nghiên nhà chúng ta là vô giá." Bạch Dự nhìn Phó Nghiên nhéo nhẹ lỗ mũi của nàng một cái, "Tiền là quốc khố, tạm thời mượn dùng, cuối cùng ta sẽ để cho bọn họ phun tiền ra."

"Chàng có biết quan lớn mở kỹ viện làm buôn bán là ai không?" Phó Nghiên vẫn luôn thắc mắc chuyện này.

"Là Quang Lộc Khanh Phùng Đào." Bạch Dự bình thản đáp, "Người bên cạnh hoàng thượng, lại cố tình hoài nghi hấn là người bên chúng ta, cho nên phái ta tới tra, đáng tiếc hoàng thượng đã hoài nghi sai rồi."

"Chuyện của các chàng ta không hiểu." Phó Nghiên xoay người, viết xong dược đơn.

"Nàng đừng giả bộ trước mặt ta, nàng giả bộ không hiểu, nhưng nàng còn hiểu rõ hơn người khác." Bạch Dự cầm lấy dược đơn trên

tay nàng, "Ta phái người đi lấy thuốc cho nàng."

Từ trong phòng Nhị gia đi ra, Phó Nghiên cười tán gẫu: "Nhan Phù nghe nói Di Xuân Viện này có địa đạo, là để chứa gì?"

Tú bà thờ ơ nói: "Cái này phải xem tình huống thôi."

Phó Nghiên vẫn cười tiếp tục hỏi: "Mụ biết ở đâu không?"

"Ai!", tú bà đột ngột hét thảm, sau đó sắc mặt tái nhợt ôm bụng, bộ mặt khổ sở. Tú bà dùng hết hơi sức toàn thân, từ kẽ răng nặn ra một câu nói: tìm Nhị gia, ta muốn thuốc giải.

Phó Nghiên vội vàng chạy về gian phòng của Nhị gia, xin thuốc giải. Nàng cảm thấy, nàng phải nhanh chóng chế ra thuốc giải, nếu độc tính phát tác trước mặt Bạch Dự, không chừng Bạch Dự sẽ lo lắng mất nàng, mặc dù đến nay thuốc chưa từng phát tác.

Khi đến phòng của Nhị gia, Phó Nghiên học dáng vẻ khi tú bà phát độc, tìm Nhị gia muốn thuốc giải.

Tìm được thuốc giải, Phó Nghiên tra hơn nửa ngày cũng không tìm thấy một manh mối gì. Đối với rượu kia, Phó Nghiên trước cảm thấy rất giống thuốc ở trong sách, nhưng triệu chứng lại không giống, nàng kích động muốn tìm sư phụ của nàng, đáng tiếc người đã không còn.

Phó Nghiên đang chế thuốc, Bạch Dự đột nhiên đi vào, nên ngửi thấy mùi thuốc: "Nàng đang làm gì vậy?"

Phó Nghiên cũng không gấp gáp, nhìn Bạch Dự: "Chuẩn bị nấu thuốc tránh thai." Đây là lý do Phó Nghiên đã sớm nghĩ ra.

Bạch Dự cau mày nhìn nàng: "Không phải những vị thuốc này."

Phó Nghiên đoán được hắn sẽ hỏi như vậy: "Không phải cho mình ta uống, kỹ nữ nơi này cũng cần dùng."

Lúc này Bạch Dự mới cho qua.

Nghe Thành Thành nói, trong viện tử này có Vân Cơ cô nương trở lại từ Tây Vực, kết quả là, Phó Nghiên quyết định đi gặp vị được thành Lạc Dương đồn là tuyệt thế mỹ nhân vô cùng kì diệu.

Đêm tĩnh, Phó Nghiên dẫn theo Thành Thành đi trước phòng của Vân Cơ.

"Mời vào." Sau khi giọng nói êm ái của Vân Cơ vang lên, Phó Nghiên chậm rãi đẩy cửa vào. Đập vào mi mắt là một thân Hồng Y, nhìn kỹ, Phó Nghiên coi như là hiểu tại sao vị cô nương này có tiếng tăm lừng lẫy như thế, nếu nói là Lộ Lộ là mỹ nhân, vị này chính là mỹ nhân như Lộ Lộ, nàng không thanh thuần mộc mạc giống Lộ Lộ, mà nàng mê người quyến rũ lòng người.

"Vân Cơ cô nương, Nhan Phù đã làm phiền." Phó Nghiên gật đầu.

Vân Cơ rót cho nàng ly trà, mời nàng ngồi xuống: "Sao lại nói vậy được, Nhan Phù cô nương có thể tới gặp Vân Cơ khiến Vân Cơ thụ sủng nhược kinh."

Hai người nói chuyện đều rất khách khí, nhưng theo tính cách của Phó Nghiên nên không khách khí được bao lâu: "Nghe nói ngươi là học nghệ ở Tây Vực, về sau chúng ta còn phải quan tâm nhau nhiều."

"Nghe nói ngươi cũng là người của Nhị gia, nếu là người mình ta cũng sẽ không khách khí. Quan tâm hay không cũng không thể nói rõ, ta cũng mới trở về, không quen thuộc lắm, không bằng chúng ta kết làm bằng hữu. Ngươi gọi ta là Vân Cơ đi, ngươi không phiền ta gọi ngươi là Nhan Nhan chứ."

Phó Nghiên cảm thấy một tiếng "Nhan Nhan" như nhau thôi, cho nên cảm thấy không có gì không quen: "Tốt, Nhan Nhan."

Tiếp đó Phó Nghiên lại trò chuyện đôi câu với Vân Cơ.

"Nhan Nhan, sáng mai ta muốn tập luyện vũ điệu, ngươi đi theo ta được không, ta sợ cô đơn không ai nói chuyện."

Đối với lời mời của Vân Cơ Phó Nghiên rất là vui mừng, cuối cùng có thể quyến rũ được một muội tử, buổi tối có thể đi nhìn nàng biểu diễn, cũng không cần bị Bạch Dự hoài nghi nữa.

Đèn được thắp sáng rực rỡ.

Trong đại sảnh Di Xuân Viện đầy ắp người, công tử trong thành Lạc Dương đều đến đây vì muốn nhìn thấy vị mỹ nữ trở về Tây Vực này.

Đợi đến khi Vân Cơ ra sân, bên trong phòng khách đột nhiên tối đen như mực.

Trong sảnh xôn xao.

Kèm với tiếng đàn du dương, bên trong phòng khách đột ngột bùng lên một luồng hồng quang, trong luồng hồng quang này Vân Cơ một thân hồng y bay lả tả xuống, như một tiên tử hồ điệp xinh đẹp nhẹ nhàng giương nhẹ. Kỹ thuật nhảy múa uyển chuyển mềm mại không xương, điệu nhảy của Tây Vực đặc biệt ở chỗ y phục nhảy múa, bung lộ ra một khoảng kèm theo đó là đường cong quyến rũ, một cái nhún mào hay một nụ cười của nàng đều đủ để hòa tan lòng của những người đang ngồi, ai cũng cảm thán đúng là giai nhân đặc biệt.

Phó Nghiên ở một bên nhìn liên sợ ngây người, không thể không cảm thán chuyên nghiệp vẫn là chuyên nghiệp, dáng vẻ này của nàng, chỉ cần cầm theo thứ gì đó phụ trợ, sẽ càng tăng hiệu quả thị giác.

Mà Vân Cơ đang khiêu vũ trên đài, ánh mắt không chớp liếc trộm một nam tử đang đứng trong góc trái. Nam tử kia mặc một thân trường bào xám trắng, đeo bội (đeo ở đai áo) thanh bạch hoàn tư, trên tay cầm ly rượu sứ trắng thỉnh thoảng nhâm nhi mấy ngụm, Phó Nghiên nhìn hai mắt của Vân Cơ, chứa thêm vài phần dụng ý khác.

Phó Nghiên nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Dự, bông bênh áo trắng, không chỉ vì gương mặt đó còn bởi vì khí chất đặc biệt trên người hắn. diendanlequydon.com

Vân Cơ phân tâm mấy phần, đang chuẩn bị cầm sợi tơ tiếp tục nhảy múa thì tay có chút trượt không nắm chặt sợi tơ, bất hạnh hơn chính là, sợi tơ thế nhưng đột nhiên tách ra, mắt thấy Vân Cơ sắp bị rớt xuống, cũng may có người đỡ được.

Đợi đến khi Phó Nghiên bừng tỉnh trong kinh sợ, nhìn thấy người tới chính cứu Vân Cơ chính là nam tử mặc áo trắng, chắc chắn, đây là đang trình diễn tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân sao? Đây chính là thoại bản Tử Thượng thường viết vừa thấy đã yêu đi, lần này nam tử cứu nàng, Vân Cơ có thể sẽ lấy thân báo đáp không? Nghĩ tới đây, Phó Nghiên lại không nhìn được nhớ đến Bạch Dự, hơn nữa không thể không nghĩ tới hôm đó sau khi say rượu cùng hắn làm những chuyện như vậy, không khỏi đỏ mặt, sau đó tự an ủi mình, lấy thân báo đáp không đáng tin cậy.

"Không có sao chứ." Nam tử nhìn Vân Cơ dụi dụi hỏi.

Lúc này Vân Cơ mới nhớ đã xảy ra chuyện gì, vội vàng đa tạ chào một cái. Đợi đến khi biểu diễn xong, Vân Cơ còn chưa kịp thay đổi y phục liền vội vã đi tới đại sảnh, trình diễn đã kết thúc, nam tử đang chuẩn bị rời đi, liền bị Vân Cơ gọi lại: "Xin hỏi tôn tính đại danh của công tử, nếu có cơ hội gặp nhau, Vân Cơ nhất định báo đáp ơn cứu giúp của công tử."

Nam tử kia dừng bước, nhỏ giọng nói: "Diên Triễn." Nói xong liền sai bước rời khỏi.

"Diên Triền." Vân Cơ nhấp nháy vài lần trong miệng, thỉnh thoảng cười nhạt.

Phó Nghiên cảm thấy thoải mái bản tử đã thành hiện thực rồi.

Vân Cơ ngồi ở trước gương chuẩn bị rửa mặt, Phó Nghiên gõ cửa bước vào: "Vừa rồi ta thấy người nhìn chăm chú nam tử kia, thế nào? Đã nhìn trúng người ta rồi sao?"

Trong nháy mắt Vân Cơ đỏ mặt: "Nào có?"

Phó Nghiên nhìn thấy vậy cười nói: "Còn nói không có, biểu tình của người đã bán đứng người rồi, xem đi, mặt của người đã hồng thành cái dạng gì rồi."

Vân Cơ càng thêm ngượng ngùng: "Người suy nghĩ đi nơi nào rồi?"

Phó Nghiên đùa giỡn nàng: "Cũng không phải là ta suy nghĩ đi nơi nào, ta nói sự thật thôi."

"Hôm nay, vị Dư công tử kia không có tới sao?" Vân Cơ chuyển sang chuyện khác.

Phó Nghiên hòa theo nàng: "Hôm nay không đến, thế nào?"

"Không có, chỉ là dáng dấp của vị gia này xác thực có chút."
." Vân Cơ cảm thấy lúng túng không biết nên nói sao.

"Xấu xí sao?" Phó Nghiên vẫn luôn cảm thấy như vậy.

Vân Cơ xoay người đến trước gương, chải bộ tóc dài của mình, "Diên Triền, Diên Triền, hắc còn đến nữa không? Còn có thể gặp được hắc không. . ." Trong lòng suy nghĩ, nhất thời Vân Cơ đã mất hồn.

Phó Nghiên nhìn bộ dáng này của Vân Cơ, không khỏi bật cười "Ha ha ha, ta thấy hồn của người nào đó đã bay đi rồi, không biết là của người nào nha!"

Vân Cơ nghiêng đầu sang chỗ khác, nũng nịu "Ghét, không được nói lung tung, ta sẽ tức giận...!"

"Được rồi được rồi, ta phải đi, có thời gian lại tới tìm ngươi, phải giữ hồn nha, ha ha ha" Nói xong, Phó Nghiên sải bước đi ra khỏi cửa.

Vân Cơ nhìn gương, "Nha, mặt của ta sao đỏ thế, ta không biết. Ai ~"

Phó Nghiên đi ở trên đường, phát hiện chỉ có một mình nàng, trong lòng thoáng qua cô đơn.

Sáng sớm hôm sau.

Vân Cơ ngồi ở ngai trước cửa sổ trang điểm, oản phát, vẽ lông mày, câu mắt, nhuộm môi. Không có y phục hoa lệ chói mắt của đêm qua, càng làm nổi bật lên vẻ đẹp trời sinh quyến rũ động lòng người, vừa thấy đã thương của nàng.

Vân Cơ tới trong viện, hoa anh đào rụng xuống đầy sân, kích thích tiếng lòng. Vân Cơ liền nhớ tới chuyện đêm đó, người đêm đó, xao động trong lòng, tựa như móng vuốt của mèo, vừa thương vừa nhột, khiến nhớ nhung lan tràn, không cách nào ức chế.

"Ồ, vị gia này tới rồi! Xuân Thủy, mau hầu hạ!"

Sau điệu múa của Vân Cơ, Di Xuân Viện đã không còn giống ngày xưa, bao nhiêu phú gia công tử, quan lại quyền quý đều đến, khiến tú bà cười nở hoa.

"Vân Cơ cô nương, tới phiên ngươi." Nha hoàn đi vào gọi.

"Tới liền." Vân Cơ đứng dậy ra cửa, trong lòng không khỏi khẩn trương.

Âm nhạc vang lên, tơ hồng phiêu xuống. Vân Cơ dịu dàng linh hoạt ngọc thể, bay lượn trên không, như lửa phượng điệp ở trong bụi hoa, nhảy múa, xoay tròn.

Mọi người ở đây đều nín thở trầm ngâm, si ngốc nhìn bóng dáng lửa đỏ.

Vân Cơ lại không cảm thấy vui sướng. Nàng đã nhìn kỹ mỗi góc nhưng không có người nàng cần tìm, "Ồ đâu? Hắn không tới sao? Tại sao? Tại sao?"

Liên tiếp mấy ngày, Vân Cơ vẫn không tìm được bóng dáng kia.

Một tay Vân Cơ chống đầu, một tay vuốt vuốt tóc dài qua bả vai, "Ai ~"

"Thế nào? Vân Cơ, sao buồn phiền vậy." Phó Nghiên nghiêng đầu hỏi.

Vân Cơ muốn nói lại thôi "A, ta.Chắc do mấy ngày nay ta nhảy múa mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút sẽ ổn rồi."

"Được rồi, Vân Cơ, ngươi nghỉ ngơi đi, ta đi ra ngoài dạo một chút, có chuyện thì tìm ta." Nói xong, Phó Nghiên xoay người đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Vân Cơ. Gian phòng trống rỗng, một cỗ nhớ nhung từ từ lan ra, khiến Vân Cơ thở không thông.

Vân Cơ mở cửa sổ, "Ồ! Sao hoa anh đào lại bay tới đây?" Vân Cơ lấy tay tiếp được, nhìn phương hướng hoa anh đào bay tới.

Ai, đó không phải người nàng nhớ nhung sao! Vân Cơ ngơ ngác nhìn hắn, không dám đến gần, sợ một khi tới gần, hắn sẽ giống như một giấc mộng vỡ tan.

"Sao không tới? Không nhớ ta sao?" Khóe miệng của Diên Triển khẽ nhếch lên, cười như không cười đi tới chỗ Vân Cơ, y phục buông lỏng, lồng ngực trắng nõn rắn chắc như ẩn như hiện, khiến Vân Cơ không khỏi đỏ mặt.

Một bông hoa anh đào bay tới, "Tặng người, ta hái hoa anh đào cho nàng, không biết có tính là mượn hoa kính Phật hay không!" Diên Triển trêu ghẹo nói.

Vân Cơ cười khúc khích, nhận lấy hoa anh đào, cúi đầu, "Chàng cảm thấy thế nào!"

"Ta cảm thấy. Kỹ thuật nhảy múa của Vân Cơ cô nương rất đẹp, có thể nhảy múa cho một mình ta xem không?"

"Dĩ nhiên, vậy thì phải xem, cảm nghệ của công tử như thế nào rồi...!" Nói xong, nhìn sang cầm trên bàn đá cách đó không xa,.

"Tốt! Cô nương, xin mời."

"Công tử, xin mời."

Bên trong viện.

Hoa anh đào bay xuống, tiếng đàn du dương, nhất tĩnh nhất động, một cái nhún mào một nụ cười, hợp lại thành một điệu nhảy.

Triền triền miên miên, chàng chàng thiệp thiệp. Mập mờ ái muội, nhưng cũng, làm người ta lưu luyến.

(hai người, gặp nhau, quen biết, hiểu nhau, mến nhau)

Chương 32: Thuận buồm xuôi gió

Đêm đến.

Đến khi Vân Cơ múa xong, Di Xuân Viện cũng □□ đến cuối cùng.

Lúc trở về phòng, nhìn thấy người mình yêu sâu đậm, trong lòng Vân Cơ tràn đầy hạnh phúc, mặc dù mệt chết đi, nhưng nàng vẫn nguyện ý.

Vân Cơ tựa vào người Diên Triển, mò mẫm tay của hắn, sau đó nheo mắt lại, nhìn Diên Triển, dịu dàng tận xương. "Người hôm nay mời toàn bộ người trong viện là khách quen sao? Sao lại rộng lượng như vậy?" Diên Triển nhẹ giọng hỏi.

"A, hắn a, không bình thường đâu, hắn thỉnh thoảng đến, không biết rõ lại lịch, chỉ là tất cả mọi người đều gọi hắn là Nhị gia, thế nào? Triển."

"Không có gì, tùy tiện hỏi thôi, ha ha."

"Trước kia chàng đâu hỏi những điều này, sao hôm nay lại hỏi hả ? Nói, tại sao hỏi cái này."

"Cũng không có gì, là. Ai, không có gì."

"Triển, có chuyện thì nói cho ta biết đi, ta sẽ hết sức giúp cho chàng." Vân Cơ kiên định nhìn Diên Triển, nói.

"Được rồi, thật ra thì trên tay hấn có một bản sổ sách, rất quan trọng với ta, nhưng hành tung của hấn vẫn bất định, ta không có cách nào tìm được, cho nên vẫn không có biện pháp lấy được, đột nhiên hôm nay ta nhìn thấy hấn, cho nên hỏi một chút, ai, xem ra vẫn không có biện pháp."

"Sổ sách đó rất quan trọng với chàng sao? Triển. Để cho ta giúp chàng đi." Vân Cơ không đành lòng nhìn Diên Triển phiền lòng.

"Không được, quá nguy hiểm, ta không thể để cho nàng mạo hiểm, hay là, để ta nghĩ ra cách khác."

"Không, Triển. Để cho ta giúp chàng đi. Hấn sẽ không ngờ ta muốn lấy sổ sách của hấn, ta muốn giúp chàng mà, giao cho ta đi, phải tin tưởng ta!"

Diên Triển cau mày, cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt của Vân Cơ, chân tình mãnh liệt này, khiến hấn sợ. "Được rồi, Vân, nàng nhất định phải cẩn thận!"

"Ừ, hôm nay nghỉ ngơi trước đi."

Tắt đèn.

Mấy ngày sau.

"Chủ tử, hoàn thành nhiệm vụ rồi. Đây là sổ sách." Diên Triển đặt sổ sách ở trước bàn Bạch Dự.

"Được, rất tốt, làm không tệ, đi xuống lãnh thưởng đi!" Bạch Dự nhìn chăm chăm sổ sách, mừng rỡ nói.

Diên Triển bất động.

Bạch Dự ngẩng đầu, "Thế nào? Còn có chuyện gì sao?"

"Chủ tử, ta muốn mang nàng đi."

"Ha ha, thế nào, rơi vào rồi sao? Muốn bỏ trốn cùng nàng ta sao?"

"Sớm muộn gì nàng cũng sẽ bị bại lộ, để cho ta mang nàng đi, ta muốn cho nàng hạnh phúc." Diên Triển kiên định nói.

Nhìn gương mặt kiên định của Diên Triển, Bạch Dự nhớ tới từ mình lúc trước.

"Được rồi, ta sẽ an bài, ngươi muốn đi lúc nào?"

"Hiện tại."

". Hiện tại? Quá gấp đi! Được rồi, ta đi an bài, vậy bây giờ ngươi đi đón nàng, sau đó tới tìm ta, cẩn thận, phải nhanh một chút."

"Ừ."

Bên trong Di Xuân Viện. Diên Triển phá cửa xông vào.

"Vân Cơ, đi theo ta! Ngay bây giờ, mau."

"Thế nào? Triển, đã xảy ra chuyện gì?"

"Ta cho nàng biết, thật ra là ta muốn lợi dụng này lấy sổ sách giúp ta, nhưng ta phát hiện, ta đã yêu nàng. Ta lừa nàng...nàng có ý đi theo ta không?"

Vân Cơ che miệng, trợn to hai mắt, gương mặt không tin.

"Vân, đi theo ta đi! Ta muốn dẫn nàng đi, đi chung với ta, chúng ta rời khỏi đây ngay bây giờ được không? Tin tưởng ta, tin tưởng ta!" Diên Triển nhìn thấy bộ dáng này của Vân Cơ, gấp gáp nói.

"Được, ta đi với chàng, chàng. . .Chàng sẽ đối tốt với ta chứ? Ta. . . . Ta."

Vân Cơ là không biết làm sao, Diên Triển đều nhìn thấy. Hắn kéo Vân Cơ qua, ôm thật chặt.

"Ta sẽ đối tốt với nàng, đi theo ta, cùng trải qua cuộc sống thuộc về chính chúng ta đi! Vân." Diên Triển thì thầm.

"Được, ta đi với chàng!"

.....

Tuần mã chạy như bay, hai người ôm chặt nhau không rời, chạy về phía tương lai thuộc về bọn họ.

Phó Nghiên ngồi ở quán trà, nghe bọn họ nghị luận chuyện của Vân Cơ.

"Này, ta nghe nói Vân Cơ cô nương của Di Xuân Viện mất tích rồi!"

"Không phải đâu, là cao quan trong cung nạp nàng ta rồi!"

"Không đúng không đúng, là nàng ta đoạt sinh kế của Túy Hương lâu, bị người bên kia âm thầm động tay chân, hủy khuôn mặt, không thể khiêu vũ, nên bị Tú bà đưa đi chữa trị rồi!"

"Không phải đâu, hình như là bỏ trốn với nam nhân!"

.....

Phó Nghiên nghe mọi người bàn tán mà muốn ù lỗ tai, "Đây là cái gì đây!" Sau đó bĩu môi. Sau đêm đó, Vân Cơ tựa như biến mất khỏi thế gian, kinh động người trong thành, tất cả mọi người đều nghị luận âm ỉ, nên tú bà cũng không biết Vân Cơ như thế nào nữa, ngày ngày đều phái người tìm. Trong thành cũng xuất hiện một đám người lạ, không biết đang hỏi thăm cái gì.

Phó Nghiên đang suy nghĩ, "Bá", một quyển sách bị vứt ở trên bàn. Nhìn kỹ, đây là sổ sách. Phó Nghiên vội vàng cầm lên, nhìn

chung quanh một chút, "Đây là của người nào? Thiệt hay giả, đây là sổ sách sao!" Lật nhìn mấy tờ, đúng là thật, khiến Phó Nghiên hết sức vui mừng, cũng không kịp suy tính đã xảy ra chuyện gì.

Phó Nghiên cầm sổ sách, vui mừng về nhà, "Ha ha ha ha, không ngờ sẽ có chuyện tốt như thế, đúng là đã tới vận số thì không ngăn được mà! Ha ha ha ha." Nàng đang cười to, chân khí đột nhiên thay đổi, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân lửa nóng khó nhin, mồ hôi chảy không ngừng, đau bụng như ngàn vạn trùng tử đang quấy động, Phó Nghiên che ngực, "Đừng nói là độc phát tác nha!"

Cũng may Phó Nghiên đã lừa lấy thuốc giải, liền ăn vào, sau đó điều chỉnh hô hấp, cho chân khí trong người từ từ khôi phục lại.

Còn chưa đợi Phó Nghiên thở bình thường lại, Bạch Dự đã ở ngoài cửa gõ cửa: "Nghiên Nghiên, mở cửa."

Nghe Bạch Dự gõ cửa, Phó Nghiên liền nóng nảy, vội vàng tìm một cái cớ ngăn trở: "Chờ một chút, ta đang thay y phục."

"Thay y phục thì cứ thay, nàng mở cửa trước đi." Rất tốt, cớ này không ngăn hãm được.

"Nam nữ thụ thụ bất thân, không biết sao?" Phó Nghiên rất bất đắc dĩ.

"Ra ngoài mau, đã là người của ta còn có cái gì thụ thụ bất thân hay sao?" Nghe giọng điệu này nàng biết hẳn đang cười thầm mà.

Phó Nghiên nghe xong vừa im lặng vừa gấp gáp: "Ta chưa cho chàng vào chàng không được vào."

Bạch Dự nghe lời này, cảm thấy nàng không bình thường, lại không thể chống đối nàng nên nhấn một câu: "Thay y phục xong kêu Thành Thành tới tìm ta."

"Ừ." Cuối cùng Phó Nghiên đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Đối với sự khác thường của Phó Nghiên, Bạch Dự cảm thấy phải tìm người đi tra rõ.

"Nghiên Nghiên, nàng dấu ta chuyện gì?" Bạch Dự bắt đầu phiến muộn.

Chương 33: Người nào cứu mệnh người nào

Rồi đến lúc Bạch Dự vào phòng thì Phó Nghiên đã bày ra khuôn mặt bình thường ngồi đó, hoàn toàn không có gì khác thường, điều này làm cho Bạch Dự hoài nghi.

"Thay y phục rồi sao?" Bạch Dự vênh lông mày lên hỏi.

"Chàng không thấy sao! Như vậy là chưa thay sao! A, còn có. Đây là sổ sách. Ta đã lấy được." Phó Nghiên nói sang chuyện khác.

"Ah? Sao lấy được vậy?"

"Không biết, từ trên trời rơi xuống, ha ha ha ha, có phải ta rất lợi hại không!"

"." Được rồi, Bạch Dự không muốn nói cho nàng biết, để cho nàng ngây ngốc hạnh phúc thôi.

Phó Nghiên xoay người lấy sổ sách ra đưa cho Bạch Dự, trên mặt rất đắc ý.

Bạch Dự nhận lấy sổ sách, nhìn Phó Nghiên như vậy, trong lòng tràn đầy cung chiêu.

Phó Nghiên tiến tới trước mặt Bạch Dự, nũng nịu hỏi, "Bạch Dự, là. Đúng là, ta muốn đến địa đạo, có được hay không?"

"Không được, không thể!" Bạch Dự không cần suy nghĩ liền bác bỏ đề nghị của nàng.

Phó Nghiên bày ra ủy khuất hỏi "Tại sao?"

"Quá nguy hiểm." Bạch Dự bình thản nói.

"." Phó Nghiên không dám nói nữa, nàng sợ Bạch Dự sẽ tức giận không cho nàng làm mật thám nữa.

Qua một hồi lâu Phó Nghiên mới cong khóe môi: "Được, ta không đi, chàng đi làm việc trước đi. Ta đi ra ngoài dạo một chút...!"

Nói xong, Phó Nghiên xoay người đi ra ngoài, Bạch Dự cũng không nghĩ nhiều.

Phó Nghiên quanh đi quẩn lại vẫn là đi tới Di Xuân Viện.

Di Xuân Viện vẫn náo nhiệt như cũ, nhưng khách lui tới đã không còn cao sang như lúc còn Vân Cơ.

"Địa đạo ở đâu? Sẽ ở kia sao?" Phó Nghiên vừa lắc đầu, vừa bĩu môi.

Phó Nghiên đi tới đại sảnh, gian phòng, phòng bếp. Sẽ ở kia à?

Phó Nghiên nghĩ thầm, khẳng định sẽ ở một chỗ bí ẩn, người lui tới không nhiều lắm, bình thường, chỗ tầm thường.

"Cô nương, ta muốn đi mua một ít son phấn, người muốn đi theo ta không?" Thành Thành cười, bước vào.

Phó Nghiên nghĩ thầm ngồi ở trong phòng cũng không có gì chuyện làm nên đồng ý, lại nói, tiền lương mỗi tháng của Thành Thành cũng không nhiều, nên không mua son phấn tốt, Phó Nghiên nghĩ thầm Thành Thành rất tỉ mỉ chăm sóc nàng, nên liền đồng ý với Thành Thành: "Cũng tốt, đi ra ngoài dạo một chút."

Phó Nghiên giúp Thành Thành chọn mấy hộp son phấn có màu sắc thích hợp với nàng, những thứ này đều là hàng tốt nhất đẳng, Thành Thành nhìn thấy liền không dám nhận: "Cô nương, vật này không thích hợp với Thành Thành."

"Có cái gì thích hợp hay không, ta đưa cho người thì người lấy đi, là nữ tử thì phải đối xử tốt với mình." Nhìn Thành Thành, Phó Nghiên đột nhiên nhớ tới Lâm Nhi, lần này xuất môn đã hơn năm, sáu tháng rồi, chắc đứa bé của Lâm Nhi sắp ra đời, cứu cứu sắp thu quân hồi triều rồi.

Phó Nghiên tính toán, chờ Bạch Dự trở lại thì sẽ hỏi hần tình huống ở tiền tuyến.

Đêm này, Phó Nghiên suy nghĩ một đêm cũng không nghĩ ra địa đạo ở đâu, trần trọc trở mình, suy đi nghĩ lại, lại nghe bên ngoài có ai đang nói chuyện. Phó Nghiên rón rén dán tai vào cửa cẩn thận nghe: "Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút."

Phó Nghiên càng nghĩ càng không đúng, nàng đã có Bạch Dục làm hậu thuẫn nên có dũng khí hơn, Phó Nghiên mở cửa phòng, thận trọng đi theo phía sau một đám bốc vác, thì ra bọn họ chuyển đồ vào địa đạo, trọng điểm là địa đạo lại sát vách gian phòng của Nhị gia, hơn nữa giữa hai gian phòng còn có một cửa nhỏ thông nhau, Phó Nghiên lại không phát hiện chỗ này.

Phó Nghiên cẩn thận nhìn, đột nhiên sau lưng vang lên âm thanh: "Người tới đây làm gì?"

Phó Nghiên ngẩn ra, quay đầu lại nhìn thấy Nhị gia, nàng nhất thời sững sờ, cũng may lúc trước đã quen gạt Bạch Dục, cho nên nàng liền nói: "Ta nghe thấy có động tĩnh, nên tới đây xem."

Nhị gia cười khẽ: "Xem sao? Ta thấy người là muốn nhìn ta thì có, lấy cầm sổ sách đi chưa đủ à?"

Phó Nghiên đã nổi sóng trong lòng, âm thầm kêu to không tốt.

"Sổ sách gì? Ta không biết." Phó Nghiên một mực phủ định.

"Là người giựt giây Vân Cơ trộm sổ sách, sau đó nàng ta chạy trốn còn người vẫn còn muốn tìm địa đạo phải không?" Nhị gia hơi híp nói, "Nói, người nào an bài người làm nội gián ở chỗ ta?"

Đối mặt với chất vấn của Nhị gia, Phó Nghiên vẫn giả bộ vô tội: "Nhan Phù không biết Nhị gia đang nói cái gì."

Nhị gia cũng không tức giận, chỉ là nhàn nhạt cười lạnh vài tiếng, sau đó căn vặn hỏi "Người có còn nhớ rõ đoạn trường hắc

rượu không?"

"Ai thế nào,? Nếu Nhị gia không tin, Nhan Phù cũng không còn biện pháp, quân muốn thần tử thần không thể không chết, Nhan Phù rất hiểu đạo lý này."

Nhị gia vẫn không nói lời nào, chỉ là gọi thủ hạ tới: "Kéo nàng ta ra ngoài cho ta."

Phó Nghiên bị hai người kéo một đoạn ngắn, sau đó hai người liền đồng loạt ngã xuống, mắt Bạch Dự xuất hiện trước mặt, điều này làm cho Phó Nghiên nhớ lại lần đầu tiên Phó Nghiên và Bạch Dự ở rừng cây qua đêm gặp phải đám thích khách.

"Sao chàng ở chỗ này?" Phó Nghiên nhất thời chưa kịp phản ứng hỏi.

Bạch Dự không trả lời, chỉ là dắt nàng chém giết đám người của Nhị gia. Lúc này Phó Nghiên mới phản ứng kịp. Một đám người mặc đồ thường đang đánh nhau với đám người của Nhị gia. Nàng nhìn thấy Bạch Dự một tay múa ra vô số hoa kiếm đâm vào chỗ yếu của đối phương, máu tươi ầm ập thỉnh thoảng rơi trên người của Phó Nghiên, mà y phục của hắn chưa thấm giọt máu nào, chỉ có trường kiếm ngân quang tỏa ra khí lạnh đã nhuộm đỏ.

Thủ hạ của Nhị gia vừa vội vàng đánh nhau với ám vệ, còn vừa phải bận rộn bảo vệ Nhị gia, dần dần liền rơi vào hạ phong. Nhị gia thấy vậy, tung người nhảy một cái liền xuất hiện trước mặt Bạch Dự, hỗn chiến càng gay cấn. Nếu nói võ công của Bạch Dự cao cường, võ công của vị Nhị gia này cũng không thấp, Bạch Dự chỉ

có một tay, nên động tác không nhanh nhẹn bằng Nhị gia, Phó Nghiên không muốn liên lụy Bạch Dữ nên muốn kéo tay của nàng ra, Phó Nghiên càng giãy giụa hấn cầm nắm chặt, cuối cùng đã chọc tới Bạch Dữ, Bạch Dữ ném xuống một câu cho nàng: "Nắm chặt ta!"

Phó Nghiên biết mình không thể thoát, không thể làm gì khác hơn là lôi kéo Bạch Dữ chặt chẽ, vì không muốn liên lụy hấn, nên để cho hấn yên tâm, Phó Nghiên rút ra trâm cài tóc ngâm độc trên đầu mình ra để tự vệ, mặc dù trâm cài tóc không có bất kỳ lực sát thương nào, nhưng đã được ngâm độc được nên chỉ cần vết thương nào dính vào sẽ lập tức độc phát bỏ mình.

Phó Nghiên cẩn thận quan sát tình thế, đột nhiên thấy Bạch Dữ ôm nàng xoay người, né tránh một đao của thủ hạ Nhị gia sắp rơi xuống chỗ nào. Lúc này, Bạch Dữ đang đưa lưng về phía Nhị gia, Phó Nghiên chợt thấy Nhị gia đang giơ kiếm đâm tới Bạch Dữ. Phó Nghiên bị dọa khiến đầu óc trống rỗng, nhưng vẫn dùng hết hơi sức toàn thân chắn sau lưng Bạch Dữ, một ánh hào quang nhanh chóng đâm vào trong cơ thể của Phó Nghiên, Phó Nghiên chỉ cảm thấy trên ngực vô cùng đau đớn, nàng dùng hết khí lực ném trâm cài tóc trong tay về phía Nhị gia, Nhị gia không kịp tránh, chỉ có thể hơi nghiêng mặt, mặt nạ liền bị phá vỡ.

Rất tốt.

Nhị gia còn muốn giơ kiếm đâm Bạch Dữ, thế nhưng hấn không thể hành động được vì ám vệ sau lưng hấn đã tiến lên đâm hấn một kiếm, Nhị gia ngã xuống đất, toàn thân biến thành màu đen chết đi.

Bạch Dự cẩn thận ôm Phó Nghiên ngồi xuống đất, nóng nẩy kêu: "Nghiên Nghiên, Nghiên Nghiên!"

Ngực của Phó Nghiên vô cùng đau đớn, vết thương không ngừng chảy máu, Bạch Dự lấy tay che vết thương giúp nàng, toàn thân áo trắng của hắn nhiễm một mảnh đỏ tươi.

"Bạch. Bạch Dự." Phó Nghiên khó khăn mở miệng nói, "Mặc dù ta. Không muốn chết, nhưng. Nhưng mà ta lại cảm thấy ta sắp chết rồi, chàng nhớ. Phải nhớ tới ta đó. Có một số việc số mệnh đã định trước, ta. Đời này của ta đã định sẽ gặp chàng, mê luyện sắc đẹp. Sư phụ ta. Từng. Đã từng nói, cùng đúng người trải qua cả đời, làm bạn cả đời, bình thân cả đời, mà chàng chính là cái đúng người đó, ta. Hi vọng cùng chàng đi qua đời này, mà chàng. Chính là cả đời của ta." Phó Nghiên áp a áp ứng, cuối cùng gian nan nói hết lời, mệt mỏi kiệt sức mới nhắm mắt lại ngủ mê mang.

Bạch Dự kéo Phó Nghiên vào trong lòng, không dám lên tiếng để cho Phó Nghiên gian nan nói hết lời, hắn run rẩy cầm lấy tay của nàng, trong lòng hắn lo lắng cùng sợ hãi khó có thể diễn tả được, cả đời này của hắn, hắn chưa từng sợ cái gì, cho đến giờ phút này, hắn mới chân chính sợ, sợ người trong ngực hắn sẽ vĩnh viễn rời khỏi, đến một địa phương xa xôi khác. Bạch Dự dùng sức ôm Phó Nghiên vào trong ngực khàn cả giọng: "Nghiên Nghiên! Nghiên Nghiên! Nàng tỉnh lại đi, nàng tỉnh lại đi! Nàng sẽ không chết, Bôn vương không cho nàng chết, Nghiên Nghiên! Nghiên Nghiên!" Nước mắt cuộn quanh hốc mắt, đau lòng không nói hết được, còn có vô cùng sợ hãi.

Nghiên Nghiên, ta không thể không có nàng!

Đêm này.

Huyết tẩy Di Xuân Viện.

Bạch Dữ lê tấm thân mệt mỏi ôm Phó Nghiên trở về phòng, khẽ đặt nàng lên trên giường, sắc mặt của Phó Nghiên tái nhợt, không có một tia huyết sắc.

Đại phu bắt mạch xong thì nói: "Vết thương của vị cô nương này rất nghiêm trọng, cũng may không thương tổn đến trái tim, nếu gần thêm một tấc nữa sẽ mất mạng."

Bạch Dữ nghe đại phu nói không đe dọa đến tính mạng, coi như có thể thở phào nhẹ nhõm.

"Nhưng mà."

Bạch Dữ thấy đại phu ngập ngừng không nhìn được lại lo lắng nhăn mày: "Nhưng cái gì?"

"Nhưng độc này, ta chưa từng thấy qua, ta cũng bất lực, trong vòng bảy ngày không chữa trị được, sợ sẽ cười hạc qua tây thiên."

Lời này như sét đánh ngang, lần đầu tiên tay chân của Bạch Dữ luống cuống, hấn cảm thấy khủng hoảng, lo lắng, nóng nảy, tự trách, hối hận.

Truyền lệnh xuống, treo giải thưởng 100 lượng vàng cầu y giải độc, Bạch Dữ một mực cầu nguyện có vị thần y nào đó xuất hiện,

tới giải độc cho Phó Nghiên.

Nghiên Nghiên, ta tin tưởng nàng nhất định sẽ tỉnh lại, sẽ cười với ta.

Bạch Dự vẫn canh giữ ở trước giường Phó Nghiên, nắm tay của nàng: "Nghiên Nghiên, nàng biết ta hận bản thân mình lắm không? Ta không nên cung chiêu nàng như vậy, đồng ý cho nàng đi làm mật thám; tại sao nàng ngốc như vậy, vì sổ sách mà trả giá bằng tính mạng, nàng có từng nghĩ cho ta không. Ta biết nàng sợ ta lo lắng, cho nên không nói cho ta biết, nhưng nàng biết bây giờ ta rất đau khổ lo lắng cho nàng không? Ta thật sự không thể không có nàng, ta nên làm thế nào đây, nàng biết ta rất hận nàng không?"

Nhìn thấy người trước mặt vẫn nhắm nghiền, không có dấu hiệu tỉnh lại, Bạch Dự đã quá mệt mỏi: Nghiên Nghiên, tỉnh lại đi!

Trong thoáng chốc, Bạch Dự nghe bên tai như có giọng nói quen thuộc đó: Khoan hề xước hề, y trọng giác hề. Thiện hí hước hề, bất vi ngược hề! Sắt hề giản hề, hách hề tuyên hề, hữu phỉ quân tử, chung bất khả huyền hề. (bài thơ định tình của hai người)

Chỉ tiếc, người trước mặt vẫn còn ngủ say, bên tai chỉ là ảo giác.
.....

Chương 34: Trở về từ Quỷ Môn

"Vương thượng, Kinh Thành cấp báo." Thị vệ cầm phong thư trình lên.

Bạch Dự ngồi ở trước giường, nhận lấy phong thư.

Vương Nham không nghe khuyên can của Mạc Tương, đại bại trở về, mười vạn binh mã chỉ còn hai vạn, trong thư Lãng vương thúc giục Bạch Dự sớm trở về.

Bạch Dự đọc xong phong thư, rồi để xuống một bên: Đi xuống trước đi.

Hôm nay là ngày thứ tư rồi, nếu không tìm được thần y.

Bạch Dự không dám nghĩ tiếp, cũng không có dũng khí. Bốn ngày nay, có rất nhiều thầy thuốc đến chẩn bệnh cho Phó Nghiên, nhưng bọn họ đều lắc đầu cảm thán bản thân tài sơ học thiển rồi cáo lui. Bạch Dự đã không chợp mắt mấy ngày, sắc mặt càng tiều tụy hơn, chính hắn cũng không biết mình còn có thể chống đỡ bao lâu nữa.

Người trên giường, vẫn đóng chặt hai mắt, sắc mặt càng ngày càng trắng, Bạch Dự chưa bao giờ sợ đêm tối như vậy, bởi vì đêm tối đi qua lại ngênh đón một ngày mới. Thời gian có thể dừng lại thì thật tốt biết bao.

Kéo dài đến ngày thứ sáu, đã treo giải thưởng ngàn lượng hoàng kim cầu y.

"Vương thượng, ngoài cửa có Diên tổng lĩnh cầu kiến." Gã sai vật ngoài cửa chạy vào thông báo.

Bạch Dự rất buồn bực, không phải Diên Triển đã chạy trốn với Vân Cơ rồi sao, sao còn quay lại?

"Cho hắn vào."

Mấy tháng không gặp, người đứng ở trước mắt không có gì thay đổi, khi nhìn thấy Bạch Dự vẫn như cũ, rất cung kính thi lễ một cái: "Vương Gia."

Bạch Dự nhìn hắn: "Sao ngươi trở lại?"

"Hôm nay Di Xuân Viện đã bị lật đổ, Vân Cơ không cần lo lắng nữa, lại nghe thấy Phó cô nương trúng kịch độc, Diên Triển có thể thử một lần." Diên Triển điềm tĩnh nói.

Nghe Diên Triển nói vậy Bạch Dự rất vui mừng, nhưng lại mang theo hoài nghi: "Ngươi biết y thuật sao? Ta chưa từng nghe ngươi nói."

Diên Triển cười như tắm gió xuân: "Đó là chuyện cũ trước kia nên ta không nhắc tới."

Mặc kệ kết cục Diên Triển có thể hay không, hắn vẫn muốn Diên Triển thử một lần, dù sao, ngựa chết cũng có thể chữa thành

ngựa sống.

Diên Triển tiến lên bắt mạch cho Phó Nghiên, sau đó xoay người nói với Bạch Dự: "Xin Vương thượng đi ra ngoài trước, sợ là độc này không thể giải trong chốc lát, ta cũng không hy vọng có người quấy rầy."

Bạch Dự có chút do dự, nhưng nghe Diên Triển nói, trong lòng có chút vui mừng, có phải được cứu rồi không!

Một lần đợi chờ này tròn một ngày, Diên Triển không ngừng kêu người mang thuốc vào, có thể ra vào gian phòng của Phó Nghiên trừ Diên Triển cũng chỉ có Vân Cơ, còn Bạch Dự thì đợi bề đầu sứt trán, trải qua mọi cảm xúc: nóng lòng, hoảng hốt, vui mừng, đau lòng.

Hội tụ, gian nan, gian nan!

"Cho ta vào đi, cho ta vào đi!"

Chắc chắn đáp án là không thể.

Hắn phải chờ, nhưng hắn rất nóng lòng. Bạch Dự đứng ngồi không yên nhưng vẫn khó chịu, Vân Cơ thật sự không chịu nổi mới mở miệng nói: "Vương thượng, người đừng vội, Nghiên Nghiên sẽ tốt thôi, Diên Triển đang chế thuốc."

Bạch Dự nhìn Vân Cơ, không biểu tình nói: "Người biết hắn là đệ tử của ai không?"

Vân Cơ lắc đầu một cái: "Ta cũng không biết, hấn chỉ nói trước kia lúc phiêu bạt bên ngoài, thì bái được một cao nhân."

"Cao nhân kia là ai?" Bạch Dự hỏi tới.

"Không biết."

Hàn huyền với Vân Cơ một hồi, thời gian cũng nhanh chóng trôi qua, đêm của ngày thứ bảy, Bạch Dự mới được vào phòng.

"Nàng được cứu rồi sao?" Ánh mắt của Bạch Dự như một hồ nước, sóng gợn lăn tăn.

"Chưa chắc, Phó Nghiên tỉnh lại thì mới tính là được cứu." Diên Triển nhẹ nhàng trả lời.

"Cực khổ cho ngươi rồi, người tới, thưởng." Bạch Dự mừng rỡ, ngàn câu vạn câu, cuối cùng Phó Nghiên đã bình an.

Diên Triển cự tuyệt: "Đây là việc ta nên làm, mười năm trước Vương thượng có ân với Diên Triển, hôm nay ta đã có thể trả ơn."

"Được rồi, mọi chuyện đã kết thúc, ngươi và Vân Cơ cùng ta trở về kinh thành đi." Bạch Dự vỗ vai hấn một cái, "Có lẽ vân du tứ hải thích hợp với ngươi hơn."

Diên Triển cười thầm: "Quả nhiên Vương Gia hiểu rõ Diên Triển, Diên Triển chỉ muốn mang theo Vân Cơ vân du tứ hải, đi khắp đại hà sông núi, đi dạo hết phồn hoa phố phường."

Sau khi Diên Triển đi, Bạch Dự vẫn túc trực bên cạnh Phó Nghiên, một tác cũng không rời. Hắn chỉ hi vọng, người đầu tiên Nghiên Nghiên nhìn thấy sẽ là hắn, hắn có thể nhìn thấy Nghiên Nghiên tỉnh lại.

"Nước, nước." Bạch Dự nghe Phó Nghiên gian nan mở miệng, vui mừng khó tả.

"Đói, đói." Bạch Dự còn chưa kịp rót nước, Phó Nghiên đã chuyển qua đói.

Cho đến khi Bạch Dự dứt nằng uống nước xong, Phó Nghiên mới tỉnh lại.

"Đã tỉnh rồi sao? Cảm giác như thế nào? Nàng đã bảy ngày không ăn không uống, muốn ăn gì nào?" Trong mắt Bạch Dự đều là vui sướng, mặt mày tươi cười như hài đồng.

Phó Nghiên nhìn hắn, gật đầu một cái. Bạch Dự lập tức phái người đi chuẩn bị tất cả món ăn mà Phó Nghiên thích.

"Tỉnh là tốt rồi, tỉnh là tốt rồi. Ăn một chút đi. Như thế nào? Còn khó chịu chỗ nào không? Có muốn ta."

Phó Nghiên cười, nằng lẳng lẳng nhìn Bạch Dự nói chuyện, trong lòng ảm áp không nói ra được.

"Nàng còn cười! Ta hỏi nàng nửa ngày cũng không trả lời ta, chỉ biết cười, xem nàng ngốc thành dạng nào rồi!" Mặc dù nói như vậy, nhưng lại cưng chiều sờ sờ đầu của Phó Nghiên.

"Ah, độc của ta. Ta tốt rồi sao?" Phó Nghiên hồi phục tinh thần lại, liền nghĩ đến cái vấn đề này.

"À, Vân Cơ và Diên Triển đã trở về, hắn biết y thuật nên chữa cho nàng."

"Diên Triển? Không phải hắn đã rời đi cùng Vân Cơ sao? Sao còn trở lại? Còn nữa, hắn biết y thuật sao? Sao trước kia hắn không nói?" Phó Nghiên liên tiếp nói ra mấy nghi vấn của mình, khiến Bạch Dự không thể chống đỡ được.

"Được rồi được rồi, ta cũng không rõ ràng lắm, nàng hỏi Diên Triển đi, có một số việc ta còn không biết, chớ nói chi là nàng, ta cho người gọi hắn tới." Bạch Dự nói xong, đi ra khỏi cửa.

Lưu lại một mình Phó Nghiên, nàng ở trong phòng suy nghĩ: có thể giải độc của nàng, nhất định y thuật không tầm thường. Sự phụ tùng nói qua, nàng xưng thứ hai không ai thứ nhất, chỉ có một người ở trên nàng, đó chính là vị đại sư huynh trong truyền thuyết kia.

Một tiếng "Ken két", cửa được mở ra, Diên Triển đi tới trước giường.

Phó Nghiên một bụng lời nói, vào thời khắc này lại không cách nào nói được, chỉ đành phải ngo ngác nhìn Diên Triển.

"Không phải cô nương có lời gì muốn nói với ta sao? Sao không nói chuyện!" Diên Triển mở miệng trước.

"Ừ. Là được. . . Độc của ta. . . . Y thuật của ngươi.
Làm sao sẽ. Ừ. Là được. . . . Là được."

"Y thuật của ta là học được từ sư phụ của mình." Diên Triển nghiêm trang nói.

"Được rồi, mà, ngươi. Sư phụ là ai?"

"Thế nào? Có chuyện gì sao?"

"Không có, ta hỏi để biết thôi, ta. . . Muốn biết cao nhân nào dạy ngươi, lại còn lợi hại hơn ta, hì hì, còn nữa, đa tạ!"

".Y thuật của sư phụ ta đứng đầu thiên hạ, ngươi nói là người nào đây? Còn nữa, không có gì." Diên Triển chuẩn bị rời đi.

"Đợi chút" , Phó Nghiên nhanh chóng bắt được Diên Triển,
"Ngươi nói y thuật của sư phụ ngươi đứng đầu thiên hạ sao?"

"Đúng vậy, ta không có khoác lác đâu." Diên Triển cười nhìn nàng.

"Đệ nhất thiên hạ. Sư phụ của ngươi. Là Huệ Nhật."

"Có lẽ vậy."

"Sư huynh! Ngươi là sư huynh!" Phó Nghiên kích động hô to.

"Cái gì sư huynh? Người nói gì vậy?" Diên Triễn ngạc nhiên nhìn Phó Nghiên.

"Người chính là sư huynh, là sư huynh của ta! Ta là đồ đệ cuối cùng của sư phụ, nên chưa từng gặp sư huynh, nên vẫn cho là.
. . Không ngờ, còn có thể gặp sư huynh!" Phó Nghiên nói xong liền rơi lệ.

Diên Triễn đứng ở một bên, hẳn thật sự có một người sư muội: "Sư huynh của người đã chết, người đứng ở trước mặt người bây giờ là ám vệ Diên Triễn."

"Nghiên Nghiên, thức ăn tới đây, có thể ăn." Bạch Dự bụng thức ăn đi vào, nhìn biểu tình của hai người bọn họ, không hiểu chuyện gì.

"Sao vậy? Nghiên Nghiên, Diên Triễn, các người." Bạch Dự hỏi.

"Bạch Dự, Diên Triễn là sư huynh của ta, là sư huynh mà từ nhỏ đến lớn ta chưa từng gặp mặt!" Phó Nghiên chống người ngồi dậy.

Bạch Dự kiềm chế kinh ngạc trong lòng, có lẽ đúng như Phó Nghiên nói, sư huynh của nàng bị kẻ thù đuổi giết nên không rõ tung tích, nên nàng cho rằng hẳn đã chết, không ngờ được Bạch Dự tình cờ cứu giúp rồi trở thành ám vệ bên người.

Đây là giải thích tốt nhất.

Bạch Dự cong môi: "Sự phụ của nàng dưới tuổi vàng biết nhất định sẽ rất vui mừng, đừng vui mừng nữa, không phải nàng đói sao, nhanh ăn đi." diendanlequydon.com

Trong phòng chỉ còn hai người, Bạch Dự rất hiểu nàng, biết nàng rất ăn thịt, lại sợ nàng mới tỉnh lại không thể nuốt trôi thịt, nên bảo đầu bếp làm cháo thịt nạc trứng muối, thịt được băm rất nhỏ nhien nên vào miệng là tan ngay.

Có thể nhìn cho ra, Phó Nghiên rất đói bụng, hắn nhìn Phó Nghiên một hơi uống năm chén cháo, dựa theo sự hiểu biết của Bạch Dự về Phó Nghiên nên khi nhìn thấy cũng không cảm thấy có gì lạ.

Bạch Dự vẫn nhìn chăm chăm vào nàng, trên mặt kỳ quái không nói rõ được.

Phó Nghiên thật sự không chịu nổi hắn, mới mở miệng hỏi "Chàng nhìn ta làm gì? Chớ nhìn ta như vậy, làm ta rất sợ hãi đó."

Bạch Dự không nhịn được cười: "Nàng có biết khi thấy nàng bình an tỉnh lại, ta rất vui mừng không."

Phó Nghiên cũng cười với hắn: "Ta cũng vậy, vốn tưởng rằng đời này sẽ rời khỏi chàng, không ngờ ông trời còn thương ta, chàng có biết ta không thể buông tay chàng không?"

"Ta lại không biết đó, nàng đã hôn mê mấy ngày nay, nàng có biết ta đã không ngủ mấy đêm không, trong lòng đều nghĩ đến nàng, mấy ngày nay ta đều nghĩ, nếu không có ta nàng sẽ thế nào."

Bình thường nàng luôn cố quái xảo trá, hoạt bát đáng yêu, ruột để ngoài da, luôn gây rắc rối khiến ta phải đi dọn dẹp cho nàng, nó đã thành thói quen của ta rồi. Nàng có biết ta hận bản thân lắm không, ta đã quá cưng chiều nàng, mới làm nàng xảy ra việc ngoài ý muốn này." Bạch Dự không nhịn được lại ôm Phó Nghiên vào trong ngực.

"Ta biết rõ, ta biết rõ, trong lòng chàng đau thế nào ta đều biết, chàng đau ta cũng đau vậy. Ta thề, cuộc đời này của ta không bao giờ làm chuyện ngu ngốc như vậy nữa, ta muốn trải qua đời này với chàng, ta chỉ hi vọng chúng ta cùng nhau đầu bạc răng long, cặp tay đến già. Chờ chàng thực hiện lời hứa của chàng." Phó Nghiên không nhịn được lại rơi lệ, trong lòng đau đớn vô cùng.

"Nghiên Nghiên, người yên tâm, cuộc đời này ta nhất định đối tốt với nàng, thực hiện lời hứa của ta, sẽ không bao giờ nữa tùy ý nghe lời nàng tà thuyết mê hoặc người khác." Bạch Dự ôm nàng càng chặt hơn, "Nghiên Nghiên, ta rất hy vọng có thể ôm nàng như thế này mãi, vĩnh viễn không chia cách."

"È hèm" Phó Nghiên hừ nhẹ một tiếng, lúc này Bạch Dự mới phản ứng kịp, hắn đã đụng phải vết thương của Phó Nghiên .

"Cô nương, nên uống thuốc rồi." Thành Thành bung thuốc đi vào.

Phó Nghiên rất khổ sở nhìn Bạch Dự, Bạch Dự không để ý nàng, nhận lấy thuốc trong tay Thành Thành, múc từng muỗng dứt cho Phó Nghiên.

Phó Nghiên khép chặt đôi môi.

"Nàng quên chúng ta mới vừa nói gì sao?" Bạch Dự không biểu tình.

"Được rồi, ta uống." Đối với Phó Nghiên mà nói, thuốc là thứ khó uống nhất trên thiên hạ. Nhưng, nếu không tránh được, chỉ có thể tiếp nhận thôi.

Chương 35: Trở về Kinh thành

Phó Nghiên đã rời khỏi kinh thành nửa năm, Bạch Dự cũng mấy tháng chưa trở về, Kinh Thành liên tục sai người cưỡi tuần mã gửi hết phong thư này đến phong thư khác, phong thư nào cũng đều thúc giục Bạch Dự trở về. Phó Nghiên thấy Bạch Dự đã vì nàng mà trễ nãi chính sự, nên khuyên hấn thật lâu hấn mới chịu trở về.

Mặt ngoài Kinh Thành gió êm sóng lặng, thật ra thì âm lưu dừng động. Lãng vương âm thầm điều động binh mã, bổ sung vào chỗ mất mát ở Mạc Tương. Trước kia Bạch Dự nói phụng theo mệnh lệnh của hoàng thượng đi tra án Di Xuân Viện chỉ là lừa Phó Nghiên, lần này hấn ra ngoài lâu như vậy vì muốn ngụy trang đến đất phong thẩm tra, Hách Thái Phó thực ra là thân tín của Hoàng thượng, bởi vì tham ô buôn bán nhân khẩu nên bị Bạch Dự uy hiếp, sau đó nghe nói Phó Nghiên ở Lạc Dương nên nhân cơ hội này tiến hành kế hoạch, toàn bộ chuyện, một ván nối tiếp một ván, hai phe phái tính toán lẫn nhau, không biết, rốt cuộc lần này là ai thắng ai thua.

Trên triều đình, đã xôn xao náo loạn cả rồi, Dự vương xuất trình mọi tội lỗi của Hách Thái Phó, còn dâng lên hoàng thượng sổ sách làm chứng cứ.

Hoàng thượng nhận lấy sổ sách, sắc mặt có chút rung chuyển: "Tam đệ muốn trăm điều tra chuyện này sao?"

Bạch Dự nghiêm túc chấp tay: "Từ khi khai triều tới nay, tham quan sẽ bị xử theo chính pháp. Thần Đệ không đưa sổ sách cho

Đình Úy là vì suy xét đến những người dính dáng trong đó, kính xin hoàng thượng quyết định."

Bạch Dự đã nói rất rõ ràng, hoàng thượng có lòng bao che cũng không tiện bao che, việc này liên quan tới một loạt đại thần đều là người của hoàng thượng, hoàng thượng đã lâm cục diện khó cả đôi đường: "Án này rất trọng đại, cứ để cho Đình Úy đi thăm dò rõ ràng sau đó hẵng định đoạt."

Hoàng thượng chỉ còn cách duy nhất là trì hoãn thôi, hôm nay thực lực của Lãng vương và Dự vương đã lớn mạnh, nếu điều tra ra là người của hoàng thượng, thì hoàng thượng sẽ phải cô độc chiến đấu.

Bạch Dự cũng không sợ vị hoàng huynh này có biện pháp gì, nếu hắn cố ý muốn giữ lại những người liên can đến Thái Phó, Lãng vương càng dễ dàng mượn cơ hội này phát động cung biến, bức vua thoái vị.

【Phủ Lãng vương】

"Vết thương của Phó cô nương đã thế nào rồi?" Lãng vương nhận lấy tách trà từ trong tay tỳ nữ đưa cho Bạch Dự.

"Đã không còn nguy hiểm đến tánh mạng, chỉ cần tĩnh dưỡng nữa thôi." Bạch Dự gió nhẹ nước chảy đáp lời, chuyện đã qua, hắn không muốn nói nhiều.

"Thật không nghĩ tới Phó cô nương lại khí phách như thế, nữ nhi của Tướng phủ thật khác người thường. Mạc Tương thật biết

cách dạy nữ nhi." Bạch Tuy thở dài cười nói.

Bạch Dự nhàn nhã nâng tách trà lên: "Nói đến nữ nhi Tướng phủ, huynh thật sự nhìn trúng dòng chính nữ sao?"

Bạch Tuy nhìn hấn: "Chỉ cần nàng nguyện ý, sẽ có một ngày, ta cho nàng làm hoàng hậu, làm chủ nhân của Tê Phượng Lan."

Bạch Dự không hiểu nhìn chằm chằm Lãng vương.

Lãng vương bình thản nói: "Không phải là do sắc đẹp, chỉ có nữ tử như vậy mới giúp đỡ ta được."

Nữ tử đó như thế nào? Nữ nhi của Tướng phủ rất có khí phách là sao?.

Lão nhân gia thái hậu nương nương biết tin Bạch Dự hồi kinh, liền lập tức phái người truyền lời mời Bạch Dự vào cung.

Vừa vào Trường Cực điện, Bạch Dự đã thấy Phù Âm chạy tới: "Tam ca, cuối cùng huynh đã chịu trở về."

Bạch Dự dắt Phù Âm, rồi thi lễ với Thái hậu: "Mẫu hậu kim an, nhi thần không có ở đây, thân thể của mẫu hậu tốt không?"

Thái hậu bảo Bạch Dự ngồi xuống, gương mặt hòa ái dễ gần: "Dự nhi, đi một chuyến này có học được cái gì không?"

Bạch Dự cực kỳ tự nhiên trả lời: "Cũng không có gì ly kì, ngược lại nhi thần ở bên ngoài rất nhớ mẫu hậu, nên đặc biệt dặn dò Bạch Câu mang về cho mẫu hậu tràng hạt làm bằng mã não đã được đại sư phụ khai quang."

Thái hậu bảo cung nữ trình tràng hạt lên, càng thêm vui mừng không ngậm miệng được: "Hoàng nhi thật hiếu thảo, cuối tháng này ai gia muốn đến Chiêu Giác Tự cầu phúc cho Nam Tấn ta, đúng lúc cần nó."

Phù Âm thấy Bạch Dự tặng quà cho mẫu hậu, liền không nhịn được hỏi: "Tam ca có quà cho Phù Âm không?"

"Quà tặng sao?" Bạch Dự trêu ghẹo nàng, "Mang về cho muội một phò mã tốt được không?"

Phù Âm nhất thời đỏ mặt: "Tam ca, huynh nói gì vậy, lại trêu ghẹo muội rồi."

Bạch Dự tiếp tục nói: "Ta không có trêu ghẹo muội đâu, muội nên tìm cho mình một phò mã tốt đi, đừng cho là ta không biết muội đang nghĩ gì. Ở trước mặt ta muội vĩnh viễn là đứa bé không lớn, muội trước mặt ta chính là một công chúa mặt lạnh lì lợm."

Phù Âm rất xấu hổ, bèn quay qua làm nũng với Thái hậu: "Mẫu hậu, người coi Tam ca kia, người bảo huynh ấy đừng trêu ghẹo con nữa mà."

"Con cũng nên suy nghĩ về chuyện này đi." Thái hậu nương nương lại nghiêm túc gật đầu.

Phù Âm buồn bực bất giác nói một mạch: "Ta không nói chuyện với hai người nữa." Sau đó ngoan ngoãn ngồi ở một bên uống trà của mình.

Sau một hồi tán gẫu, hai người Phù Âm cùng đi ra khỏi Trường Cực điện.

Phù Âm cẩn thận hỏi thăm: "Vết thương của Phó tử tử như thế nào rồi?"

"Sao muội biết?" Mặc dù Bạch Dự đoán được hơn phân nửa là do Bạch Tuy nói, nhưng vẫn hỏi.

Phù Âm không trả lời, nhỏ giọng nói nhỏ bên tai Bạch Dự: "Ta là thân muội muội của huynh, huynh cần ta giúp ta nhất định sẽ giúp."

Phù Âm nghe Bạch Tuy nói, sớm muộn gì thì cung biến cũng sẽ đến. Đối với người của hai phe phái, một là thiên tử một là triều thần, nhưng còn chưa có ngòi nổ, đợi đến khi ngòi nổ xuất hiện, ngọn lửa này sẽ bùng lên mạnh mẽ đến chừng nào.

Phó Nghiên đã dưỡng thương rất tốt, đã đến lúc về nhà.

Phó Nghiên vừa vào Tướng phủ, Mạc Tương nở nụ cười chào đón: "Nghiên Nghiên, trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi, người khiến

cửu cửu ta lo lắng gần chết, nếu người xảy ra việc gì không hay, ta biết giao phó thế nào với mẫu thân của người dưới suối vàng."

Phó Nghiên cũng rất vui mừng: "Cửu cửu, Nghiên Nghiên không hiểu chuyện khiến người lo lắng, ta thề, trải qua kinh nghiệm lần này, ta sẽ không chạy loạn nữa."

Lộ Lộ ở một bên cười mắng: "Đáng đời cho muối bị người ta bán, do muối không cho tử theo đó, thấy bộ dáng của muối lúc ra đi ta đã rất không yên lòng, thế nào, bị ta nói trúng rồi."

Phó Nghiên cũng biết mình sai, cười mắng: "Nói tốt hơn chính là miệng của tử quá quạ đen."

Mạc Lãng cũng vui mừng đứng ở một bên nói: "Trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi. Cũng may có Dự vương, tất cả đều không sao."

Đêm này, Lộ Lộ giúp Phó Nghiên thay dượt. Sau đó Phó Nghiên kể lại chuyện nàng gặp nửa năm qua, Lộ Lộ nghe xong rất là kinh ngạc, đây là một quyển truyện ký sống sờ sờ nha.

"Tử thì sao?" Phó Nghiên rất muốn biết kinh thành đã xảy ra chuyện, cửu cửu không có ở đây, chắc Lộ Lộ ở trong phủ rất tự do.

Đúng như Phó Nghiên suy nghĩ: "Không ai gò bó quản giáo, làm cái gì cũng rất dễ dàng, chỉ là không có muối ở đây một mình tử không quen."

Phó Nghiên vẫn luôn là người phát ra ánh mặt trời rực rỡ, nàng lộng lẫy như hoa trên núi nở rộ: "Tất nhiên, muối thấy về sau khi

muội gả đi thì chỉ còn một mình tử thôi. Cần muội học Nga Hoàng Nữ Anh không?"

Lộ Lộ thấy dáng vẻ đắc ý của nàng, buồn cười nói: "Thôi đi, tử sợ bị Vương Gia tuần mỹ kia bóp chết."

"Tiểu thư, Lãng vương phủ sai người tới truyền lời, mời tiểu thư đến phủ vào trưa ngày mai." Nha hoàn ngoài cửa thông báo.

"Được, ta biết rồi." Lộ Lộ đáp lời, sau đó đuổi hầu gái ra ngoài.

Phó Nghiên giật mình: "Tử và Lãng vương?"

"Sau đó khi vào cung dự yến từng gặp nhau mấy lần, thậm chí có người hứa hẹn, cũng tính là thật tâm. Tướng phủ của chúng ta theo phe hán, mặc kệ là phụ thân hay là muội cũng có ràng buộc khó nói rõ. Hôm nay Hoàng thượng đã biết tâm của Tướng phủ, cũng không cần che giấu nữa, làm như thế nào thì thế đấy, nếu thật có chuyện gì, thì đều là một bên vinh hoa một bên tổn hại." Nghe Lộ Lộ nói, Phó Nghiên cũng cảm thấy có lý, mặc kệ thế nào, kết cục sau cùng cũng sẽ tới, đây là một ván bài, thắng, là vinh hoa hưởng hết; thua, là đầu người rớt.

Buổi trưa, Bạch Dục tới Tướng phủ.

"Ngày mai theo ta vào cung dự tiệc." Bạch Dục thuận tay nhận lấy chén thuốc trong tay Vũ Mạch đưa cho Phó Nghiên.

Phó Nghiên nhận lấy thuốc, đặt nó ở một bên trên bàn: "Làm gì?"

"Sao không uống đi?" Bạch Dự nhìn chăm chăm thuốc, "Vào cung để mẫu hậu bỏ chủ ý bảo ta nạp thiếp nữa."

Phó Nghiên định chờ Bạch Dự rời đi, mình sẽ len lén vứt sạch, ai biết hẳn lại muốn coi chừng nàng uống thuốc. Bạch Dự đương nhiên biết rõ tính toán của Phó Nghiên, ở trong lòng Phó Nghiên, uống thuốc là chuyện khổ sở nhất trên thế gian.

Phó Nghiên ôm tâm tình thấy chết không sờn một hớp uống hết chén thuốc, thuốc đắng khiến nàng không nhìn được cau mày, Bạch Dự vội vàng cho nàng ăn một miếng mứt táo.

"Nạp thiếp cho chàng không phải là chuyện tốt sao?" Phó Nghiên uống xong, cười giỡn nói.

Bạch Dự cũng cười giỡn nói: "Nàng cũng muốn ta nạp thiếp sao? Ta thấy trong mấy bữa tiệc chọn phi lần trước, cô nương đánh đàn tỳ bà đó cũng không tệ."

"Ừ, ta cũng cảm thấy không tệ." Phó Nghiên gật đầu cười.

Bạch Dự nhìn nàng: "Nàng chắc chắn?"

Phó Nghiên cũng cười: "Chắc chắn."

Bạch Dự cười như không cười nhìn Phó Nghiên: "Nàng lặp lại lần nữa."

"Không nói." Mấy ngày nay Phó Nghiên đã sớm lĩnh hội, nếu nàng thật sự lặp lại lần nữa, chắc chắn nàng sẽ không có ngày tốt lành.

Trên mặt Bạch Dự lộ ra chút kiêu ngạo: "Nàng không có cảm giác nguy cơ sao."

Phó Nghiên không hiểu ý tứ của hắn, nên tùy tiện đáp "Ừ."

"Ta cảm thấy giới thiệu cô nương đó cho biểu ca ta không tệ." Phó Nghiên đưa mứt táo cho hắn.

"Muốn làm bà mai sao." Bạch Dự vừa nhai vừa nói.

Phó Nghiên không trả lời hắn: "Sáng mai, sẽ kêu ta đánh đàn nữa sao?" Đối với kinh nghiệm chọn phi yến lần trước, nó đã thành công cơn ác mộng của nàng.

Bạch Dự véo nhẹ mặt của nàng: "Hoa khôi cô nương còn sợ cái này?"

Phó Nghiên cũng cảm thấy rất đúng, nhưng mà, nhớ lại chuyện cũ vẫn rất hoảng sợ.

"Ngày mai Lộ Lộ có đi cùng không?" Phó Nghiên nhớ tới lời của hầu gái hôm qua, chắc Lăng vương đã nói với tỷ ấy chuyện này.

"Đi, nàng dâu luôn muốn gặp cha mẹ chồng mà." Bạch Dữ nói cực kỳ lưu loát.

Phó Nghiên không hiểu sao trong lòng vừa sợ, vừa mừng: "Gặp cha mẹ chồng sao? Ngày mai là gia yến sao?"

"Đúng vậy, chỉ là gia yến bình thường không cần thận trọng." Bạch Dữ biết trong lòng nàng đang nghĩ gì nên trấn an nàng.

"Vậy ta mặc như thường ngày được chứ?" Phó Nghiên không hiểu câu không cần thận trọng của Bạch Dữ.

Bạch Dữ thấy nàng không cười giỡn nữa, liền đứng dậy đánh nhìn nàng một cái: "Sáng mai ta tới đón nàng, tới giúp nàng chọn y phục."

"Tốt." Phó Nghiên đồng ý rất nhanh, nếu hấn nguyện ý, thì để cho hấn đến đây đi.

Chương 36: Có nhiều con đường hơn

Buổi trưa ngày hôm đó, Bạch Dự thật sự tới đón nàng vào cung, điều này làm cho Mạc Lộ ước ao ghen tị thật lâu.

Lúc ngồi trên xe ngựa vào cung, Lộ Lộ vẫn còn cảm thán: "Vương thượng thật tốt Nghiên Nghiên, còn đích thân tới đón, tự mình giúp một tay chọn y phục."

Bạch Dự nghe xong, trong lòng dĩ nhiên là rất thoải mái, nhưng lại sợ Lộ Lộ thay đổi tâm ý với Bạch Tuy, liền mở miệng: "Người cũng đừng hâm mộ ghen tỵ, nhị ca còn có chuyện quan trọng, nên khi hắn nghe nói ta muốn tới đón, cũng đã sai người đi cùng ta. Và lại, do Nghiên Nghiên không biết nên mặc như thế nào, nên ta tới xem một chút, người thường vào cung đã quen với lễ nghi quy củ phục sức, đương nhiên không khiến nhị ca lo lắng."

Phó Nghiên thấy Bạch Dự nói như vậy, cũng cười nói tiếp: "Lăng vương muốn lấy Phượng Lan Điện cho tử, tử còn thiếu cái gì sao?"

Mạc Lộ cười nhạt: "Hậu cung giai lệ tam thiên, người nào rõ ràng hơn người nào đây?"

"Điều này cũng đúng, Việc làm buồn cười nhất của Hán Vũ Đế chính là Kim Ốc Tàng Kiều." Phó Nghiên nhìn Bạch Dự.

Bạch Dự cũng nghiêm túc nhìn chằm chằm Phó Nghiên: "Nhị ca sẽ không như vậy."

"Làm sao chàng biết?" Phó Nghiên tiếp miệng.

"." Hắn làm sao biết? Năm đó án trà độc ở Lương Tiêu Điện, khiến cả hậu cung không được an bình. Năm đó mẫu thân của Lăng vương Vạn Chiêu Nghi bị mẫu thân của hoàng thượng vu hại, mẫu thân của hoàng thượng dụng kế vu oan Vạn Chiêu Nghi độc hại Thái phi, Vạn Chiêu Nghi hàm oan mà chết, chỉ để lại Lăng vương Bạch Tuy. Khi hoàng thất tra rõ, đã phơi bày công lý! Quý phi bị ba thước lụa trắng cướp đi sinh mạng, tiên hoàng không đành lòng với vị quý phi mình rất sủng ái, nên thẹn trong lòng, cố tình đưa Bạch Dương cho hoàng hậu nuôi dưỡng, sau đó lại truyền ngôi cho hắn.

"Bởi vì nhị ca không muốn thấy trong cung lục đục đầu đầu, gió tanh mưa máu." Bạch Dự bình thản nói.

Phó Nghiên đối với lời nói của Bạch Dự khó có thể tin: "Chàng nói Lăng vương quyết định cuộc đời này chỉ cưới một người sao?"

Bạch Dự gật đầu một cái: "Đúng vậy."

Xe ngựa chậm rãi lái vào đường lát gạch, nhìn tường đỏ ngói xanh ngoài cửa xe, mỗi người đều tâm tình riêng.

Trường Cự Điện

Phó Nghiên và Lộ Lộ tính tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống, nhưng lại bị Bạch Dự, Bạch Tuy kéo đến ngồi xuống bên cạnh.

Đúng như lời của Bạch Dữ, đây chính là một buổi gia yến, hoàng thượng cùng hoàng hậu đều ở đây, đây là lần đầu tiên Phó Nghiên nhìn thấy hoàng thượng, cũng không khác nàng tưởng tượng lắm, hấn và hai huynh đệ của hấn rất giống nhau, đều có đôi mắt sáng thâm sâu, chắc tiên hoàng cũng giống như vậy.

"Gia yến lần này, nhi thần dẫn theo hai vị tiểu thư của Tướng phủ, vì muốn cho mẫu hậu an tâm. Nhi thần muốn nạp Nghiên Nghiên làm phi." Bạch Dữ nói xong, trái lại cười một tiếng với Phó Nghiên, còn nắm chặt tay của nàng.

Thái hậu rất vui mừng: "Mẫu hậu chờ những lời này của các người thật lâu rồi, cũng may không có cô phụ khổ cực tổ chức yến chọn phi của mẫu hậu."

"Mẫu hậu luôn suy nghĩ cho hai nhi tử, nếu không có mẫu hậu làm người mai mối, hai nhi sẽ không có duyên phận như hôm nay." Bạch Tuy cười nói.

"Hai vị hoàng đệ có thể chân chánh thành gia lập nghiệp, thật làm cho người hoàng huynh là trăm yên lòng." Hoàng thượng giờ ly rượu lên.

Hoàng hậu cũng cười nói: "Về sau Bôn cung không cần vì các người tuyển chọn nữa, cũng coi như không còn bận tâm."

"Nương nương đã lo lắng cho hai hoàng đệ, xem ra chúng ta phải đa tạ tốt người rồi." Bạch Tuy nâng ly kính hoàng hậu.

Phó Nghiên và Mạc Lộ đều không nói chuyện, đối với những lời khách sáo giữa bọn họ, hai nàng chỉ yên lặng lắng nghe.

Phù Âm vừa ăn vừa cười nói với Phó Nghiên: "Phó tử tử, từ lúc ta nhìn thấy người mang theo ngọc bội của Tam ca thì ta đã biết người nhất định trở thành Tam tâu của ta."

Phó Nghiên cười hơi lúng túng: "Đa tạ công chúa đã để mắt tới Phó Nghiên."

"Dĩ nhiên, Phó tử tử và Mạc tiểu thư, Phù Âm đều thích." Phù Âm cười.

Hoàng thượng cũng cung chiêu cười một tiếng với Phù Âm: "Hai vị tiểu thư đã qua ải của vị công chúa này rồi."

Thái hậu cũng vui mừng: "Ai gia cũng càng nhìn càng thích, bảo Khâm Thiên Giám chọn ngày tốt nạp phi thôi."

Từ khi trở về từ gia yến, cả Tướng phủ liền bắt đầu lo trong lo ngoài, Mạc Lăng oán giận: "Muốn thành thân thì từng người một đi, làm gì mà cả hai cùng nhau thành thân vậy, ta còn phải giúp đỡ các muội chuẩn bị đồ cưới."

Phó Nghiên và Lộ Lộ đều không để ý tới hấn, chỉ là cười kêu hấn cưới thê đi.

"Hai vị tiểu thư, Lâm Nhi tử sắp sanh." Nha hoàn của Mạc Lộ vội vã chạy vào phòng thông báo.

"Gọi bà đỡ tới chưa?" Lộ Lộ vội vàng hỏi thăm.

"Bà đỡ còn chưa tới, bây giờ chỉ có phu quan của tử ấy coi chừng, hoàn."

Không đợi nha hoàn nói hết lời, Phó Nghiên đã phân phó Vũ Mạch: "Vũ Mạch, đi lấy hòm thuốc cho ta." Sau đó liền chạy ra cửa, Lộ Lộ ở một bên quát: "Chuẩn bị ngựa."

Hai người giục ngựa xuyên qua chợ, may là không có trở ngại đến người đi đường. Còn chưa vào nhà, đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Lâm Nhi, Phó Nghiên vội vàng chạy vọt vào bên trong nhà, vừa phân phó Lộ Lộ đi nấu nước nóng, vừa nghiêng đầu hỏi trượng phu của Lâm Nhi: "Bà đỡ còn bao lâu mới đến?"

Trượng phu Lâm Nhi cũng rất nóng vội: "Ta cũng không biết, hàng xóm cách vách đã đi mời giúp ta."

Phó Nghiên nhìn Lâm Nhi rất đáng thương, vì vậy lấy hết dũng khí nói: "Người đi ra ngoài trước, nơi này giao cho ta."

Sau lại, Lộ Lộ mang nước tới hỏi nàng: "Muội biết sao?"

Phó Nghiên đỏ mặt hỏi trả lời: "Tỷ có thể khen muội có dũng khí rồi đó, muội chỉ nhìn qua heo chạy, chưa ăn thịt heo."

Phó Nghiên theo một loạt quá trình trên sách, bảo Lâm Nhi dùng sức. Lâm Nhi đau đớn chảy mồ hôi hột, thật ra thì Phó Nghiên cũng không rõ rốt cuộc là mồ hôi hay là lệ, ít nhất Phó Nghiên có thể khẳng định trên đầu nàng chính là mồ hôi.

Phó Nghiên thấy đứa bé đã sắp ra ngoài, vui vẻ nói: "Cố gắng lên, cố gắng lên, Lâm Nhi cố gắng lên, dùng sức, nhìn thấy đầu rồi!"

Lộ Lộ cùng Vũ Mạch vội vàng giúp một tay đôi khăn cùng nước nóng, trượng phu của Lâm Nhi thì gấp đến độ đi tới đi lui ở ngoài cửa.

Trải qua mọi cố gắng của Lâm Nhi, cố gắng lên, sau đó dùng sức, "Đã ra! Đã ra! Đứa bé đã ra! Đứa bé đã ra! Là nữ hài tử, là nữ hài tử!"

Giờ phút này, Phó Nghiên vì mình đã đỡ đẻ mà vui sướng la lên. Ngoài cửa tường công của Lâm Nhi khổ chờ cùng với Lộ Lộ đều vui mừng không ngậm miệng được, mà Lâm Nhi mệt mỏi vì kiệt sức đã an tâm ngủ mê mang.

"Tới, đến rồi! Bà đỡ đến rồi!"

Ngoài cửa lúc này hàng xóm mới dẫn bà đỡ đến, cũng may Phó Nghiên gan lớn, cũng may Lâm Nhi không khó sanh, nếu không nàng chữa từ ngựa sống thành ngựa chết thì cho dù bà đỡ tới kịp cũng không biết làm sao. Phó Nghiên cảm thấy về sau nàng có thể đi làm bà đỡ kiếm miếng ăn, sau đó Nghiên Nghiên còn rất kích động đến khoe với Bạch Dự, nàng cảm thấy mình rất có thành tựu, kết quả bị một câu của Bạch Dự cắt đứt: "Nàng đi theo ta còn sợ đói bụng sao, đi làm bà đỡ gì."

Phó Nghiêñ và Mạc Lộ mệt mỏi gần chết, lúc trở lại Tướng phủ liền đi ngủ. Đợi đến khi họ tỉnh lại, mới nghe Vũ mạch nói trong phủ Ngự sử đại phu gọi thiệp, đến ăn tiệc trăm ngày của hài tử của Vương Nham.

Phó Nghiêñ hơi im lặng: "Tại sao lại mời đến tiệc mừng của hài tử? Có đi hay là không?"

Lộ Lộ rất bình tĩnh nói một câu: "Tặng lễ là được."

Chương 37: Tín Dương chi biến

Nghe nói, yển trăm ngày trong phủ Ngự sử đại phu rất long trọng cao quý. Xem ra trên dưới phủ đều thích tôn tử này.

Tiếp đó, trong cung lại truyền ra tin tức Thái hậu xuất cung cầu Phật, mọi người trong thành đều vây trước thành xem phong thái của hoàng thất. Phó Nghiên ở trong phủ không có việc gì làm nên muốn đi tham gia náo nhiệt, kết quả là nàng và Lộ Lộ bị ám vệ của Lăng vương phủ ngăn lại dẫn tới vương phủ.

Sau đó bọn nàng bị mang vào một biệt viện trong vương phủ, dọc theo đường đi không khí rất khác thường, bọn nàng hỏi thăm ám vệ dẫn đường có chuyện gì đã xảy ra, ám vệ làm như chưa từng phát sinh chuyện gì. Cho đến khi vào biệt viện, khóa lại cửa viện, hắc mới nhàn nhạt nói một câu: "Chủ thượng có mệnh, mời hai vị cô nương ở lại biệt viện mấy ngày, không có mệnh lệnh của chủ thượng không được đi ra ngoài."

"Tại sao?" Phó Nghiên nóng lòng hỏi.

Ám vệ không trả lời, làm bộ như không nghe thấy liền rời đi.

Lộ Lộ ở sau lưng vỗ vỗ lưng của nàng, giọng nói thâm trầm: "Đừng làm khó dễ hắc, hắc cũng không biết đâu."

Phó Nghiên đương nhiên biết hắc cũng không biết, chỉ do nàng nóng lòng thôi.

"Xem ra đã đến lúc bọn họ hành động." Giọng nói của Lộ Lộ vô cùng lạnh nhạt, nhưng có thể nhìn ra giờ phút này Mạc Lộ cực kỳ bình tĩnh.

Phó Nghiên cũng không nói chuyện, nhìn bốn phía một chút, thấy sân vườn cũng không lớn, lần này thật sự là bế quan rồi.

"Chẳng lẽ tối nay?" Phó Nghiên sợ là tối nay, nếu tối nay chạy đi vô vọng, mặc dù đây là cung đấu, Bạch Dự không muốn họ dính vào, nhưng chuyện cho tới bây giờ, mọi người đều là châu chấu trên một sợi dây, nếu thất bại không phải chỉ có hai vương phủ gặp nạn, còn có thể dính líu đến Tướng phủ, cùng với những người ủng hộ bọn họ.

Cho nên, họ không thể khoanh tay đứng nhìn như vậy.

Lần trước sau khi Bạch Dự trình chứng cứ lên, Hoàng đế vẫn nghĩ cách bảo vệ những người liên can đến Thái Phó. Vụ án này dính đến rất nhiều người, có người tay cầm binh quyền, nếu xử trăm bọn họ thì Hoàng đế sẽ thật sự cô độc chiến đấu. Vì vậy, Hoàng đế vẫn dè dặt việc này không đề cập tới, hôm nay hai vị Vương Gia một mực thúc giục kết thúc án này, nhốt hết những người liên can, hoàng thượng còn chưa hồi âm. Hôm nay, những người liên can đến Thái Phó biết bây giờ Hoàng đế đã là bùn nhão qua sông bản thân khó bảo toàn, cho nên uy hiếp hoàng thượng, chuẩn bị khởi xướng cung biến, đòi xử tử Dục vương Lăng vương.

Suốt một ngày, hai người đều rất an tĩnh, không nghe thấy tin tức gì, vào đêm đó Phó Nghiên mới phát hiện trên người mình còn có một chai mê hồn xương sụn thủy.

Rất tốt, giữ lại sáng mai dùng trên người thị vệ đưa cơm vào.

Thị vệ ngã xuống, Lộ Lộ tay mắt lạnh lẽo lấy chìa khóa trên người của hắn xuống, sau đó hai người liền chạy đi.

"Nhất định là hôm nay, Thái hậu đã rời kinh rất xa, hoàng cung đã hỗn loạn, thời điểm động thủ đã đến." Lộ Lộ vỗ tay Phó Nghiên, cười cười.

"Bây giờ chúng ta nên đi đâu?" Phó Nghiên định thần nói, "Hoàng cung?"

"Đúng, hoàng cung! Trước kia phụ thân có nói tối nay có cung yến, chắc là Hồng Môn Yến." Lộ Lộ khẳng định.

Hai người cặp tay nhau chạy vào cửa cung, cũng may trên người Phó Nghiên có ngọc bội của Bạch Dự, không bị quản chế ra vào.

【 Tín Dương điện 】

Khói bay lác đác.

Đàn ca lượn vòng.

Giai nhân nhảy múa uyển chuyển.

Ở nơi này xanh vàng rực rỡ.

Giống như Quỳnh Lâu Ngọc Vũ (*) .

Hoàng thượng Bạch Dương ngồi ghế rồng, nâng ly nhân nhã uống rượu. Hai người Bạch Dự, Bạch Tuy thì chia ra ngồi ở Đường Hạ, phi tần khác thì ở một bên, hôm nay hoàng hậu cũng phải đến dự tiệc, nhưng nói rằng thân thể không tốt nên xin không đến. Việc này còn chưa tính, quan trọng là ba huynh đệ ngồi ở đây đều có ý riêng trong lòng.

Hôm nay chỉ cần ngồi đợi ai ra tay trước mà thôi.

Lại một nhóm vũ nữ ra sân, nhảy múa uyển chuyển, thân thể mềm mại tư mỹ. Một bộ Hồng Y quyền rũ động lòng người, mặc dù vũ nữ dẫn đầu mang trên mặt, chỉ lộ ra chân mày cùng đôi mắt, nhưng cũng đủ khiến người ta nhận ra. Nữ tử ở một bên khảy đàn cũng mang khăn che mặt, hai nữ tử này làm cho người ta cảm thấy thần bí khơi gợi lòng người.

Không chỉ có hoàng thượng trợn mắt há hốc miệng nhìn, trên mặt hai vị Vương Gia cũng kinh hãi.

Vũ xong.

Hoàng thượng giơ ly rượu lên, cười đi tới trước người nữ tử áo đỏ, đưa ly rượu cho nàng. Nữ tử áo đỏ thi lễ một cái, thụ sủng nhược kinh nhận lấy ly rượu, đang chuẩn bị kéo khăn che mặt xuống, ánh lạnh chợt hiện, nữ tử đã cầm đoản kiếm đâm vào người hoàng thượng.

Mọi người xung quanh đều kinh hãi, kêu lên: "Hoàng thượng cẩn thận!"

Hoàng thượng phản ứng cực nhanh, chỉ cần hai chiêu liền đoạt lấy đoản kiếm trong tay nữ tử áo đỏ, nắm chặt cổ của nàng hung hăng nói: "Nói, người nào phái ngươi tới?"

Trong lòng hắn đương nhiên rõ người nào phái tới, người này là ai, hai vị Vương Gia đang ngồi cũng rất rõ, về phần tại sao vũ nữ này lại chạy trốn tới nơi này, bọn họ không rõ lắm.

Nữ tử áo đỏ không nói lời nào, vẫn gắt gao nhìn chằm chằm hoàng thượng không nói lời nào.

Hoàng thượng không chịu được ánh mắt chăm chú của nàng ta, liền gia tăng hơi sức, lại hỏi lần nữa. Nữ tử áo đỏ bị hắn bóp chặt cổ sắp hít thở không thông, nàng đỏ mặt gian nan nói được mấy chữ từ trong kẽ răng: "Vì nương nương báo thù."

Trên mặt hoàng thượng rất kinh hãi, không đợi hắn nói nữa thì nữ tử ở một bên khảy đàn đã cầm chủy thủ đâm tới hoàng thượng. Tuy chỉ trúng tay của hoàng thượng, nhưng đau đớn khiến hoàng thượng buông nữ tử áo đỏ ra. Hồng Y xui lơ trên mặt đất, hoàng thượng thấy vậy chuẩn bị đâm Hồng Y cùng nữ tử khảy đàn.

Ở một bên cung nữ thái giám, phi tần bị dọa hô to: "Hộ giá! Hộ giá! Có thích khách!"

Kiểm phong sắp đâm về hai người kia, Bạch Dục chợt nhảy ra, muốn đoạt lấy kiếm trong tay hoàng thượng. Hoàng thượng thấy

vậy, cười lạnh: "Quả nhiên là các người đã an bài ván cờ này, trăm ngược lại muốn xem ván cờ của các người lợi hại, hay là bầy của trăm lợi hại."

Bạch Dục biết rõ trong đó có bầy, nhưng việc cấp bách bây giờ là cứu hai nữ tử này. Rõ ràng đã nhốt các nàng ở phủ Lăng vương, không ngờ họ lại trốn thoát, còn đàn hát như vậy. Quả nhiên là bọn họ đã đánh giá thấp các nàng.

Bạch Dục đoạt kiếm, cười nói: "Vậy thì mỗi mắt mong chờ."

Trong điện một trắng một vàng, ánh lạnh lóe lên, cung tần bị dọa sợ chạy rồi rít.

Ngoài điện truyền đến tiếng gào thét thảm thiết, còn có âm thanh va chạm của binh khí. Đại quân vào cung, chắc hẳn đã đến ngoài Tín Dương điện rồi.

Phó Nghiên đỡ Lộ Lộ trên đất dậy lão đảo đi đến trước cửa điện, mở cửa điện ra, binh khí chạm vào nhau, mũi tên nhọn thoát dây cung, huyết nhục chất đông, tiếng kêu thảm thiết tận xương, nhiều tiếng lọt vào tai rất nhức óc. Hai quân giết chóc, thi thể thành đồng càng nhiều, Ngọc Vũ Quỳnh Lâu bình thường hôm nay biến thành chiến trường tàn sát, có lẽ giờ khắc này đã được quyết định trong khoảng khắc Bạch Dương lên ngôi.

Hai người nằm ở cạnh cửa, nhìn sát trận dưới bậc thang, Lăng vương mặc ngân giáp tiến vào tầm mắt của hai người, trên bầu trời ánh trắng trong sáng, chiếu lên ngân giáp của hắn, lộ ra từng trận khí lạnh, phát tay chém xuống, văng lên đóa đóa huyết hoa.

"Hoàng thượng!"

Chợt nghe thấy có người sau lưng hô to, xoay người nhìn lại, không biết lúc nào thì Vương Nham đã dẫn người từ Thiên Điện đi vào hộ giá. Hoàng thượng được Ngự lâm quân bảo vệ, Vương Nham đánh nhau với Bạch Dự. Nãy giờ Bạch Dự vẫn đánh nhau với hoàng thượng, hao phí không ít hơi sức, bây giờ lại giao thủ với Vương Nham đương nhiên sẽ rơi vào hạ phong, Lộ Lộ làm đồng môn với Vương Nham, nên biết rõ Vương Nham đang sử dụng Nam Sơn Kiếm pháp.

Lộ Lộ trở tay kéo một vòng kiếm hoa, tiếp được chiêu thức của Vương Nham.

Vương Nham thấy Lộ Lộ liên kinh ngạc, đường kiếm sắp đâm về phía nàng liền bị thu lại: "Lộ Lộ, nàng cần gì chứ!"

"Những lời này phải dành hỏi người đó." Giọng nói của Lộ Lộ vô cùng bình thản, vừa dứt lời liền ra chiêu với Vương Nham.

Mặc Lộ biết rõ mình không phải là đối thủ của Vương Nham, nên nàng đánh cuộc vào trái tim của Vương Nham, cùng với chuyện của hắn với Quận chúa kia, trong lòng hắn vẫn luôn áy náy, có lẽ nói là trong lòng Vương Nham áy náy không đúng, không bằng nói hắn vẫn không bỏ được, nếu đã không bỏ được sao có thể nhẫn tâm đả thương nàng đây?

"Xông lên!" Tiếng kêu gào đinh tai nhức óc.

Ngoài điện binh sĩ của Lăng vương nghe hiệu lệnh vọt vào trong điện, đập bảy vượt tám thi thể, tiến vào trong điện.

Thị vệ thấy vậy, vì hộ giá, cũng giơ đao bổ tới, trong phút chốc trong điện thành một mảnh huyết sắc chói mắt, Vương Nham lại đâm kiếm vào người Bạch Dự, Lộ Lộ vì tự vệ nên phải vùng kiếm, nhưng chỉ có thể ra sức chém giết ở trong đám người, nhiều lần suýt trúng đao, lần đầu tiên Lộ Lộ bắt đầu hối hận mình không học võ tốt, nên giờ phải lãnh chịu hậu quả như bây giờ.

Phó Nghiên ở một bên trong góc kinh hoảng nhìn hiện trường, trong lúc này, một thanh đao dính máu rơi trên cổ của nàng. Phó Nghiên không dám lộn xộn, khẽ cúi thấp đầu, một mực nhìn giày của mình, nàng biết mình bị hoàng thượng bắt rồi.

"Toàn bộ dừng tay!" Hoàng thượng lên tiếng hô lớn.

"Nghiên Nghiên!" Bạch Dự hô to, trên mặt kinh hoảng.

Trong nháy mắt toàn trường xôn xao.

"Nếu các người muốn nàng ta sống, bỏ xuống binh khí trong tay xuống, trầm tạm tha cho nàng ta." Hoàng thượng nói xong liền ép lưỡi đao gần hơn.

"Toàn bộ buông binh khí xuống." Bạch Tuy lớn tiếng phân phó.

"Chậm đã!" Bạch Tuy vừa dứt lời đã bị đánh đoạn, mọi người đi tới nơi phát ra tiếng rên rĩ, nhìn thấy Mạc Lăng bắt giữ hoàng hậu

nương nường chậm rãi đi vào trong điện, sau lưng còn có Phù Âm công chúa.

"Dư Thầm!" Bạch Dương hô to, trên mặt kinh hoảng.

"Thả Nghiên Nghiên ra, ta sẽ không lấy tánh mạng của hoàng hậu!" Mạc Lăng và Phù Âm đứng trước mắt mọi người bình thản nói.

Bạch Dương nhú mày, do dự nói: "Trăm đếm một hai ba, cùng nhau thả."

"Tốt!" Mạc Lăng cực kỳ sáng khoái đáp.

"Một, hai, ba." Bạch Dương đột nhiên dừng lại, khóe miệng rỉ ra máu, "Người. Các người. Để. Nàng." Sau đó gục xuống đất.

Đợi mọi người phản ứng kịp, mới phát hiện không biết lúc nào Mạc Lộ đã ở sau lưng Bạch Dương, dùng đoản kiếm đâm trúng chỗ yếu hại của hắn.

Đám người Vương Nham đều kinh hãi, hoàng hậu hô to: "Hoàng thượng!"

Bạch Dư kéo Phó Nghiên qua, không nói thêm gì nữa. Bạch Tuy nắm chặt tay của Lộ Lộ đã hoàn toàn xụi lơ trên đất, đứng dậy tuyên bố: "Hoàng thượng, bệnh nặng bất ngờ, băng hà!"

Vương Nham biết rõ thế cục đã định thắng bại, ném binh khí trong tay xuống, thị vệ thấy Vương Nham đã bỏ vũ khí, cũng buông binh khí xuống.

"Báo ~ vương thượng, Ngự Sử đại phu và Mạc Tương đánh nhau, hai người đã đồng quy vu tận." Ngoài cửa một binh lính báo lại.

Mọi người tại đây đều kinh hãi, Phó Nghiên trực tiếp ngất xỉu, Mạc Lộ thì nước mắt rơi như mưa, kiệt sức, cũng ngất đi.

Một đêm này.

Tín Dương đâm máu, bạc thang đỏ thẫm, ân oán những năm qua, cuối cùng đã chấm dứt.

Chương 38: Cá quay về nước

Khi Phó Nghiên tỉnh lại, đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Phó Nghiên mơ màng quan sát căn phòng, trong phòng không có một bóng người. Nàng hôn mê một ngày, bụng trống rỗng, khó tránh khỏi có chút đói, Phó Nghiên đang muốn xuống giường thì thấy Bạch Dự đi vào.

"Đã tỉnh rồi sao?" Bạch Dự ôn nhu nhìn nàng.

Phó Nghiên mới tỉnh ngủ nên phản ứng chậm, cũng không muốn mở miệng, nên chỉ gật đầu một cái, thật ra thì trong lòng nàng muốn hỏi chuyện của cửu cửu.

"Muốn hỏi cái gì thì hỏi đi." Ngược lại Bạch Dự rất trực tiếp, xoay người rót ly trà cho nàng.

Phó Nghiên nhận lấy ly trà, liền nói ra hai chữ: "Cửu cửu."

Bạch Dự đương nhiên biết nàng sẽ hỏi cái gì, nhanh chóng đáp: "Nhị ca sẽ gia phong cho ông ấy."

"Ừ, không cần lo lắng cho ta, tới bây giờ mọi chuyện đã rõ ràng, đây là lựa chọn của họ lúc còn sống." Phó Nghiên biết đạo lý người chết không thể sống lại, kiếp trước bất luận cửu cửu là công hay tư nhưng cuối cùng vẫn gả nàng đến Lâm châu khiến nàng ôm hận mà chết, hôm nay cửu cửu biến mất vì công và tư của mình, có lẽ đây chính là sở cầu cả đời của ông?

"Như vậy cũng tốt, ta có thể an tâm. Còn muốn hỏi gì, hoặc muốn nói gì không?" Bạch Dự đưa tay giúp nàng sửa tóc mai tán loạn trước trán.

Phó Nghiên bĩu môi, cười nói: "Có."

"Cái gì?"

"Ta đói rồi."

Bạch Dự khẽ nhếch miệng: "Đã ngủ một ngày có thể không đói sao?" Sau đó liền phân phó hầu gái mang chút đồ ăn lên, rồi hỏi tiếp: "Còn muốn nói gì không?"

Lúc này Phó Nghiên mới phát hiện điều bất thường, không phải nàng muốn nói gì, mà là Bạch Dự muốn hỏi điều gì mới đúng.

Phó Nghiên cũng không gấp gáp, cười nhìn hắn: "Không có."

Bạch Dự không nói thêm gì nữa, cứ như vậy nhìn chăm chăm nàng không nói lời nào. Phó Nghiên bị ánh mắt chăm chú của hắn làm nổi da gà, lúc này mới không nhịn được mở miệng: "Chàng muốn làm cái gì, nhìn ta chăm chăm làm gì."

Bạch Dự thấy Phó Nghiên sinh khí mới thu hồi tầm mắt, nhìn ngoài cửa sổ, không nói, qua một hồi lâu mới mở miệng: "Tại sao nàng không nói cho ta biết?"

Phó Nghiên mờ mịt nhìn hấn: "Ta không nói cho chàng cái gì?" Chẳng lẽ? Hấn biết nàng trọng sinh sao? Cái này không thể nào.

Bạch Dự cau mày, gương mặt thất vọng nói: "Tại sao nàng có thai không nói cho ta biết?"

Hấn biết rồi sao? Nàng còn tưởng là chuyện lớn gì.

Phó Nghiên giơ tay lên khẽ vuốt nếp nhăn giữa chân mày của hấn, cười đáp: "Ta cũng mới phát giác một ngày trước, chuẩn bị nói cho chàng biết thì đã bị bắt đến Lăng vương phủ, sau đó cho tới bây giờ, nào có cơ hội nói nha."

"Vì sao mới vừa rồi không nói?" Bạch Dự vẫn cảm thấy bất bình.

"Éc. . . Mới vừa tỉnh ngủ, đầu óc phản ứng chậm." Nàng đang tìm cớ, nhưng mà điều này là sự thật.

"Lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa, ta không muốn lần sau biết được chuyện này từ miệng thái y." Bạch Dự trợn mắt nhìn nàng.

Phó Nghiên cũng trừng mắt với hấn: "Lần sau? Chàng nên cảm tạ lần này ta không uống canh tránh thai thôi."

"."

"Tam tẩu, Tam tẩu." Ngoài cửa truyền đến một tiếng gọi thanh thúy.

Phù Âm từ ngoài cửa đi vào, sau lưng còn dẫn theo Mạc Lăng.

"Đến rất đúng lúc, đêm qua sao ngươi lại ở chung một chỗ với biểu ca, không phải ngươi đã cùng thái hậu nương nương đi tới Chiêu Giác Tự rồi sao?" Phó Nghiên vẫn không hiểu.

Phù Âm cười đến rục rờ: "Tam tẩu có thể ở chung một chỗ với ca ca thế nào, còn có thể trốn khỏi vương phủ, Phù Âm cũng có thể."

"Các ngươi?" Phó Nghiên càng thêm kinh ngạc nhìn hai người bọn họ.

Ngược lại Mạc Lăng bày ra bộ dáng gió nhẹ nước chảy không liên quan đến hắn: "Nói rất dài dòng, có cơ hội sẽ kể cho mọi người biết."

【Nguyên Tấn mùa thu năm thứ tám, Hiếu Kỳ đế Bạch Dương bởi vì bệnh mà băng hà. Tấn Lăng đế lên ngôi, lập nữ tử Mạc thị làm hậu, đổi niên hiệu mở ra thời kì mới 】

Trong Tín Dương điện.

"Tam đệ, đến rất đúng lúc, trẫm vẫn đang nhức đầu phải phong người tước vị gì, nếu không trẫm phong ngươi là Vương thượng được không?" Bạch Tuy thấy Bạch Dự tiến đến, vội vàng cười lôi kéo hắn.

Bạch Dự hành lễ một cái rồi tiến lên: "Hoàng huynh, huynh cũng biết ta vẫn luôn không thích sống trong triều đình người lừa ta gạt, ta đã rất mệt mỏi với tranh đấu gay gắt trong cung, lần này giúp huynh lên đế vị cũng coi là hoàn thành xong tâm nguyện của chúng ta, hôm nay thần đệ không cầu xin cái gì, chỉ cầu hoàng thượng có thể để cho thần đệ mang theo Nghiên Nghiên cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ."

"VẬY CŨNG TỐT." Bạch Tuy thở dài, "Từ nhỏ đệ đã không có hứng thú với chính sự, chính là người nhàn nhã đam bạc. Huynh đáp ứng yêu cầu của đệ."

"Tạ nhị ca."

Trong Phượng Lan điện.

"Phù Âm, muội kể cho tỷ nghe muội và ca ca của tỷ đã xảy ra chuyện gì đi?" Lộ Lộ ngồi trên ghế phượng cười nhìn Phù Âm.

"Không phải đã nói rất dài dòng sao." Phù Âm vẫn không muốn nói.

Phó Nghiên ở một bên cũng nhìn không nổi nữa, mới mở miệng: "Phù Âm, cũng bởi vì nói rất dài dòng, cho nên mới cho muội thời gian từ từ kể đó."

"Lộ Lộ, hai muội đừng làm khó dễ Phù Âm." Mạc Lăng ở một bên không nhìn nổi, mới mở miệng nói.

Phó Nghiên thấy vậy, càng tò mò hơn, tiếp tục trêu ghẹo: "Chắc chắc, bắt đầu yêu thương nàng sao? Vậy huynh nói đi."

"Các tỷ có biết Ngân Loan công tử không?" Phù Âm hỏi.

"Dĩ nhiên biết, chính là vị thương nhân giàu có nhất Nam Tấn ta trong truyền thuyết mà, là Trang chủ của Vọng Giang sơn trang." Lộ Lộ rất nghiêm túc đáp lời, đã từng có đoạn thời gian, nàng và Phó Nghiên từng ảo tưởng qua nếu các nàng là thân thích nhà giàu nhất thì tốt rồi.

Ba năm trước đây, Phù Âm bị buộc đi theo Thái hậu đến Chiêu Giác Tự cầu phúc thấp hương, lúc đó là thời niên thiếu hiếu động, ở trong chùa không nghỉ ngơi được mấy ngày đã chạy ra khỏi chùa, ở trên đường bất hạnh gặp phải thích khách, lúc ấy có một nam tử mặt đeo mặt nạ ngân bạc cứu nàng, còn chăm sóc một đường, đưa nàng về Kinh Thành.

Từ đó về sau Phù Âm luôn nhớ đến hắn, sau đó nghe nói hắn chính là Vọng Giang sơn trang Ngân Loan công tử, Phù Âm âm thầm phái người đi tìm, sau đó lại nghe được vị này là nhân vật thần bí, không ai biết tung tích của hắn, cũng không có ai thấy diện mạo thật của hắn. Về sau, Ngân Loan công tử cũng âm thầm điều tra vị tiểu cô nương này, biết được nàng là tiểu công chúa được cưng chiều nhất, nên không còn quan tâm tới.

diendanlequydon.com

Ba năm sau, Ngân Loan công tử bởi vì việc gấp, lại đi ngang qua dưới chân núi Chiêu Giác Tự, đúng lúc Phù Âm đang giục ngựa. Lúc này nàng mới biết Ngân Loan chính là Mạc Lăng, Mạc Lăng chính là Ngân Loan.

"Cho nên, ba năm nay đã định duyên phận rồi?" Lộ Lộ nở nụ cười.

"Cho nên? Ta là biểu muội của Ngân Loan công tử?" Phó Nghiên khó có thể tin.

Mạc Lăng gật đầu một cái.

"Muội luôn cảm thấy mấy năm nay huynh có chút khó đoán, thì ra là vụng trộm làm nhà giàu có?" Đây là chuyện Phó Nghiên và Mạc Lộ chưa bao giờ nghĩ tới.

"Mười bốn tuổi đã vụng trộm làm ăn, chuyện này chỉ có phụ thân biết." Mạc Lăng cười nhạt.

"Thì ra hình tượng công tử ăn chơi chỉ là vỏ bọc?" Phó Nghiên đối với vị biểu ca trước mắt này, càng không thể nhìn thấu, người như thế nào mới có thể làm ra những chuyện như vậy.

Mạc Lăng không nói, gật đầu một cái.

Sau đó Phó Nghiên trở lại Tướng phủ, kể cho Bạch Dự nghe, lúc này nàng mới biết Bạch Dự đã biết chuyện này, hắn nói, Tướng phủ có ân với hoàng thượng, hôm nay cứu cứu đã qua đời, có lẽ dưới suối vàng ông ấy có thể bồi bên cạnh Vạn Chiêu Nghi.

Mặc dù nói thế, nhưng Phó Nghiên vẫn mơ mơ màng màng, nhưng ý tứ đã rõ ràng như vậy, nên nàng không hỏi sâu nữa.

"Nghiên Nghiên." Bạch Dự đứng ở sau lưng nàng, vòng tay ôm hông của Phó Nghiên nhẹ giọng kêu.

"Hà?"

"Đợi đến khi hài tử ra đời, chúng ta du ngoạn thế gian, nắm tay nhau nhìn phong cảnh trên thế gian, ngắm nhìn nước chảy mây trôi được không?" Giọng nói của Bạch Dự rất nhẹ cũng rất nhu hòa, hôm nay mọi tâm nguyện của hắn đã thành hiện thực, trong lòng chỉ còn một mong ước chính là dắt tay người mình yêu đi khắp đất nước màu mỡ xinh đẹp này, không vương bận triều đình mặc kệ giang hồ hiểm ác, thản nhiên an nhàn ẩn cư rừng núi.

Phó Nghiên đương nhiên biết ý nghĩ của hắn, từ lúc nàng sống lại trở đi, nàng cũng chỉ hi vọng gặp đúng người, làm bạn cả đời, bình thản cả đời, cặp tay cả đời, có lẽ trong lòng mỗi người đã rất hiểu rõ người kia chỉ là vẫn không nói ra thôi.

Phó Nghiên gật đầu một cái, xoay người sang chỗ khác, cười nhạt với Bạch Dự: "Tốt."

Hai người rơi vào im lặng, cho đến khi Phó Nghiên vượt bụng của mình, khuôn mặt hạnh phúc mở miệng: "Đặt tên cho hài tử chưa?"

Bạch Dự cười đến rục rịch: "Nhi tử gọi là Bạch Sâm Sâm, nữ nhi gọi Bạch Hoa Hoa, như vậy rất tốt."

Tiệc đầy tháng trong phủ Dự vương làm liên tiếp ba ngày, không chỉ mời hoàng thân quốc thích quan lại quyền quý, còn có

dân chúng trong kinh thành cũng có thể dự tiệc, Dự vương muốn cùng người trong thiên hạ chia sẻ niềm vui này. Bách tính muôn nơi đều cảm thán nhi nữ của Dự vương thật có phúc phận, sinh ra đã có một phụ thân yêu thương mình.

Phó Nghiên ôm Hoa Hoa trước giường chọc cười, ngoài cửa Bạch Tuy, Lộ Lộ đều đi vào.

"Hôm nay tiệc đầy tháng vừa qua, hai người tính khi nào thì lên đường?" Lộ Lộ từ trong ngực Phó Nghiên nhận lấy Hoa Hoa, vào thẳng vấn đề. Cho dù nàng không muốn bọn họ rời đi, nhưng cũng không có cách để bọn họ lưu lại, điều duy nhất nàng có thể làm chính là tiễn bọn họ đi.

"Không lâu nữa, Bạch Dự nói khi nào lên đường thì lên đường thôi." Phó Nghiên tùy ý đáp.

Lộ Lộ cũng không hỏi nhiều, ở một bên đùa với Hoa Hoa, vui vẻ như đứa trẻ.

Phó Nghiên thật nhịn không được mở miệng cười nói: "Lộ Lộ thích hài tử như vậy, hay là tranh thủ thời gian tự mình sinh một đứa đi."

Lộ Lộ trong nháy mắt đỏ mặt cười mắng: "Cái nha đầu chết tiệt kia, tên lười gặt kia, không sợ tử đánh muội sao."

"Nên sinh một đứa thôi." Bạch Tuy đột nhiên mở miệng, khiến Lộ Lộ càng thêm ngượng ngùng.

Phó Nghiên nghe vậy càng thêm có ý tứ: "Vậy hoàng huynh phải cố gắng thêm nữa."

"Nói chuyện gì mà vui vẻ vậy?" Bạch Dự đột nhiên đi vào cười hỏi.

Lộ Lộ thấy Bạch Dự như thấy cứu tinh: "Đến rất đúng lúc, quản lý vương phi được người cung chiều tận trời đi."

"Nếu đã bị cung chiều tận trời thì không quản được đâu." Bạch Dự vừa nói xong, Lộ Lộ hóa đá ngay tức khắc, Phó Nghiên ngược lại rất hài lòng.

【Mùa xuân năm thứ nhất, Dụ vương bất ngờ dẫn theo kiều thê cùng hài tử du ngoạn thế gian.】

Xe ngựa dần dần ra khỏi cửa thành.

Lộ Lộ, Bạch Tuy, Phù Âm, Mạc Lăng, phát tay hẹn gặp lại.

"Hẹn ngày gặp lại, lên đường bình an, nhớ trở về thăm chúng ta." Lời dặn văng vẳng trong không khí.

Phó Nghiên ngồi ở trên xe ngựa cười nhạt "Đời này có hần làm bạn, coi như vui mừng đi!"

【Hoàn】

27.1.2017

Diendanlequydon.com